
Lucy Keating
Cartea îndrăgostirii
DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
ARTA VISĂRII
FICTION CONNECTION
TREI

Lucy Keating

Cartea îndrăgostirii

Traducere din limba engleză de
Laurenţiu Dulman.
COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu
EDITURA TREI
— 2018 —

Lucy Keating

Cartea îndrăgostirii

Traducere din engleză de
Laurențiu Dulman

Autor: Lucy Keating
Titlul original: LITERALLY

Editori: Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial:
Magdalena Mărculescu
Redactor: Alunița Voiculescu
Ilustrație copertă: Roberta Zeta
Design copertă: Elaine C. Damasco
Director producție:
Cristian Claudiu Coban
Dtp: Răzvan Nasea
Corectură: Irina Mușătoiu
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KEATING, LUCY
Cartea îndrăgostirii / Lucy Keating;
trad. din engleză de Laurențiu Dulman.
București: Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0367-6
I. Dulman, Laurențiu (trad.)
821.111

Această carte e dedicată fraților mei:
Uneori enervanți.
Deseori salvatori,
întotdeauna eroi.

1. Reacţie instinctivă

E duminică după-amiază, ora trei, şi ar trebui să-mi fac curat în cameră. Nu pentru că ar fi foarte murdară – nu e niciodată. Şi nu pentru că mi-ar fi cerut-o părinții – n-ar face-o niciodată. Ci pentru că aşa spune calendarul meu – cu galben. Drumurile şi sarcinile de „întreținere” sunt trecute cu galben, temele cu bleu, sportul (surfingul cu tata, alergatul pe Promenadă) cu violet, programările (detartrajul, tunsul la Stupul) cu roz-intens, iar ieşirile precum cina cu Ava la restaurantul Punga Tăticului sau petrecerea de aniversare a Nishei în Malibu sunt notate cu turcoaz – acestea din urmă intră la categoria „Prieteni / Distracție”. Mai sunt şi altele, dar n-am de gând să vă plictisesc cu detaliile. Sunt o persoană care se bazează mult pe simțul vizual. Am moştenit asta de la mama. De asemenea, sunt foarte organizată. Pe asta sigur n-am moştenit-o din familie.

Dar, deşi e ora trei şi ar trebui să-mi fac curat în cameră, stau întinsă pe burtă pe podeaua din living, uitându-mă la Napoleon, care mă fixează cu ochi provocatori de sub canapeaua de culoarea grâului, cu nişte chiloți de-ai mei în dinți.

— Să n-o faci, Napoleon, îl previn eu.

Napoleon îmi răspunde cu un mârâit.

Deunăzi, Ava mi-a spus că nu s-a simțit ofensată când Napoleon a mârâit la ea, pentru că n-a fost decât o reacție

instinctivă. „Uneori, mi-a explicat ea, corpul are reacții pe care nu le putem controla şi care ne arată cum ne simțim cu adevărat. De exemplu, Nisha se face roşie ca sfecla ori de câte ori Ray Woods îi adresează fie şi o jumătate de frază. Tu transpiri mereu la subsuori în timpul examenelor, iar eu vomit de fiecare dată înainte să urc în avion”.

„Nu transpir la subsuori în timpul examenelor”, am protestat eu, dar Ava s-a mulțumit să zâmbească. Genul ăsta de explicații e tipic pentru Ava. îi place să se gândească nu atât la ce se întâmplă, cât la de ce se întâmplă. Se pricepe să vadă latura ascunsă a lucrurilor. Pentru mine, nu e atât de complicat. Lucrurile pur şi simplu se întâmplă sau nu. Le faci să se întâmple sau nu. Iar reacțiile instinctive care te iau prin surprindere – transpirația, roşitul sau mârâitul – mi se par foarte neplăcute.

Cu multă grijă, întind o mână spre grota de sub canapea a lui Napoleon, iar mârâitul se întețeşte. îmi retrag mâna, dând ochii peste cap, şi îmi place să cred că îmi înțelege grimasa.

Napoleon e câinele tatii şi duşmanul meu de moarte. Nu că aş avea ceva cu câinii. îmi plac, de exemplu, retrieverii aurii care stau lângă foc în reclamele la supă, fără să facă nimic altceva decât să dea din coadă. Sau buldogii cu ochelari de soare care se dau cu skateboardul, cu limba fluturând în vânt. Dar Napoleon e diferit. Tata l-a găsit pe Napoleon într-un gang, lângă un şobolan mort, când avea doar câteva luni. „Bietul de tine, a spus el. Să trăieşti în condițiile astea”. Dar eu ştiu adevărul. Ştiu că Napoleon a provocat şobolanul la o luptă pe viață şi pe moarte şi, în cele din urmă, a câştigat duelul.

Uşa din spate a bucătăriei se deschide şi îşi face apariția mama, uitându-se în iPad în timp ce merge, cu părul blond şi drept, tuns bob, legănându-i-se în ritmul paşilor. E urmată de Jae, noul ei stagiar în design. Sau cel

puțin presupun că e Jae. Nu-i pot vedea fața, pentru că are în brațe un teanc uriaş de rulouri de foaie velină – probabil planurile unei noi case elegante proiectate de mama în California de Sud. Mama e specializată în reamenajarea vilelor vechi. E renumită pentru simplificările aduse caselor, care le conferă un aer modern şi, în acelaşi timp, le păstrează personalitatea. Cu podelele ei de stejar şi grinzile ei groase, echilibrate de pereții albi şi de mobila de la jumătatea secolului trecut, casa noastră e una dintre cele mai bune reclame pe care şi le poate face mama. Una dintre pernele exotice, de proveniență indiană, care ne decorează casa e acum pe podea, sub coatele mele.

— Ce faci acolo? mă întreabă mama, fără să-şi ia privirea din iPad în timp ce îşi pune geanta jos şi îi face semn lui Jae să aşeze planurile pe blat, după care scoate două sticle de apă minerală din frigider şi îi întinde una stagiarului.

— Napoleon mi-a luat chiloții, îi explic eu.

— Un mic pervers, răspunde ea.

Jae se mulțumeşte să zâmbească politicos:

— Bună, Annabelle.

— Bună, Jae, spun eu şi oftez.

Îmi vine s-o întreb pe mama dacă ar putea să nu mai spună că Napoleon e un pervers de față cu stagiarul ei, cu care n-am schimbat niciodată mai mult de patru cuvinte odată, însă ştiu că n-ar avea niciun rost. Mama nu se sinchiseşte de formalități.

— Şi cum plănuieşti să-i iei înapoi? mă întreabă ea, punându-şi în sfârşit iPadul jos şi îndreptându-şi privirea spre mine.

— O să-l omor, răspund eu hotărât, iar ea pufneşte.

Mă uit din nou la Napoleon. Nu s-a mişcat un milimetru.

— Eşti un monstru, îi şoptesc eu.

— O să mă prefac că nu te-am auzit, comentează tata, intrând în bucătărie, cu părul cărunt ciufulit ca de obicei, de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat, şi cu blugii suflecaţi deasupra gleznelor.

Nimeni nu-l aude vreodată venind pentru că umblă mereu desculţ. „De-aia e plăcut să lucrezi de acasă”, comentează el ori de câte ori îi atragi atenţia asupra acestui detaliu. E o doză de ironie în răspunsul lui, dacă îi cunoşti situaţia profesională. Ironia e că tata n-a mai „lucrat” de ani de zile. La sfârşitul anilor nouăzeci era scenarist şi a reuşit să vândă un serial de comedie unei /;

mari televiziuni, dar după episodul final din 2006 n-a mai călcat prin niciun birou. îşi petrece cele mai multe dimineţi făcând surfing, de care s-a apucat după retragerea din lumea televiziunii, sau citind, îndeletnicire pe care a avut-o dintotdeauna. În spatele casei noastre este o casă de oaspeţi mai mică, pe care tata a botezat-o „bârlogul” lui, unde stă şi citeşte, vede filme şi se mai întâlneşte cu câte cineva. În ultima vreme, şi-a petrecut acolo mai mult timp decât de obicei, iar uneori îl văd ieşind la plimbare dis-de-dimineaţă. Probabil lucrează la un nou scenariu.

— Ieşim la o plimbare cu maşina? întreabă el, şi observ cât de şifonat îi este tricoul. Mergem la plaja Topanga State, poate luăm cina mai devreme şi ne uităm la apus. Ce zici, *tu*?

Tu-ul se referă mereu la mine. Ştiu că poate părea ciudat – ai zice că propriul meu tată nu-şi poate aminti cum mă cheamă –, dar mie nu mi se pare deloc aşa. Ceva din felul în care îl rosteşte mă face să mă simt ca şi când aş fi singurul *tu* care există pe lume. Iar asta îmi place.

— Am planuri, îi răspund eu. Ăsta e tricoul pe care l-ai purtat şi ieri?

— O, iartă-mă! exclamă tata, ignorându-mi întrebarea. Ce ai în program?

Îmi adun forțele şi îmi spun că, dacă vorbesc foarte repede, poate că n-o să râdă de mine şi o să încheiem odată conversația asta.

— Păi, trebuie să-mi fac curat în cameră, apoi ies să alerg un pic şi...

Tata îi aruncă o privire mamei, ca şi când ar vrea să spună: *Cum de-am creat aşa ceva*?

— N-ar fi bine să faci o mică schimbare? mă întreabă el. Să-ți dovedeşti că n-o să se sfârşească lumea dacă nu faci curat în după-amiaza asta?

Mă încrunt, meditând la sugestia lui.

— Ce faci pe podea? se miră Sam, fratele meu, dând buzna în bucătărie, după care înhață un măr şi muşcă o gură uriaşă din el. Iar ți-a furat Napoleon şosetele? reuşeşte el să articuleze cu gura plină.

— Chiloții, îi explică mama.

— Ai chef de o plimbare cu maşina? îl întreabă tata pe Sam. Stăm până târziu. Vine toată familia.

— Eu nu sunt disponibilă, spun eu tare.

De ce le e atât de greu să înțeleagă că, deşi ei preferă să nu aibă o structură generală în viață, eu nu vreau să trăiesc aşa?

— Aha, comentează Sam, dând ochii peste cap. Poate că între curățenie şi alergare găseşti timp să-ți scoți bățul uriaş din...

— Sam, îl previne tata, deşi se vede că i se pare amuzant.

Sunt pe punctul de a-mi pierde cumpătul, însă Napoleon se hotărăşte brusc s-o ia la fugă, corpul lui lățos țâşnind de sub canapea şi ieşind pe uşa de la bucătărie, pe care Sam a lăsat-o larg deschisă.

— Prinde-l! strig eu, dar nimeni nu se preface măcar c-ar vrea să se mişte.

Mă iau imediat după Napoleon, dar când ajung în grădină, deja s-a făcut nevăzut. Chiar când îngenunchez să mă uit sub o tufă de hortensii, chemându-l cu o blândețe nesinceră în glas, aud pe cineva în spatele meu.

— Pe ăştia îi cauți? întreabă o voce în care se simte o undă de ironie.

Mă crispez toată, dându-mi seama cine e, apoi mă întorc încet şi îl văd pe Elliot Apfel în mijlocul peluzei noastre, cu un tricou subțire ca hârtia atârnându-i pe umerii musculoşi, cu o expresie indescifrabilă pe fața lui uşor pistruiată şi cu chiloții mei din fericire curați legănându-i-se între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte, în mâna stângă, zvârcolindu-se ca un porcuşor mutant, îl ține pe Napoleon.

— Da, bâigui eu, simțind cum mă înroşesc, şi îi smulg chiloții din mână, enervându-mă şi mai tare când îmi aduc aminte de ce mi-a zis Ava.

Apoi îmi spun că, dacă există pe planeta asta un om care mi-aş dori să nu stea niciodată – literalmente – pe peluza din fața casei noastre cu chiloții mei în mână, acela este Elliot. N-o să mă lase niciodată să uit episodul ăsta stânjenitor.

— Roz-aprins? îl aud spunând în spatele meu când mă întorc spre uşa de la bucătărie.

— Chiar trebuie să comentezi? îi strig eu fără să mă opresc.

— Chiar te aşteptai să n-o fac?

Elliot e prietenul cel mai bun al fratelui meu. Era şi prietenul meu când eram cu toții mai mici. Suntem de aceeaşi vârstă. Mamele noastre au fost colege la facultatea de arte o vreme, după care drumurile li s-au despărțit: mama lui a ales fotografia, iar a mea, arhitectura. Dar apoi Elliot a ajuns la pubertate şi a început să se poarte ciudat şi, sinceră să fiu, grosolan. Apoi şi-a făcut o iubită, şi încă

una... şi încă una. A avut mai multe iubite decât culorile cu care îmi fac eu însemnări în calendar, ceea ce întotdeauna mi s-a părut uluitor, având în vedere că nu cred că Elliot să fi auzit vreodată de şampon.

Acum e cu Clara, şi a stat cu ea mai mult decât cu oricare de până acum. Clara e solista formației *Priveşte-mă, Priveşte-mă*, pe care Elliot şi Sam au înființat-o împreună. Sam susține că formația asta e motivul pentru care şi-a amânat înscrierea la facultate, dar eu sunt aproape sută la sută sigură că adevăratul motiv e surfingul. Mă întreb dacă şi ai mei ştiu adevărul. Mă întreb dacă, la fel ca mine, ştiu şi ei că e puțin probabil ca Sam să meargă vreodată la facultate.

Când mă întorc în bucătărie, îmi găsesc familia tot acolo, stând la taclale mai degrabă ca nişte colegi de cameră decât ca nişte oameni care împărtăşesc gene.

— Elliot! spune tata cu entuziasm, arătând cu degetul spre el. Sunt sigur că *tu* vrei să te plimbi cu maşina.

— Chiar nu putem, tată, intervine Sam. Avem repetiție. Am uitat complet.

Se întoarce spre Elliot.

— Scuze.

Elliot îşi bagă mâinile în buzunare.

— De fapt, trebuie să amânăm repetițiile o vreme... Clara tocmai a părăsit formația în după-amiaza asta, îi explică el lui Sam, țuguindu-şi buzele.

Ca s-o cunoşti pe Clara Bernard trebuie să-i urmăreşti contul de Instagram. Tot ce ştiu despre ea de acolo am aflat. Pentru că de obicei postează selfie-uri sau poze în care stă cu buzele lipite de fața lui Elliot, e greu să-i surprinzi adevărata esență. Dar contul ei de Instagram e foarte îngrijit. O mulțime de fotografii bine făcute care o înfățişează pe plajă, în ipostază de californiancă tipică, sau scriind melancolică versuri într-o agendă, sau sprijinită de una

dintre maşinile de epocă din atelierul auto al domnului Elliot, cu părul castaniu-închis revărsându-i-se de sub o pălărie cu boruri largi. Dragostea ei pentru Instagram nu e depăşită decât de dragostea pentru Elliot. Cel puțin asta am crezut dintotdeauna.

— A plecat din formație? întreabă Sam cu ochii mari.

Elliot ridică din umeri:

— Se pare că jumătatea ei feminină a făcut laringită şi, susținută de jumătatea masculină, i-a cerut să ia o pauză.

— În fine, o să se întoarcă, spune Sam, puțin cam agitat, trecându-şi o mână prin părul des.

Sam are părul tatii, şaten-închis şi înclinat către rebeliune în toate direcțiile, iar eu l-am moştenit pe al mamei. Atât de blond, încât depăşeşte până şi blondul californian – aminteşte mai curând de prințesa zăpezilor.

— Adică, suntem cu toții în povestea asta, continuă Sam pe un ton din ce în ce mai ridicat, în aşteptarea unui răspuns din partea lui Elliot. Ăsta e planul. Şi Clara e cu *tine*, face el semn cu mâna spre Elliot, articulând ultimul cuvânt ca pe un scheunat. Nu te-ar părăsi niciodată.

O fracțiune de secundă, expresia indescifrabilă a lui Elliot se întunecă. Apoi înghite în sec şi spune:

— Ne-am despărțit.

Nimeni nu pare să ştie ce să zică. Toată lumea se uită la Elliot, care tot dă din cap, ca şi când ar vrea să răspundă la întrebările noastre nerostite: *Da*, *e adevărat*. Deşi nu-l suport, deşi mi-a vărsat un pahar cu apă pe laptop în timp ce se dădea cu skateboardul la noi în casă acum o lună şi deşi joia trecută m-a strigat folosind o poreclă stânjenitoare în fața căpitanului echipei de polo, trebuie să recunosc că îmi pare puțin rău pentru el. E drept că nu-şi spală niciodată tricourile, iar Clara are profunzimea intelectuală a unui bazin pentru copii, dar relația lor părea să meargă. Plus că sunt un cuplu enervant de frumos. Au fost. Perfect

compus.

Elliot oftează, iar eu cobor privirea şi îmi dau seama că încă am chiloţii în mână.

2. Cafele Bune

Deschid ochii şi, ca în fiecare dimineaţă, am impresia că mă spionează palmierii. Aplecaţi spre ferestrele de la etaj, deşiraţi şi stângaci, cu capetele lor mari şi flocoase, par curioşi să vadă ce se întâmplă în camera mea.

Când lumea se gândeşte la Los Angeles, se gândeşte la un oraş lăbărţat şi la traficul intens. Sau la vilele din Beverly Hills, cu ziduri năpădite de iederă şi cu maşini sport negre la poartă.

Asta pentru că n-au fost niciodată unde locuim noi – în Venice. Nu, nu vă gândiţi la Veneţia, cu nenumăratele ei canale şi palate în curs de scufundare. Venice e un cartier cu vile mici şi cochete, garduri căptuşite cu tufe viu colorate, maşini de epocă care au supravieţuit în clima blândă a Californiei şi tipi care merg pe motocicletă cu plăci de surfing la subsuoară. E drept că n-am călătorit prin toată lumea, dar sunt sigură că nu sunt multe locuri ca Venice şi îmi place foarte mult aici. Mi s-a spus nu o dată că uneori sunt cam crispată, şi îmi place să cred că Venice[1] mă ajută să-mi găsesc echilibrul.

Iar casa noastră e cu adevărat specială. E o vilă Craftsman[2] originală, de pe vremea când s-a construit cartierul, însă are etaj, ceea ce e destul de rar, mi-a explicat

---

[1] În engleză, numele oraşului italian este „Venice". (N.t.)

[2] Stilul arhitectural Craftsman a apărut în Statele Unite la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea şi a fost popular până în anii treizeci ai secolului trecut. (N.t.)

mama. Stăm chiar într-o intersecţie şi casa e o prezenţă impunătoare pe strada noastră. Iar camera mea e pe colţ, aşa că am parte de toată lumina magică a dimineţii.

Ai mei au cumpărat casa acum douăzeci de ani, când în Venice locuiau mai ales artişti, boemi şi o mulţime de oameni care trăiau în rulote. De curând a fost iniţiată o campanie numită Păstraţi Venice-ul ciudat. Cocioabele vechi sunt transformate în vile moderne de câte trei milioane bucata. Un magazin de tămâie şi beţişoare parfumate de pe bulevardul Abbot Kinney tocmai a fost transformat într-o gogoşărie artizanală. Şi nu mai poţi găsi o cafea cu mai puţin de cinci dolari. Lumea se teme că ne pierdem specificul.

Când cobor la micul dejun, găsesc toată familia înghesuită în jurul mesei din sufragerie, aplecată deasupra secţiunii de arte din *Los Angeles Times*. Cineva s-a dus să cumpere cafele de la localul cel scump deschis de curând pe Electric Avenue, ceea ce înseamnă că sau sărbătorim o veste bună, sau am primit una proastă. Când mă uit mai de aproape la ziar, văd o poză a casei noastre fix în mijlocul primei pagini.

— Nu ştiam că o să apară pe prima pagină! exclam eu.

— Bineînţeles că e pe prima pagină, răspunde tata, aşezându-şi o mână pe umărul mamei, chiar la rădăcina gâtului – exact unde trebuie să fie.

Mama zâmbeşte uşor şi simt un sentiment ciudat gâdilându-mi pieptul. Obişnuiau să facă tot timpul astfel de gesturi. O mână pe umăr, picioarele unuia dintre ei sprijinite în poala celuilalt când se uitau la film. Dar nu i-am mai văzut de mult făcând asta.

În urmă cu două luni, şi-a făcut apariţia la uşa noastră o femeie pe nume Mathilda Forsythe. Mathilda, mi-a explicat mama, scria un articol despre Casă pentru *LA Times*. Şi-a petrecut întreaga după-amiază măsurând

podelele în lung şi-n lat, examinând fiecare suprafață, cerând detalii despre *proveniența* lucrurilor şi despre *sustenabilitatea* amenajărilor, luându-şi notițe într-o agendă Moleskine. A venit şi a doua zi, de data asta cu un fotograf mătăhălos, cu părul prins în coc, pe nume Silas, care a făcut câteva poze cu familia pe canapeaua bleumarin din living şi una cu mama pe verandă, cu mâna sprijinită pe balustradă şi cu un zâmbet care spunea: *Da*, *mă descurc de minune*.

— Ce mişto! spun eu acum. Trebuie să înrămăm pagina! Nimic mai metatextual decât să ai o poză cu casa ta *în* casa ta.

E genul de glumă care ne place de obicei, dar nu râde nimeni, iar în clipa următoare îi surprind pe ai mei schimbând o privire. Şi fratele meu pare să ştie detaliul care mie îmi scapă.

— Ce-i? întreb eu.

— Uite, spune tata, împingând o ceaşcă de cafea spre mine. Ți-am luat din aia care îți place cel mai mult. Mi-am amintit chiar şi că o preferi cu un pic de scorțişoară.

Nu schițez niciun gest spre cafea, deşi miroase minunat. Acum îmi dau seama că nu sunt cafele de veşti bune. Sunt cafele amăgitoare.

— Ce se întâmplă? întreb eu din nou.

— Poate că acum e momentul cel mai bun, începe tata, însă mama îl opreşte, cu glas scăzut, şi totuşi cât se poate de limpede pentru mine.

— Trebuie, Ezra. Mai încolo o să ne urască şi mai mult, dacă nu-i spunem acum.

Urăsc secretele. Urăsc ambiguitatea. Nu-mi place să-mi pun întrebări, trebuie să aflu. Mă gândesc să le amintesc asta, dar teama care mi se strecoară în gâtlej mă împiedică să fac mare lucru.

— În ultima vreme, mama ta şi cu mine ne-am tot

gândit la viața noastră aici, începe tata. Ne gândim că poate a venit timpul să facem o schimbare.

Se opreşte o clipă şi îmi dau seama că îi e greu să continue. Mama îi sare în ajutor.

— Am reflectat pe îndelete, iar acuma, după articolul ăsta, tata a discutat cu mătuşa Sandy şi ne-a zis că e momentul perfect.

Mijesc ochii, încercând să-i citesc mai bine:

— Ce vreți să spuneți, mai exact?

— Vor să vândă casă, AB, intervine Sam nerăbdător.

Mama oftează, iar tata îşi acoperă ochii cu palma:

— Mulțumesc, Sam.

Clatin din cap:

— De ce ați face una ca asta? E casa noastră. Şi – arăt cu degetul articolul din *Times* – e faimoasă! De ce ați vrea să vindeți o casă faimoasă?

O tăcere ciudată învăluie masa. Nimeni nu mai intervine pentru nimeni. Niciunul dintre părinți nu spune nimic. Nici măcar Sam nu mai ciripeşte.

— Plus că mătuşa Sandy e agentă imobiliară în Florida, insist eu. Ce ştie ea?

De ce am impresia că nimeni nu e atent la ce se întâmplă în jur, de parcă ar trebui să le explic eu cum merg lucrurile?

— Ți-am zis că nu e momentul cel mai potrivit, spune tata cu blândețe. Ți-am zis că o să pună întrebări.

— Atunci când, Ezra? i-o retează mama. Când o să vină două camioane să ne încărcăm lucrurile?

Acum, tata se uită la ea cu o expresie pe care n-am mai văzut-o niciodată. Ca şi când abia dacă ar cunoaşte-o. Mi se face teamă şi mă încearcă bănuiala că nu e deloc vorba despre casă. E ceva mult mai important la mijloc. Poate că e vorba despre lucrul pe care am început să-l simt

de la o vreme încoace.

— De ce să vină două camioane? întreb eu cu glas stins.

Tata îşi încordează fălcile, după care spune totul dintr-o suflare:

— Mama ta şi cu mine am hotărât că ar fi bine să trăim o vreme separați. Chiar nu voiam să-ți spunem asta acum. Voiam să-ți spunem doar despre casă, ca să fii pregătită în caz că o să vină vreun agent imobiliar săptămâna asta. Lucrurile nu trebuiau să decurgă aşa.

Mă uit la Sam:

— Tu ştiai?

Sam nu vrea să se uite la mine. În schimb, îşi fixează privirea furioasă asupra tatii.

— V-am zis că trebuie să-i spunem şi ei. N-am vrut să-ți ascund, AB... îşi coboară el privirea în farfurie.

Am impresia că se învârte lumea cu mine, că se răstoarnă masa cu susul în jos, ca şi când aş cădea într-un puț. îmi acopăr ochii cu mâinile ca să mă liniştesc. Nu înțeleg cum de se întâmplă asta. E familia noastră. E casa noastră. Şi lucrurile trebuie să rămână aşa.

— Înțeleg că eşti foarte supărată, dar îți promit că, după ce pleci la Columbia, viața o să ți se schimbe atât de mult, încât abia dacă o să mai ai timp să treci pe aici, îmi explică tata, ca şi când aş avea nevoie să mi se aducă aminte că în curând o să traversez întreaga țară ca să merg la facultate, departe de tot şi de toți cei pe care îi cunosc.

— Ideea e că viața chiar mi se va schimba foarte mult şi o să am *nevoie* de casa asta, de un loc unde să mă întorc, spun eu cu glas tremurător, străduindu-mă să-mi stăpânesc lacrimile.

Nu-mi place deloc povestea asta. Nu-mi place să mă mut. Nu-mi place ca lucrurile să se schimbe.

— Ei bine, draga mea, din păcate nu tu hotărăşti, spune mama.

N-o suport când îmi vorbeşte pe tonul ăsta. Pare că empatizează cu mine, dar de fapt n-o face. Nu suport tonul ăsta mai ales pentru că îl foloseşte de fiecare dată când chiar are dreptate.

— E o decizie pe care o luăm tatăl tău şi cu mine, continuă ea, şi crede-mă, ne-a fost extrem de greu. Dar asta trebuie să facem. Iar tu va trebui să încerci să înțelegi.

Îmi vine să mă cert cu ea. S-o ameninț, să-i dau un ultimatum. Însă partea cea mai înfricoşătoare e că nu pot. Nu eu hotărăsc dacă rămân căsătoriți, dacă locuiesc împreună sau mai ştiu eu ce. Nu e nimic de zis. Apoi mama suspină şi îmi dau seama că nici ea nu vrea să ne certăm pe tema asta.

— Ăă, hei, se aude o voce discretă şi un ciocănit scurt în perete.

În prag îl văd pe Elliot. Cum se face că apare mereu exact când nu-mi doresc?

— Scuze că v-am întrerupt... spune el.

Sam oftează:

— Nu-i nimic, frate. Care-i treaba?

Elliot îmi aruncă o privire, apoi îi răspunde lui Sam:

— Să ți-am adus cablul pe care mi l-ai împrumutat aseară pentru maşină. M-am gândit să ți-l las în drum spre şcoală.

Pune cablul pe masă şi dă să plece:

— Scuze încă o dată că v-am întrerupt.

Mă uit țintă la articol, strângând din dinți, şi dintr-odată aud vocea tatii.

— Elliot, spune el, tocmai când Elliot ajunge înapoi la uşă, răsucindu-şi cheile de la maşină pe un deget de la mâna dreaptă, eşti bun s-o duci tu azi pe Annabelle la şcoală?

— Sigur, răspunde Elliot nedumerit, plimbându-şi privirea de la tata la mine.

— Putem să discutăm şi mai târziu, îmi spune tata şi încearcă să pună o mână pe mine, dar văzând că mă feresc, se întoarce spre Elliot: Mulțumesc, E. Şi se pare că avem o cafea în plus, dacă te tentează. E de la Electric Café.

După care tata pur şi simplu îi întinde cafeaua mea cu lapte lui Elliot Apfel.

* * *

— Dacă tot conduci maşinile astea frumoase, ar fi cazul să te străduieşti mai mult să le păstrezi curate, remarc eu şi pun picior peste picior – am pe mine nişte blugi albi –, dând la o parte cu mâna nisipul de pe marginile scaunului din dreapta.

Tatăl lui Elliot are pe bulevardul Lincoln un atelier auto specializat în maşini vechi, de unde vin să închirieze ce le trebuie toți marii recuzitori de film când sunt angajați pentru un film de epocă. Dacă nu are maşina de care au nevoie, poate să facă rost de ea, aşa spune el mereu.

Elliot şi cu mine mergem pe bulevardul Lincoln dinspre Venice spre liceul nostru din Santa Monica. Am o stare proastă. Lumea mi-a fost întoarsă cu susul în jos. Mă tot gândesc la ce a zis tata, că el şi mama trebuie „să trăiască separați”. Ce a vrut să spună de fapt? Pare ceva temporar. Dar să vândă Casa? Asta pare o chestie cât se poate de... definitivă. Oftez pe geamul deschis, iar Elliot preferă să-mi ignore observația de mai înainte; pur şi simplu continuă să conducă, cu o expresie senină întipărită pe față. Habar n-am de ce e atât de calm, dar îmi pare rău pentru ce am zis, aşa că bâigui:

— Îmi place piesa asta...

— Tocmai roz-aprins? e tot ce-mi răspunde Elliot, şi

regret imediat că am fost drăguță cu el.

— Dacă mai aduci o dată vorba despre chiloții mei, îți sparg parbrizul cu o bâtă de baseball, spun eu calm, studiindu-mi părul în oglinda retrovizoare din dreapta. Şi la un BMW ca ăsta o să te coste în jur de două mii să-l înlocuieşti.

Elliot pufneşte:

— Mi se pare ciudat că te interesează aşa de mult maşinile.

— De ce e ciudat? întreb eu, aranjându-mi nişte lucruri în geanta de umăr – totul e la locul său.

— Pentru că voi vă faceți praf maşinile. Tata trebuie să vină mereu să-l remorcheze pe vreunul dintre părinții tăi când maşina ponosită pe care se întâmplă s-o conducă îşi dă în sfârşit duhul. Mi-a zis că ei nici nu fac diferența între o Mazda şi un Mercedes...

— Şi ce vrei să spui de fapt?

— Doar mă miră că ştii atâtea despre maşini, răspunde Elliot.

— Maşinile sunt frumoase. Un amestec perfect de formă şi funcționalitate. Când sunt făcute ca lumea, ceea ce nu se mai întâmplă din anii optzeci încoace.

În atelierul pe care îl are tatăl lui Elliot găseşti tot ce vrei, de la un Volkswagen Beetle din anii şaizeci până la un hatchback Volvo din 1972. Iar când o maşină n-a mai fost

condusă de mult, cum e decapotabila de un alb-strălucitor în care ne aflăm acum, i se dă această ocazie lui Elliot. Dar cu condiția ca, atunci când parchează pe undeva, să pună pe bord un mic bilet pe care scrie: DE VÂNZARE. De exemplu, în parcarea liceului sau în fața cafenelei pe unde se opreşte mereu când se întoarce de la surfing.

— Dar ce ai zis mai devreme? Că îți place Fata de

hârtie? mă întreabă Elliot, referindu-se la piesa care se aude în difuzoare, expresia lui schimbându-se din încrezută în uimită. îți place *ție* piesa asta? insistă el, cu o mână pe volan şi cu cotul sprijinit de portieră, înclinându-şi capul spre mine, ca şi când ar face un mare efort să mă creadă.

— Da, poate să-mi placă Fata de hârtie. Nu eşti singura persoană căreia îi este permis să-i placă formația asta. Nu trebuie să fii membru în Clubul Puturoşilor Anonimi ca să apreciezi muzica bună.

Pe partea estică a bulevardului, văd a şasea gogoşerie de când am plecat de acasă. Los Angeles are mai multe gogoşerii împuțite decât benzinării. Sam zice că probabil sunt paravane pentru dealeri de droguri, dar de unde ştie el chestia asta?

— Eşti în formă de milioane în dimineața asta, remarcă Elliot, fără să-şi ia privirea de la drum.

— Tu eşti în fiecare zi, ripostez eu.

Oprim alături de o doamnă într-un Lexus coupé negru. Pe scaunul pasagerului, un câine alb şi flocos, cu ochi ca mărgelele şi o fundă roz în păr, stă cu labele pe portieră şi se uită țintă la Elliot.

— Ce-ai pățit, Buricel? mă întreabă Elliot – Buricel e un nume de alint pe care l-a inventat pentru mine când eram mici şi pe care insistă să-l folosească drept un mijloc de tortură. E ceva ce nu ți-a ieşit decât 99, 5 la sută?

Râd, pentru că nu-i deloc vorba de asta.

— Dacă ții să ştii, chiar am probleme. Ai mei probabil o să divorțeze şi vor să vândă Casă, spun eu, apoi mă aplec şi îmi scutur tivul blugilor. Iar nisipul din maşina ta îmi strică ținuta.

— Nasol, răspunde Elliot, virând în parcarea liceului. Mi-a zis Sam aseară. îmi plac ai tăi. Simt că sunt mai apropiați de mine decât... ai mei. Iar în casa voastră mă simt

mai bine decât la mine.

Elliot şi tatăl lui locuiesc într-un apartament aproape de plajă. Nu arată rău, dar îi lipseşte o anumită căldură, pentru că niciunul dintre ei nu prea stă pe acasă. Se întâmplă deseori să-l găsesc pe Elliot pregătindu-şi micul dejun la noi în bucătărie sau bătând la tobe la noi în garaj. Sau, când Sam ajunge acasă mai târziu decât a promis, stând întins neinvitat pe canapeaua din camera mea, împrăştiind peste tot praf de pufuleți cu brânză şi spunându-mi poveşti idioate în timp ce eu încerc să-mi termin o temă.

— Deci asta-i tot? întreb eu. Asta-i tot ce ai de zis? Toată existența mea din copilărie până acum se duce pe apa sâmbetei, iar tu zici doar „nasol”?

Elliot parchează şi se întoarce spre mine, fixându-mă cu ochii lui de culoarea siropului de arțar.

— Viața e grea uneori, Buricel. De obicei, nu pentru tine, dar pentru noi ceilalți, da.

— Vai, ce să-ți spun!

Are un ton superior, ca şi când m-ar lua peste picior, dar e ceva adevăr în ce spune. Părinții lui s-au despărțit când era mic, după care, ca să treacă peste divorț, tatăl lui s-a adâncit în muncă. Ca să poată petrece nişte timp cu el, Elliot lucrează câteva ore la atelierul lui auto, iar mama lui locuieşte într-o comunitate de artişti din Hawaii. Mama zice că de asta e Elliot atât de nestatornic. Viața n-a fost dreaptă cu el.

Dar în clipa asta nu vreau să mă gândesc la problemele lui Elliot. Le am pe ale mele.

— În fine... Mersi că m-ai adus, spun eu, apoi îmi netezesc părul şi dau să deschid portiera.

— Auzi, Annabelle? zice Elliot, dar când mă întorc, nu se uită la mine, ci e aplecat să-şi ia telefonul de sub bord. Crede-mă, n-ai de ce să-ți faci griji din cauza nisipului.

Sunt pe punctul de a mă întoarce din nou spre portieră, însă următorul lucru pe care îl spune mă face să rămân nemişcată:

— În blugii ăia, n-o să se uite nimeni la nisip.

Se îndreaptă de spate şi îşi fixează privirea în ochii mei. Elliot pare să zâmbească şi când n-o face, lăsând impresia că e mereu pus pe şotii. Foloseşte expresia asta cu femeile în vârstă, cu chelnerițele, cu fetele pe care vrea să le agațe... iar acum, cu mine.

Strâmb din nas. Pentru că Elliot glumeşte, nu? Sigur nu-mi complimentează blugii. Pentru că, la cantină, Elliot are obiceiul să-mi ia mărul de pe tavă şi să meargă mai departe fără ca măcar să zică mulțumesc. Sau îmi împrumută cărțile pentru că el nu-şi cumpără niciodată propriile lui exemplare şi nu mi le dă înapoi decât după ce îi fur cheile de la maşină. Dar cu cât se prelungeşte momentul, cu atât sunt mai convinsă că nu glumeşte. Apoi pe buze i se aşterne lent un rânjet şi nu mai pot rămâne în maşină.

— Eşti un scârbos, spun eu.

Apoi cobor, închid portiera şi mă îndepărtez cu paşi lenți, fără să mă uit în urmă.

3. Bine ai venit!

Numai de la un liceu hippiot ca Cedar Spring te poți aştepta să impună obligativitatea cursurilor de artă. Ca să poți absolvi, trebuie să faci trei cursuri care îți *stimulează în mod expres creativitatea*. Într-un an, mi-am ales un curs de olărie şi am făcut o tonă de căni şi farfurii.

Măcar a fost o îndeletnicire practică, utilă. Apoi un curs de sculptură în aer liber cu un profesor invitat, la care

toată lumea a luat uşor nota maximă. Iar acuma m-am

pricopsit cu unul de scriere creativă.

Aversiunea mea față de scrierea creativă e o ciudățenie nu doar pentru că tata e un scenarist TV de succes. Ci şi pentru că am oarecare talent la scris. În primul an, m-am alăturat echipei care scotea ziarul liceului, iar în primăvara anului următor deja mă făcuseră redactor-şef. Dacă ai nevoie de un articol de o mie de cuvinte despre eventualele prejudecăți din comisia de disciplină a şcolii, eu sunt omul la care trebuie să apelezi. Pot să ți-l scriu în trei ore. Sau pot să-ți scriu un articol referitor la ce cred elevii cu adevărat despre noul director al liceului. Sau pot să-ți scriu unul mai nuanțat, despre presiunea de a fi admis la o facultate bună. Pot să scriu despre o poveste care există deja şi doar aşteaptă să fie pusă în cuvinte. Dar nu pot să scriu o poveste pe care trebuie s-o născocesc eu.

La prima temă pentru acasă, mi-am dat toată silința. Ni s-a cerut să povestim o scenă din patru perspective diferite, iar eu am scris despre un mic dejun în familia mea. Dar când am pus povestea pe foaie, părea că toate personajele sunt simpli roboți care se uită unii la alții pe deasupra ouălor prăjite, cerându-şi unul altuia sucul de portocale. Pur şi simplu nu-mi puteam imagina scena din atâtea perspective. Cât de diferit puteau să simtă patru oameni acelaşi lucru?

Domnişoara Epstein mi-a sugerat că îmi alesesem un subiect prea familiar. „Viețile noastre nu pot fi mai interesante pentru alții decât sunt pentru noi înşine, mi-a spus ea. Data viitoare, vreau să-ți imaginezi o poveste care n-are nimic de-a face cu viața ta. Alege un alt personaj. De o altă vârstă decât tine. Dintr-o altă parte a lumii, încearcă să scrii ceva de felul ăsta”.

Aşa că am încercat. Şi n-am reuşit nici acum.

Acum, Epstein dă buzna în clasă, cu un teanc de foi fluturându-i în mâini, scuzându-se încă o dată că a ajuns târziu. Câțiva colegi care au început să se bazeze pe obişnuitele ei zece minute de întârziere se strecoară în clasă după ea, însă Epstein nici măcar nu-i vede. îmi împreunez strâns mâinile în poală, pregătindu-mă sufleteşte pentru ce o să ceară astăzi de la noi. O temă de grup sau, mai rău, invitația de a ne citi textele cu glas tare?

În schimb, Epstein îşi aruncă hârtiile pe birou şi se apleacă deasupra tăbliei, sprijinindu-se în mâini şi uitându-se radios la noi.

— Ştiu că de obicei ne petrecem această oră scriind, criticând şi redactând texte, spune ea, îndreptându-se de spate şi răsucindu-şi încheietura mâinii drepte, ca şi când ne-ar picta gândurile ei. Dar m-am gândit ca astăzi să luăm o pauză şi să vă fac cunoştință cu o prietenă a mea. E o cunoscută scriitoare de literatură pentru adolescenți şi a venit să vă vorbească despre procesul de creație, despre publicarea cărților şi despre cum se poate face o carieră din această bestie temperamentală pe care o numim scris. Dragii mei, v-o prezint pe Lucy Keating.

În prag apare o femeie destul de înaltă, cu păr şaten, lung şi ondulat, cu buze date cu roşu şi ochelari negri cu ramă groasă. Poartă o cămaşă de mătase de un alb imaculat băgată în nişte blugi *boyfriend* şi nişte botine şic de culoare neagră. Pe umăr are o geantă de piele bleu, pe care o pune pe catedră, iar apoi se întoarce spre noi cu un uşor zâmbet.

— Bună, ne salută ea, dând uşor din mână. O să mă prezint cât mai pe scurt, pentru că oamenilor le place de obicei să se treacă repede la întrebări. Sunt Lucy Keating şi am scris şase romane pentru adolescenți; în afară de unul, toate au fost bestsellere *New York Times*. Mi-am luat licența în literatură engleză la Brown, iar apoi am lucrat la o

editură din New York, scriind noaptea la primul meu roman, *Poate într-o altă viață*, pe care în cele din urmă i-am convins să-l publice. După aceea, am făcut un master la Columbia, unde am întâlnit-o pe nemaipomenita Ruth Epstein – face o pauză şi îi zâmbeşte profesoarei –, iar de curând m-am mutat de la New York la Los Angeles împreună cu doi câini lăţoşi. îmi place soarele, dar mi-e dor de sarcasmul newyorkezilor.

Lucy zâmbeşte strâmb şi îmi dau seama că, dincolo de zâmbetul ei şarmant, e o persoană serioasă.

— Se pare că deja avem o întrebare, chicoteşte Lucy, apoi face semn cu capul spre Maya Davis, care a ridicat mâna atât de sus, încât pare că ar vrea să atingă tavanul.

— Aveți de gând să scrieți o continuare *la Poale într-o altă viață*? întreabă Maya.

S-a înroşit şi vorbeşte precipitat, deci nu-i greu de înțeles că Maya e o fană a lui Lucy. Şi dintr-odată îmi aduc aminte de unde o ştiu pe scriitoare. Lucy e autoarea romanelor romantice şi triste care o lasă întotdeauna pe prietena mea cea mai bună, Ava, într-o baltă de lacrimi. O fată şi un băiat se îndrăgostesc nebuneşte în vara dinainte ca el să fie trimis la război. Un băiat dintr-un cartier sărac se îndrăgosteşte de o fată cu mult peste condiția lui, iar tatăl ei se opune relației lor. După cărțile ei s-au făcut mai multe filme decât pot număra pe degetele de la o mână. Posterele înfățişează întotdeauna un cuplu într-o îmbrățişare dramatică şi, de obicei, unul dintre cei doi plânge. Mie mi se par total nerealiste şi complet ridicole.

— Poate, într-o bună zi, răspunde Lucy, dar, cu toate că are un ton încrezător, simt o încordare în glasul ei. Mi-au plăcut personajele din *Poate într-o altă viață*, dar am cam obosit să scriu astfel de poveşti. Prea multă tristețe.

Face o pauză, părând că nu se simte tocmai în apele ei, apoi clipeşte:

— Să zicem că, în perioada asta, vreau să scriu numai Finaluri Fericite. Cred că personajele mele merită o schimbare.

Aruncă o privire spre mine şi simt că mă cuprinde o senzaţie ciudată, care însă dispare într-o clipită.

— Ne puteţi spune la ce lucraţi acum? întreabă Maya, aplecându-se nerăbdătoare peste banca ei.

Lucy încuviinţează din cap, dar deja am început să-mi pierd interesul şi mă uit pe fereastră în curtea şcolii, unde Elliot stă de vorbă cu nişte fete în timpul orei lor de pauză. Deşi sunt gata să pariez două sute de dolari că Elliot *nu* are o oră liberă. îmi aduc aminte de dimineaţa asta şi de comentariul lui ciudat pe seama blugilor mei, dar vocea lui Lucy mă întoarce în prezent:

— Los Angeles e o bogată sursă de inspiraţie. În clipa asta, scriu o poveste despre o fată care locuieşte în Venice cu părinţii şi fratele ei mai mare.

Întorc capul către ea. Mi-a atras din nou atenţia.

— Ah, şi cu căţelul lor ciudat, bineînţeles, care face mereu năzbâtii, râde Lucy.

Şi toată clasa râde odată cu ea, mai puţin eu. *Stai un pic*...

— E o fată cu o viaţă perfectă, continuă Lucy, care are totul sub control, dar pe măsură ce creşte îşi dă seama că viaţa nu e chiar atât de simplă. De exemplu, în familia ei nu merge totul atât de bine pe cât îşi închipuie.

Mijesc ochii, aplecându-mă şi eu uşor deasupra băncii. Mi s-a uscat un pic gâtul.

Lucy se aşază pe catedră şi îşi pune mâinile pe genunchi.

— Părinţii ei urmează să se separe o vreme, poate chiar să divorţeze, şi au hotărât să-şi vândă casa – o casă cu adevărat specială, pe o stradă pietonală. A locuit acolo toată viaţa ei, aşa că e foarte necăjită din cauza asta.

Dinspre colegii mei se înalță un cor de murmure îngândurate, iar mie începe să-mi duduie inima în piept. Mă uit încruntată în jur.

— E o glumă? întreb eu cu glas tare în cele din urmă.

La care toată clasa amuțește.

— Annabelle? intervine domnişoara Epstein, pe un ton mai degrabă acuzator decât întrebător. De ce ar face Lucy glume pe seama noului ei roman?

— S-scuze, mă bâlbâi eu. Dar... îmi descrie viața.

Ca răspuns la vorbele mele, Lucy îmi aruncă o privire rece, cu capul uşor înclinat într-o parte. Mă simt stânjenită. Dar doamna Epstein chicoteşte şi pune o mână pe umărul lui Lucy:

— Tocmai de aceea este o scriitoare genială! Toată lumea simte că, într-un fel, Lucy „scrie povestea vieții lor”!

Mâna Mayei țâşneşte din nou în sus, iar Lucy îşi ia privirea de la mine şi îi face semn cu capul.

— E un roman de dragoste? întreabă Maya. O să fie şi o poveste de iubire captivantă?

— Ce crezi? zâmbeşte Lucy.

Maya zâmbeşte şi ea, iar în clipa următoare mai apare cineva în uşă.

De data asta, e silueta unui băiat pe care nu l-am mai văzut niciodată. Iar încetarea bruscă a şuşotelilor în clasă îmi dă de înțeles că nu sunt singura care îl consideră demn de atenție. Are un chip interesant. Şi postura lui e specială, cu bărbia sus şi umerii duşi spre spate. Ochii lui migdalați, mari şi albaştri par să zâmbească chiar dacă buzele lui nu zâmbesc. N-aş putea să explic de ce, dar am impresia că e o vedetă de cinema, iar noi restul suntem figuranți.

— La țanc! spune Lucy, întorcându-se spre el, ceea ce mi se pare un pic ciudat, pentru că băiatul n-a venit deloc la țanc, după care scriitoarea adaugă un pic mai tare: Bine ai venit!

Băiatul salută scurt, ridicând uşor mâna, şi îşi ţuguiază buzele.

— Hei, spune el. Bună.

Pe „bună” îl rosteşte mai apăsat, ca şi când abia acum s-ar dumiri unde se află, deşi a venit exact unde trebuia. Apoi îşi drege glasul şi spune:

— Eu sunt Will.

Will. Cântăresc numele în minte. Clasic. Puternic. Drăguț. Menit să conducă o țară.

— A, da, intervine Epstein, lovindu-şi uşor fruntea cu mâna stângă şi răsfoind nişte hârtii din partea de sus a teancului pe care l-a pus pe catedră. Will Hale. Ți-am găsit fişa, spune ea şi scoate o foaie, aruncând o scurtă privire peste ea. Un transfer la jumătatea ultimului an de liceu e destul de neobişnuit.

— Da, doamnă, spune Will, dând din cap, şi sunt surprinsă de politețea lui. Nu e decizia mea, desigur, dar voi încerca să-i iau doar părțile bune.

Epstein zâmbeşte, evident cucerită.

— Ia loc, te rog, îi face ea semn cu mâna, făcându-şi uşor vânt cu fişa. Se pare că e un loc liber lângă Annabelle.

Ba nu e, îmi vine mie să spun. Lângă mine stă Izzy Ross. Sau cel puțin aşa ştiam. Dar, când întorc capul, n-o văd. Izzy stă în colțul îndepărtat al clasei, uitându-se pe furiş în telefonul pe care îl ține sub bancă.

Sunt atât de preocupată de Izzy, încât nu-mi dau seama că Will deja a ajuns lângă mine. Chiar în clipa când ridic privirea, pixul îmi cade de pe bancă, deşi îmi țin mâinile în poală. Ce se întâmplă?

Serviabil, Will se lasă pe vine, îl ia de jos şi mi-l înapoiază, însă când ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, se fac şi mai mari.

— Bună, e tot ce-mi spune, clipind de câteva ori din pleoapele cu gene dese.

— Bună, răspund eu, luând pixul, iar când văd că rămâne pe vine, îl întreb în şoaptă: Ce-i?

Will continuă să se uite la mine o clipă, apoi clatină din cap şi îşi drege glasul.

— Nimic, spune el.

— Atunci de ce stai aplecat? întreb eu tot în şoaptă pentru că, zău aşa, chiar nu înțeleg de ce stă aplecat.

— Chiar, spune el, şi încearcă să se aşeze în banca de lângă mine fără să mă perturbe, ceea ce e aproape imposibil când eşti nu doar colegul cel nou, ci şi de departe cel mai drăguț băiat care s-a plimbat vreodată pe holurile din Cedar Spring.

* * *

O ajung din urmă pe Lucy Keating chiar în clipa când îşi pune geanta pe bancheta din spate a unui Volkswagen Beetle recondiționat.

— Frumoasă maşină, o abordez eu.

— Mersi, îmi răspunde ea, deloc mirată să mă vadă, ca şi când n-ar fi schițat povestea vieții mele în fața tuturor colegilor de la scriere creativă.

Fac o pauză înainte să mai spun ceva, înțelegând foarte bine cât de ciudat o să sune ce am de spus. Dar n-am de ales. Povestea asta mi se pare prea bizară:

— Nu ştiu cum sau de ce o faceți, dar aş aprecia dacă n-ați mai scrie despre viața mea, spun eu şi înghit în sec.

Lucy râde uşor şi se întoarce spre mine, cu o mână pe geamul portierei şi cu cealaltă în şold. Mă aştept să-mi spună că sunt nebună. Dar n-o face.

— Annabelle, nu scriu despre tine. Te scriu *pe tine*.

Clipesc de câteva ori:

— Nu înțeleg.

— Te afli în cartea mea, spune Lucy, ca şi când n-ar

face decât să-mi explice că azi e marți. Eşti un personaj. De fapt, toți cei pe care îi vezi sunt personaje, adaugă ea, iar mâna în care ține cheile descrie un gest amplu înspre fațada liceului.

Mă opresc şi mă uit prin parcare, dorindu-mi ca şi altcineva să fie martor la discuția asta. Ştiu, scriitorii au reputația că sunt nebuni – prea mult timp petrecut în izolare, vorbind doar cu ei înşişi –, dar tot e prea straniu ce zice.

— Foarte amuzant, răspund eu. Nici că puteați să-mi spuneți ceva mai lipsit de sens.

— Partea amuzantă e că, dacă te gândeşti mai bine, chiar are sens. Unele dintre personajele mele au nevoie să fie ascultate. Altele stau cuminți într-un sertar, aşteptând momentul potrivit.

Văzând expresia de pe chipul meu, Lucy îşi înclină capul:

— Nu mă crezi.

— Bineînțeles că nu vă cred! pufnesc eu. Ce v-ați aştepta să zic? *Ah*, *mişto*, şi *ce urmează*?

— Nu-i nimic, ridică ea din umeri şi se întoarce să urce în maşină. Oricum nu contează.

Sunt pe punctul de a protesta, dar în megafonul liceului se aude o voce:

— Annabelle Burns e rugată să se prezinte la cabinetul doamnei Piper.

Oftez. *Piper*. Oare *ea* ce mai vrea?

— Annabelle Burns la cabinetul doamnei Piper, repetă vocea.

— Se pare că totul merge ca pe roate, îmi face Lucy cu ochiul, apoi închide portiera şi coboară geamul. Distracție plăcută.

După care iese din parcare, lăsându-mă singură şi foarte confuză.

4. Nu le prea are cu băieții

Cineva ca mine n-ar trebui să fie obişnuit cu convocările neaşteptate şi urgente în biroul directoarei. Cineva ca mine, cu media zece, cu activități extraşcolare beton şi cu purtarea mea ireproşabilă, îşi face programare la directoare şi merge cu dragă inimă la întâlnire, pregătit să i se spună că se descurcă de minune şi că e un model extraordinar pentru restul elevilor. Şi să fiu întrebată dacă cineva ca mine ar fi de acord să i se facă o fotografie pentru revista absolvenților – numai dacă nu e un deranj *prea* mare, desigur.

Însă nu aşa stau lucrurile între mine şi directoarea liceului nostru, dr. Piper. Refuzul meu de a *cosmetiza adevărul*, cum ar spune ea, sau de a trece cu vederea peste anumite *complicații* şi *mici nereguli* în administrație lasă întotdeauna un gust amar în gura lui Piper. „Fostul redactor-şef al ziarului, m-a dădăcit ea odată, aplecându-se spre mine de pe biroul pe care se aşezase, cu rochia mulată strângându-i sânii mari, ştia exact unde să traseze linia fină dintre adevăr şi... şi...” „Şi minciună?”, am întrebat-o eu, iar Piper a oftat zgomotos pe nas, părul proaspăt coafat depărtându-i-se de față ca o perdea de şuvițe strălucitoare.

De aceea sunt atât de surprinsă când, intrând pe uşa biroului ei, văd întipărit pe fața ei un zâmbet gredos de dulce, nu obişnuita ei privire scrutătoare.

— Am ajuns prea devreme? întreb eu din prag.

Dr. Piper se uită în dreapta camerei, iar după ce mai fac un pas, văd că nu suntem singure. Will, colegul cel nou, se sprijină de o bibliotecă, strângând la piept un teanc de manuale.

— Bună, spune el şi îşi drege din nou glasul.

— Bună, răspund eu înainte să mă întorc nedumerită

spre dr. Piper şi să repet: Serios, am ajuns prea devreme?

— Ai ajuns la ţanc, răspunde Piper – de ce tot aud asta azi? înţeleg că ai avut deja plăcerea de a-l cunoaşte pe noul nostru coleg.

Cu mâna ei cu gheare roşii, face un gest către Will, ca şi când l-ar invita pe scenă.

— Oarecum, ridic eu din umeri.

Dr. Piper zâmbeşte radios.

— Mă gândesc că ne-ai putea face o favoare, AB, începe ea şi, ca de obicei, mă scoate din sărite că îmi spune aşa, de parcă am fi apropiate. Noul nostru prieten, Will, are nevoie de cineva care să-i facă un tur al liceului. Ar fi trebuit să-l însoţească Sadie Kim, însă cu doar câteva clipe în urmă m-a înştiinţat că are o misterioasă durere de stot >

mac. Iar Will mi-a zis că, în afară de tine, n-a mai făcut cunoştinţă cu nimeni. I-am spus că e foarte bine, întrucât eşti una dintre elevele mele preferate.

Mă uit la ea ridicând din sprâncene. *Nu mai spune*!

Piper nu-mi ia în seamă privirea:

— Ei, ce zici?

Will îmi zâmbeşte larg, ca şi când ar vrea să spună: *Te rog*.

Chiar n-am timp de aşa ceva, îmi spun în sinea mea, dar în cele din urmă răspund:

— Sigur. Tocmai mă duceam la cantină.

Apoi, neştiind ce să mai zic, ies din birou. Văzând că Will nu mă urmează, mă opresc în prag.

— Să vin şi eu? mă întreabă el, aplecându-se curios în faţă.

— Evident.

Nu că aş vrea să fiu nepoliticoasă, dar am de atribuit o tonă de articole pentru ziarul liceului şi ah, da, acum zece minute, în parcare, o femeie nebună mi-a zis că sunt un personaj fictiv.

Will porneşte în urma mea şi zâmbetul lui se lărgeşte şi mai mult.

— Chiar îți sunt recunoscător, spune el.

Merge repede, străduindu-se să țină pasul cu mine, în timp ce ne croim drum pe holurile liceului. Are un mers săltat şi sigur pe sine, iar colegii se întorc să-l studieze când trecem pe lângă ei.

— Lumea crede că eşti interesant, îi spun eu.

— Aşteaptă până o să afle *adevărul*, răspunde Will, iar când întorc capul spre el, văd că pe buze are un zâmbet caraghios.

— Întotdeauna eşti atât de fericit?

— Întotdeauna eşti atât de directă? spune el.

Şi de data asta îi răspund la zâmbet:

— Întotdeauna.

— Cum ți s-a părut întâlnirea cu scriitoarea? mă întreabă el când ieşim din clădirea administrativă şi pornim prin campus. Mie tipa mi s-a părut foarte tare.

— Nu-mi aminti de ea, mormăi eu.

— Nu eşti o mare fană a cuvântului scris?

— *Ador* scrisul, spun eu, dându-mi geanta de umăr la o parte, ca să nu mi-o lovească băiatul care vine alergând pe alee şi trece printre noi. Sunt redactorul-şef al ziarului şcolii.

— Uau, ce mişto, răspunde el, apoi îşi răsuceşte rucsacul pe umăr şi îşi pune mobilul în buzunar. Ce te-a făcut să te apuci de jurnalism?

— Diane Sawyer, răspund eu simplu.

Will se încruntă:

— Crainica de ştiri? Mama o adoră. Dar nu eşti cam tânără ca să fii o fană a lui Diane? zâmbeşte el.

— Şi?

— Nimic, ziceam aşa... se apără el şi zâmbetul îi dispare, ochii făcându-i-se şi mai mari. Bine, îmi pare rău.

Explică-mi de ce îți place Diane Sawyer.

— Chiar vrei să ştii? întreb eu, sincer surprinsă.

— Nu, aş prefera să merg în tăcere şi să nu aflu nimic despre cea de-a doua colegă cu care am făcut cunoştință azi.

Înclină capul şi îmi aruncă o privire, iar eu râd fără să vreau.

— Bine, nu-i mare lucru de explicat, răspund eu, şi intrăm în complexul pentru elevi, îndreptându-ne spre uşile batante ale cantinei. Într-o zi, am urmărit în clasă interviul ei cu Malala Yousafzai şi, deşi curajul Malalei mi-a tăiat respirația, ceea ce m-a impresionat cel mai tare a fost talentul Dianei de a-i aduce la viață povestea. Apoi m-am uitat la toate interviurile făcute de ea: cu Hillary Clin ton, cu Caitlin Jenner, ba chiar şi la o emisiune despre Jackie O. îmi place grozav că ştie să identifice tipare, să pună întrebările cele mai potrivite, să extragă esența poveştii cuiva şi s-o transforme într-un mesaj plin de înțeles.

Ne-am oprit în fața uşilor duble.

— Plus că nimeni n-a arătat vreodată mai amenințător ca ea într-o cămaşă albă.

Will nu spune nimic, doar se uită la mine. Apoi clatină din cap.

— Ce-i? întreb eu.

— Nimic, continuă el să clatine din cap. M-ai surprins, asta-i tot.

Nu ştiu ce vrea să spună, dar nici n-am timp să aflu, aşa că îl întreb:

— Eşti pregătit să faci cunoştință cu cantina liceului?

— Mai pregătit ca niciodată.

* * *

Prietenele mele sunt Masa Gălăgioasă din cantină. Ele

le-au dat lui Elliot şi lui Sam ideea de a-şi boteza trupa *Priveşte-mă*, *Priveşte-mă*; ele şi obsesia crescândă a societății noastre față de felul în care ne prezentăm pe noi înşine. Facebook, Instagram, Snapchat... şi ce o mai urma.

„Fetele alea ar face orice pentru atenție”, se plânge mereu Elliot. „Sunt *prietenele* mele”, îi răspund eu de fiecare dată, de obicei dându-i un ghiont. „Da, dar sunt *enervante*”, mă tachinează el, apropiindu-se şi mai mult de mine. Iar eu întotdeauna plec enervată, lăsându-l să chicotească singur.

În fine, ştiu ce vrea să spună. Prietenele mele încep să se poarte ciudat când ştiu că sunt privite. Vorbesc mai tare şi mai pițigăiat şi au obiceiul să stea în picioare lângă masă, în loc să se aşeze pe scaun. Plus că *gesticulează* foarte mult.

Iar mie îmi vine să le spun: Ştiți, putem să ne lămurim dacă chelnerul drăguț de la Escuela Taqueria s-a dat ieri la voi şi fără să stați în picioare şi să țipati.

Dar mi-ar râde în nas: „O, te facem de râs, AB?” Iar vocile lor ar deveni şi mai stridente, transformându-se într-o cascadă de chicote adolescentine: „TE FACEM DE RÂS, ANNABELLE BURNS?” Eu mi-aş acoperi urechile cu palmele şi m-aş apleca peste masă, dar tot aş râde. Uneori, când preferi să faci lucrurile discret, îți dai seama că e important să ai în preajmă oameni care nu-s discreți.

Şi totuşi, acum, când ne apropiem de masă, prietenele mele nu gesticulează deloc. Şi nu se aude nicio voce stridentă, nicio istericală, niciun chicotit. Se uită țintă la mine şi la Will ca nişte găini plictisite care aşteaptă să le iasă puii din ouă. Stau toate înşirate, cu ochi mari şi fețe inexpresive.

— Bună, fetelor, spun eu tare, încercând să le sugerez discret cât sunt de ciudate şi să le determin să înceteze ce îşi închipuie că fac.

— Bună, Annabelle... spune Ava după ce ne aşezăm. Atât lentoarea cu care mi-a răspuns, cât şi faptul că mi-a

spus pe numele întreg îmi sugerează, de fapt: *N-o să ne mai purtăm ciudat când o să ne zici cine e bucățica asta*. Ava şi cu mine comunicăm aproape telepatic din clasa a treia.

— Fetelor, vi-l prezint pe Will Hale. Tocmai s-a transferat la noi.

— La jumătatea ultimului an? întreabă Nisha. Ce aiurea, îi arunc o privire care vrea să spună: *încetează*!

Nisha are o problemă cu atitudinea. Dar Will zâmbeşte înțelegător.

— Aiurea, nu-i aşa? ridică el din umeri, luând un măr şi muşcând din el.

— Şi ia spune, Will Hale, cine erai la fostul tău liceu? întreabă Ava, ca şi când am fi la un interviu de angajare.

— Eu însumi, răspunde Will, mestecând cu un aer nedumerit.

— Nu, care era pasiunea ta? Erai DJ? Cântai în formația şcolii? După haine, aş zice că sigur nu erai un skater punkist.

Nisha pufneşte, iar Will îşi desface larg brațele şi se uită la ținuta lui. E îmbrăcat cu o cămaşă de blugi uzată fix cât trebuie şi nişte pantaloni oliv.

— Ce-i în neregulă cu hainele mele? întreabă el relaxat.

— Nimic, răspunde cu entuziasm toată masa, iar eu mă crispez.

— Pfui, ce bine! respiră Will uşurat, cu ochi strălucitori. Vreau să fac o impresie bună.

Îşi înclină capul spre mine cu un zâmbet, aşezându-şi mâna pe genunchiul meu suficiente secunde cât să mi se taie respirația:

— Cum mă descurc până acum?

— Bine, zic eu cu glas sugrumat.

— Ce tare! spune el calm, fără să-şi ia privirea din ochii mei, iar eu înghit în sec.

— Alo? spune Nisha, aruncând peste masă cu un biscuit în formă de peştişor, care mă loveşte în nas.

Îi arunc o privire feroce, dar nu o ia în seamă, în caz că a observat-o.

— Will nu ne-a răspuns la întrebare, adaugă ea.

— Eram câte puţin din toate, ridică Will din umeri.

— Câte Puţin din Toate e un titlu după care tânjeşte multă lume, dar pe care puţini îl dobândesc, spune Ava. Dovedeşte.

Will oftează:

— Păi, am fost al doilea căpitan al echipei de fotbal, preşedinte al Clubului de dezbateri...

— Hm şi hm, comentează Ava, sorbind cu paiul din cutia de cola dietetică.

— Am avut o emisiune la radio, am fost şeful Clubului de excursii în natură...

— Impresionant, dar nu tocmai surprinzător, îi spune Nisha Avei, ca şi când ar fi doi oameni de ştiinţă care studiază un animal în sălbăticie.

— ...şi patru ani am fost în echipa de olimpici la mate, încheie Will.

Masa amuţeşte. Acum, prietenele mele se uită la el ca şi când ar fi un mamut lânos recent descoperit în tundră.

— Serios? se miră Nisha.

— N-ai cântat la niciun instrument? întreabă Ava în cele din urmă.

— A, mi-ai găsit slăbiciunea, ridică el arătătorul spre ea. Eram groaznic la toate instrumentele, şi să nu credeţi că n-am încercat. Ador muzica, dar nu pot participa la facerea ei.

— Nu-i nimic, nici eu nu pot, îl consolez trezindu-mă, spre surprinderea mea, că îl bat şi eu cu palma pe genunchi.

Expresia de pe chipul lui Will îmi dă de înţeles că e

încântat.

— Bine, ne-ai convins, concluzionează Ava. Cu asemenea referințe, am încredere că, până la urmă, vei putea supraviețui în instituția asta nebună.

— Până acuma, nu mi se pare chiar atât de rău aici, spune Will.

Mă uit la prietenele mele şi văd că şi ele se uită la mine cu ochi mari şi abia atunci îmi dau seama că Will;

zâmbise către mine atunci când a rostit ultima replică.

— A, spun eu, simțind că mă înroşesc.

— Nu le prea are cu băieții, îi şopteşte Nisha Avei, iar Ava pufneşte, împroşcând stropi de cola dietetică.

* * *

Bineînțeles, ca de atâtea alte ori, ies de la ultima oră fără să ştiu cine o să mă ia de la şcoală. Se schimbă foarte

des. Cel mai adesea, vine tata, iar uneori, mama, dacă are vreo întâlnire în această parte a oraşului, sau poate Sam, sau – destul de rar – unul dintre stagiarii mamei. Dar de data asta mă aşteaptă Elliot.

Stă sprijinit de portbagajul BMW-ului cu un zâmbet încrezut, cu picioarele încrucişate în dreptul gleznelor şi cu brațele tot încrucişate, strângându-şi cu fiecare mână bicepsul opus. Deşi nu le văd, ştiu că are bețele de tobe înfipte în buzunarul de la spate. îşi închipuie că e foarte cool. Un adevărat James Dean roşcat.

— Pari pierdută, observă Elliot când ajung la câteva lungimi de maşină de el, iar eu mă opresc şi fac o grimasă.

— De când îți pasă ție de mine? întreb eu.

Vreau să-l aud spunând-o. Să-l aud întrebându-mă: „Annabelle, vrei să te duc acasă?” Pentru că i-ar sta în fire să n-o facă. Să-i lase pe ceilalți să ducă greul, iar el să-şi

păstreze omniprezenta mutră de *lui Il Pasă*?

Şi totuşi, Elliot nu răspunde. Continuă să zâmbească, de data asta mai larg, pentru că scopul lui e să-i cer eu să mă ducă. Pentru că e clar, jucăm un joc. Pentru că ştie că n-am de ales. Merg cu el sau merg pe jos. Şi chiar sunt pe punctul de-a o lua pe jos, când silueta perfectă a lui Will îşi face apariţia şi se opreşte între noi.

— Annabelle! spune el tare, poate un pic încordat. Salut! Bună!

Îmi place că face asta. Salută de două ori, ca şi când n-ar fi sigur care sună mai bine, aşa că le încearcă pe amândouă.

— Salut, Will! răspund eu, rostind vorbele ca pe un fel de oftat, şi îmi vine să mă ascund în spatele uneia dintre maşinile lângă care stau. Cum ţi-a fost restul zilei?

Dincolo de părul negru şi lucios al lui Will, văd ridicându-se mirată una dintre sprâncenele lui Elliot.

— A fost minunată, dă el din cap, mulţumită ghidului meu.

Acum, Elliot are ambele sprâncene ridicate.

Chicotesc şi simt că mă înroşesc un pic.

— N-am făcut mare lucru, spun eu, apoi întreb: Ce-i?

Pentru că iarăşi se uită la mine ciudat. Ca şi când aş avea ceva între dinţi.

Will coboară capul ca un puşti emoţionat, îşi freacă o talpă de asfalt, apoi ridică privirea:

— Mă întrebam... Ai vrea să te duc acasă?

Acum, sprâncenele lui Elliot sunt împreunate într-o încruntătură nedumerită, ca şi când nu s-ar fi pregătit pentru varianta asta, ca şi când Will ar vorbi o limbă străină.

Will mă vede uitându-mă în spatele lui şi mi se face brusc teamă că ar putea să-şi închipuie că Elliot e prietenul meu. Prietenul meu enervant şi delincvent, şi poate o să

creadă că nu sunt disponibilă. În schimb, Will spune pe acelaşi ton plăcut pe care l-a avut azi cu toată lumea:

— A, salut, omule! Eu sunt Will.

— Elliot, e tot ce răspunde Elliot, fără să-i întindă mâna.

— Sigur! răspund eu, luându-l pe Will de braț, pentru că n-am să-l las pe Elliot să-mi strice momentul făcând o glumă stânjenitoare despre copilăria mea sau dându-mi un bobârnac. Chiar ar fi excelent dacă m-ai duce acasă, îi spun eu lui Will în timp ce ne îndepărtăm. Ai mei mi-au zis că nu pot ajunge şi *nimeni altcineva nu s-a oferit*, îi explic eu, rostind tare ultima parte, ca să audă cine trebuie. Şi, în timp ce ies din parcare în maşina lui Will, cine trebuie încă stă sprijinit de maşină, holbându-se încruntat în urma mea.

* * *

Maşina lui Will e mai curată decât casa noastră înainte să vină bunica în vizită. Ceea ce mi se pare uimitor, dat fiind că pe portbagajul de pe hatchbackul lui e prinsă o placă de surfing.

— Placa e doar pentru impresie? întreb eu când intrăm pe bulevardul Ocean.

— Cum? spune Will după ce îmi introduce adresa în GPS. în niciun caz. Sunt din Hawaii. Bunicul m-a învățat să mă dau cu placa imediat ce am învățat să înot. Merg să fac surfing aproape în fiecare dimineață. Sau, mă rog, obişnuiam să merg înainte să ne mutăm aici.

— Îmi pare rău că am făcut presupunerea asta, spun eu.

Mi se întâmplă deseori să fiu nevoită să-mi cer scuze după ce pun o întrebare. Tata zice că uneori am un ton cam abrupt.

— Dar mare parte dintre cunoştințele mele care fac

surfing, îi explic eu, au obiceiul să ia plaja cu ei acasă.

Fără ca măcar să-mi dau seama, mă aplec şi îmi pipăi din nou tivul pantalonilor, să văd dacă mai am fire de nisip din maşina lui Elliot.

Will ridică din umeri cu un aer stânjenit.

— Nu-i tocmai cool, nu? spune el. Eu cam sunt obsedat de curățenie. Ia uite.

Şi coboară parasolarul din dreptul lui, pe care e lipit un set de buzunare din plastic transparent, umplute cu lucruri de primă necesitate: gumă de mestecat, ibuprofen, un cablu USB, cârd de benzină, monede de 25 de cenți.

— Caraghios, nu? comentează el.

Dar eu sunt mare admiratoare a organizării. Fiecare lucru la locul său.

— De unde pot să-mi iau şi eu nişte buzunare din astea? întreb admirativ.

Will scoate un uşor mormăit:

— Mi-aş dori să nu mă fi întrebat asta.

— De ce? mă mir eu şi nu mă pot abține să zâmbesc ori de câte ori mă uit la el.

— Pentru că mi le-am făcut eu singur, spune el cu glas scăzut, ca şi când, dacă nu l-aş auzi ca lumea, nu l-aş ruga să repete.

Rămân o clipă cu gura căscată:

— Ți-ai făcut cu mâna ta un set de buzunare pentru maşină?

Will ridică din umeri.

— Ce să zic, îmi place să am câte un locşor pentru fiecare chestie. Am fost la vreo şase magazine de bricolaj şi magazine auto, dar n-am găsit ce-mi trebuia, aşa că, na... mi l-am făcut singur, îmi explică el şi iarăşi coboară glasul la sfârşitul frazei.

Întind mâna şi îmi plimb degetele pe setul de buzunare – sunt perfecte.

— Eşti perfect, spun eu. Adică...

Mă îndrept de spate şi încerc din nou:

— Eşti perfect. *Adică* – şi îmi acopăr fața cu o mână, clătinând din cap – *e perfect*.

Will râde şi se înroşeşte şi el, iar eu simt că îmi flutură ceva în adâncul pieptului. Maşina are un miros dulceag de pădure.

— Şi unde e buzunarul pentru odorizantul de maşină? întreb eu curioasă, gândindu-mă că aş putea să-mi iau şi eu unul, să mi-l pun noaptea pe pernă.

Will pare nedumerit.

— Nu folosesc aşa ceva, strâmbă el din nas. Mi se cam face greață de la ele. Cumva e o aluzie?

— Atunci ce miroase aşa bine? nu mă pot abține eu să întreb, înainte să mă gândesc că poate e mirosul lui.

— Aici e? îmi evită Will politicos întrebarea, şi îmi dau seama că am ajuns în fața casei mele – cum de a trecut atât de repede timpul? Mişto casă, observă el, aplecându-se peste scaunul meu să se uite pe fereastră.

Cu cât se apropie mai mult de mine, cu atât e mai puternic mirosul dulceag. Da, clar, e mirosul lui. Înghit în sec. Şi brusc îmi vine să-mi pun o mână pe obrazul lui catifelat, însă îmi amintesc că l-am cunoscut cu doar cinci ore în urmă.

— E un subiect sensibil în perioada asta, răspund eu în schimb. Ai mei vor s-o vândă.

— Am trecut şi eu prin asta, spune Will. Nu-i tocmai o bucurie, nu?

Se uită fix în ochii mei, cu tot corpul îndreptat spre mine. Nu ca şi când doar întâmplarea a făcut să fiu lângă el. Ci ca şi când aş fi exact unde îşi doreşte el să fiu. îmi ti ti aduc aminte că Ava mi-a zis că a citit, într-un articol despre

limbajul corpului, că atunci când corpul unui tip e îndreptat spre tine, fie doar cu vârfurile pantofilor, înseamnă că probabil te place. La vremea respectivă, nu i-am dat mare importanță, pentru că nu petrecusem suficient timp cu băieți cât să pot observa asta. Dar acum observ.

— Mi-au zis în dimineața asta, oftez eu, după care, cu toate că abia l-am cunoscut, adaug: Şi mi-au zis că se despart.

Nu vreau să mă uit la Will, aşa că privesc în dreapta, dar în felul ăsta sunt nevoită să mă uit la Casă, la lumea mea, care stă să se năruiască. Aşa că mă uit în sus. Cerul e ciudat de cenuşiu, dacă te gândeşti cât de senin era cu doar o oră în urmă. Apoi simt o mână pe umăr.

— Îmi pare rău, mă consolează Will. Nu ştiu ce să-ți spun... Chiar e nasol.

Mă strânge uşor şi mă trec fiori.

— Mersi, e tot ce pot să-i răspund, şi simt un fel de barieră între noi.

— Ai vrea să ieşim în oraş? mă întreabă el brusc, şi aproape că rămân cu gura căscată.

— Ăă...

— Ştiu că abia ne-am întâlnit, continuă el. Ştiu că mai întâi ar trebui să te cunosc un pic, apoi să mă prefac că nu-mi place de tine sau ceva de genu' şi să te invit în oraş când devii geloasă. Dar urăsc jocurile şi ambiguitatea mă nelinişteşte. Cred că *deja* îmi place de tine. Şi cred că, după ce o să mă cunoşti mai bine, o să mă placi şi tu.

— Eu... e tot ce spun, pentru că, zău, ce-aş putea spune?

— Ştiu că e cam din scurt, insistă Will, dar mâine seară e un concert. Ai zis că şi ție îți place muzica, iar eu mor după trupa care cântă mâine.

Simt că îmi arde fața şi îmi cobor privirea spre mâini, pentru că nu am multă experiență în domeniul ăsta. E

prima oară când sunt invitată de un băiat la o întâlnire romantică. De fapt, e prima oară când sunt invitată de un băiat la orice, romantic sau nu.

— Ce formație? e tot ce reușesc să spun.

După care simt că mi se strânge şi mai tare stomacul de emoție. Dacă e o formație îngrozitoare? Oare aş putea să ies cu un tip care are gusturi muzicale proaste?

— Nu ştiu dacă ai auzit de ei, se cheamă Fata de Hârtie. Sunt extraordinari, îți promit.

Ridic brusc privirea spre Will.

— Ador Fata de Hârtie, spun eu în şoaptă.

Will îşi dă capul pe spate cu un aer surprins, zâmbind din colțul gurii:

— Serios?

— Serios, dau eu din cap.

Dintr-odată, nu-mi mai pot lua privirea de la fața lui. Tăcerea e întreruptă de un zgomot dinspre parbriz. Tresar.

— E doar ploaie, râde Will.

— Ce-i aia ploaie? întreb eu. Suntem în Los Angeles!

— Bună observație. Ai pelerină de ploaie?

— Suntem în Los Angeles! repet eu, iar Will dă capul pe spate şi râde.

— Bine, hai să te ajut.

— Mă descurc, îl asigur eu şi dau să ies din maşină, dar ploaia se întețeşte brusc şi mă văd nevoită să închid portiera la loc. Ce ciudat! exclam eu. Nu-mi amintesc când a plouat ultima oară în halul ăsta.

Însă Will nu-mi dă ascultare. Înainte să-l pot opri, iese din maşină şi vine lângă portiera mea, cu o geacă sport deasupra capului. îmi deschide portiera şi mă cuprinde pe după umăr cu mâna lui caldă şi puternică de băiat, trăgându-mă sub umbrela improvizată din geaca lui, şi fugim spre Casă, eu țipând până ajungem în prag.

După ce ne adăpostim sub marchiza de la intrare, Will

îmi zâmbeşte cu ochi strălucitori, scuturându-şi stropii din păr.

— A fost distractiv, spune el cu glas scăzut, apoi coboară geaca şi mi-o pune pe umeri. Abia aştept să ne vedem mâine seară. Mersi încă o dată pentru azi. Şi ai grijă să nu te uzi.

După care pleacă, întorcându-se fugind la maşină. Cavalerul meu în armură strălucitoare. Dar se opreşte brusc.

— Hei, Annabelle! mă strigă el, mijind ochii în ploaie.

— Da?

— Mi-am dat seama că nu mi-ai răspuns la întrebare, spune el zâmbind, deşi e ud leoarcă.

Nu mă pot abține să chicotesc.

— Da, Will Hale, ies cu tine mâine seară! strig eu, iar când îl văd strângându-şi pumnul în semn de victorie, râd şi mai tare.

Când intru în bucătărie, îmi dau seama unde e Napoleon după mârâitul care se aude de sub masă. Uneori, mama îi dă câte un coltuc de franzelă, iar el se ascunde cu ea acolo, ca un pui de lup în peştera lui. Noi am botezat coltucele astea Oase de Pâine.

— Salutare şi ție, bombăn eu.

Mama e la blatul din mijlocul bucătăriei împreună cu Jae, bând ceai şi revizuind nişte planuri.

— Mi se pare mie sau azi te-a dus la şcoală un băiat drăguț şi te-a adus acasă un alt băiat drăguț? mă întreabă ea.

Dar eu strâng geaca lui Will în jurul meu şi pornesc pe trepte cu un zâmbet.

5. Ce-ţi frânge inima în seara asta?

Tata m-a învățat cu mult timp în urmă că alergarea

poate să mă calmeze. A intrat în camera mea într-o după-amiază de sâmbătă şi m-a găsit făcându-mi ordine în bibliotecă, înconjurată de teancuri de cărţi ca de nişte turnuri din cuburi de jucărie.

— Nu ţi-ai aranjat cărţile şi acum o lună? m-a întrebat el.

Am făcut o pauză.

— Atunci le-am ordonat după genuri, i-am explicat. Acum le ordonez după culori.

— Hai cu mine, mi-a spus el, întorcându-se şi ieşind din dormitor. Dar mai întâi pune-ţi pe tine nişte haine sport.

Tata mă înţelege pentru că şi el e ca mine – un pic tensionat. Dar n-ai de unde să-ţi dai seama, pentru că, în fiecare dimineaţă, se trezeşte şi face un pic de sport. Fie aleargă, fie face surfing. Cert e că se relaxează, ca să se poată ocupa apoi de lucrurile care contează. Şi da, poate că nu are o agendă foarte încărcată, ca să zic aşa, însă e mereu bine dispus şi întotdeauna gata să te asculte. Sau era. Cine ştie unde o să se mute după despărţire?

Acum alerg aproape în fiecare zi după-amiaza târziu sau seara, chiar înainte să se întunece. Când alerg, nu mă pot gândi la temele pe care le mai am de făcut sau la articolele pe care trebuie să le scriu pentru ziarul şcolii, căci n-aş avea cum să fac toate astea la trei kilometri de casă, în Santa Monica, ocolind oameni pe bicicletă şi câini de toate mărimile, în lesă. îmi intru cu adevărat în ritm abia când ies de pe Main Street şi virez spre Promenadă, cu oceanul aşteptându-mă în faţă şi cu siluetele palmierilor profilându-se pe cer. Abia atunci mă simt ca o pasăre care a scăpat din colivie. Abia atunci am impresia că zbor.

Astăzi, când ies la alergat şi simt trotuarul sub tălpi, deja sunt plină de energie. Şi nu pentru că ploaia ar fi schimbat atmosfera – pământul e la fel de uscat şi de crăpat ca de obicei, ceea ce mă face să mă gândesc din nou la cât

de ciudat a fost potopul care s-a dezlănțuit când m-a adus Will acasă. În fine, sinceră să fiu, puțin îmi pasă de asta. Pentru că nu mă pot gândi decât la Will, cu mirosul lui dulce şi cu purtarea lui curtenitoare, la brațul lui petrecut pe după umerii mei în timp ce fugeam spre uşa casei mele. La Will zâmbindu-mi în ploaie.

Nu că n-aş fi avut niciodată un prieten oficial. În clasa a cincea, Nisha a hotărât că toate aveam nevoie de câte un iubit, aşa cum aveam nevoie de cei mai noi blugi. Am discutat în treacăt despre asta, când am dormit la ea într-o noapte, după care, într-o zi, mă sună şi mă întreabă: „Ce părere ai de Teddy Shipman?” Iar eu răspund: „E OK”, la care ea zice: „Să ştii că l-am sunat şi l-am întrebat dacă vrea să iasă cu tine, iar el mi-a zis că da, sigur, deci cred că s-a rezolvat”. „Dacă zici tu”, îmi amintesc că am îngăimat eu buimacă. Logistica acestui aranjament mă depăşea. Ce însemna povestea asta, mai exact? Cât din timpul meu avea să-i aparțină de acum lui Teddy? Şi cu ce culoare să-l trec în agendă?

Până la urmă, mi-am dat seama că Teddy nu avea să-mi dea mari bătăi de cap. S-a dovedit că Nisha, la frageda vârstă de unsprezece ani, ştia despre viață mai multe decât noi, celelalte. Nu trebuia să petrecem mult timp cu prietenul, trebuia doar să putem spune că avem un prieten. Am schimbat stânjeniți nişte scrisori de dragoste pentru Sfântul Valentin, am ieşit în grup de câteva ori, şi cam ăsta a fost tot efortul pe care a trebuit să-l fac. Am pus punct poveştii câteva luni mai târziu, când Teddy i-a spus cuiva că voia să mă sărute. I-am scris un bilet politicos, în care i-am zis că lucrurile avansau prea repede. Nu eram pregătită pentru intimitate. Dar oricum nu mai conta, pentru că deja ne dobândiserăm reputația de cele mai cool fete din clasă.

Ce vreau să spun e că n-am avut niciodată un iubit cu adevărat. Nimeni care să-mi păstreze un loc la bibliotecă,

care să mă țină de mână când ne strângem cu toții în curtea şcolii sau să-mi lase un mesaj pe tablă înainte de ora următoare. A avea un iubit necesită mult timp şi efort. Trebuie să „stai potol” de multe ori. Să te prefaci că „mergi cu valul”. Şi să joci jocuri! Băiatul trebuie să-ți placă, dar nu foarte tare... Trebuie să-ți dai seama când vrea să te sărute, deşi nu ați discutat despre asta. Sunt prea multe lucruri care rămân nespuse. Sunt mulți băieți pe care nu-i înțeleg, iar ei nu par să mă înțeleagă pe mine. Plus că tipii de vârsta mea nu prea îşi fac planuri. îți scriu mesaje gen: *Care-i treaba*? sau *Ce faci acuma*?, iar tu trebuie să fii disponibilă. Vă dați seama ce ar însemna asta pentru agenda mea?

Deci, tocmai din acest motiv, ne putem cu toții imagina ce efect au asupra măruntaielor mele Will „Urăsc-ambiguitatea” Hale şi invitația lui la Fata de Hârtie.

Când mă întorc acasă, trec pe la librăria Rosewood, care are şi o cafenea, unde o găsesc pe Ava cu tenişii pe tejghea. La Rosewood nu-s niciodată mulți clienți, dar în serile de marți chiar nu e nimeni. Ava şi-a ales jobul perfect. Acum câțiva ani, când Amazon a returnat clienților săi nu ştiu ce taxă ciudată pe care o percepuseră la fiecare carte pentru Kindle pe care o cumpărai, cei mai mulți au primit în jur de trei dolari. Ava a primit 342 de dolari. Asta ca să înțelegeți cam câte cărți citeşte în mod regulat. Şi eu citesc, dar mai ales ziare şi autobiografii de femei puternice şi de personaje istorice. Avei îi plac romanele de dragoste. Alea care te pătrund până în măduva oaselor, care îți fac pielea de găină şi îți umezesc ochii – aşa zice ea. Eu aş zice că sunt romane de duzină, scrise după acelaşi tipic: o fată care iubeşte un băiat pe care nu-l poate avea, până într-o bună zi, când băiatul observă la ea ceva ce n-a mai văzut la nimeni. Dar nu i-o mai spun Avei, pentru că se enervează.

Ava e mare amatoare de dragoste şi în viața reală. A avut un şir de relații serioase şi relativ lungi cu băieți

extrem de diferiți şi cu mari probleme, pe care i-a iubit din tot sufletul, până când a hotărât brusc că pur şi simplu nu-i mai iubeşte, şi a trecut politicos la următorul. Niciunul dintre ei n-o urăşte vreodată pentru asta. Întotdeauna se lasă cu o despărțire amiabilă. O parte din mine întotdeauna a fost geloasă pe uşurința cu care poate Ava să se ofere cuiva şi să accepte să fie iubită.

— Ce-ți frânge inima în seara asta? îi strig eu, şi îi ia o clipă să ridice privirea.

Are o mână afundată în cârlionții ei saten-închis, iar gura îi e uşor întredeschisă. Mă priveşte cu o expresie pierdută, aşa că hotărăsc să văd cu ochii mei.

— Ceva adevărat, citesc eu cu voce tare. După ce părinții ei mor într-un tragic accident de maşină, Samantha Watson se mută la o fermă din Iowa cu mătuşa ei, cu care nu mai păstra de mult legătura, şi descoperă că întoarcerea la lucrurile simple este exact ce îi trebuia sufletului ei.

Apoi mă uit la Ava şi mă prefac profund interesată:

— Lasă-mă să ghicesc, spun eu. îi pică ochii pe un tânăr de la o fermă de lactate? Spune-mi, te rog – mă întind peste tejghea, iar Ava dă ochii peste cap –, *oare o s-o facă*?

— Ai inima de gheață, spune Ava. Dar nu mă miră. Când eram mici şi ne jucam de-a „ce-ar fi dacă”, tu te gândeai doar la oameni care existau în realitate. Cum ar fi *prezentatorii de ştiri*, adaugă ea, prefăcându-se că se sufocă.

— Vă prezint *Buletinul de noapte* de la *WBZN*. Bine-ați venit acasă, spun eu cu un zâmbet larg, imitând cât pot de bine accentul crainicilor.

Ava clatină din cap, apoi se uită la mine cu o expresie mai serioasă:

— Ia zi, vrei să vorbim?

Ştiu la ce se referă. La despărțirea alor mei. La Casă. I-am scris un mesaj despre asta înainte de prima recreație.

— Nu încă, răspund eu, uitându-mă pe titlurile din

secțiunea cu biografii, iar când îi arunc din nou o privire, o văd dând din cap cu o expresie care vrea să spună că o să-mi fie alături când o să simt nevoia să vorbesc.

Încep să scot volumele unul câte unul, apoi mă opresc.

— Dar e totuşi ceva despre care vreau să vorbesc, mă întorc eu spre ea, sprijinindu-mă de raft şi punându-mi mâinile în sân cu un aer îngândurat. În după-amiaza asta, mi s-a propus să ies în oraş.

După cum mă aşteptam, Ava vine lângă mine într-o clipă.

— Povesteşte-mi, spune ea, uitându-se la mine sprijinită cu umărul de rafturi.

— Ce să-ți povestesc? spun eu relaxată, scoțând încă o carte.

Ştiu că e o romantică şi că o să se topească toată când o să audă, aşa că tărăgănez, ca să cresc suspansul.

— Să-ți spun că Will m-a adus azi cu maşina de la şcoală şi că m-a invitat să mergem mâine seară la un concert al formației mele preferate?

Mă uit pe coperta cărții şi fac o grimasă:

— Paris Hilton. Povestea nespusă.

O porcărie.

Dar Ava nu scoate niciun strigăt de entuziasm. Are un aer sobru şi mă sfredeleşte cu privirea. îmi ia cartea din mână, o închide şi o pune la loc pe raft:

— N-am timp de jocuri. Povesteşte-mi tot.

Oftez:

— Nu-mi vine să cred că spun asta, dar am impresia că Will s-ar putea să fie perfect.

Îi arunc o privire şi văd că a rămas cu gura deschisă.

— Îți dai seama că n-ai mai zis asta despre nimeni.

— Ştiu.

— Nici măcar despre Jamie García, când te-a invitat la

bal anul trecut.

— Ştiu.

Jamie era preşedintele elevilor din liceul nostru, urma să meargă la Stanford şi, din întâmplare, arăta ca un jucător de polo sud-american. Dar nu mi s-a părut niciodată că era ce-mi trebuie. Acum, când mă gândesc la Will, nu-mi pot împiedica buzele să se arcuiască într-un zâmbet tâmp.

— Will şi-a făcut singur o folie cu buzunare pentru parasolarul de la maşină, în care îşi ține lucrurile de primă necesitate.

Şi mă opresc. Nu e nevoie să spun mai mult de atât, pentru că prietena cea mai bună te înțelege întotdeauna în profunzime.

— O, nu-mi vine să cred, îmi face ea pe plac. Chiar e perfect, un fel de Făt-Frumos obsesiv-compulsiv. Pare făcut pentru tine.

— Şi miroase atât de bine, continui eu. Şi maşina lui e... atât de curată.

— Te rog, opreşte-te, altminteri o să mă lupt cu tine pentru el, spune Ava pe un ton plictisit, făcându-şi aer cu mâna.

— Taci din gură, chicotesc eu. Iar când am ajuns în fața casei, a început să plouă cu găleata... continui eu, punând o mână pe raft şi întorcându-mă spre ea, să mă asigur că înțelege importanța a ceea ce urmează să-i spun: A ieşit prin ploaie şi a venit la portiera mea să mă conducă până la uşă.

Ava porneşte spre tejghea şi se miră cu glas tare:

— Când a plouat?

— A fost foarte ciudat, spun eu după o pauză. De fapt, toată povestea a fost ciudată. Will a apărut din senin exact la momentul potrivit, mort de nerăbdare să iasă cu mine în oraş. Şi asta imediat după ce am stat de vorbă cu Lucy.

— Care Lucy? întreabă Ava, aşezându-se pe tejghea,

iar după ce îi explic că e autoarea care ne-a făcut azi o vizită, se uită la mine ca şi când i-aş fi călcat pisica cu maşina:

— Lucy Keating a venit azi la liceu şi nu mi-ai zis?

— Îmi pare rău! Se pare că e o veche prietenă a lui Epstein, ridic eu din umeri. Dar sincer, cred că s-ar putea să nu mai fi fana ei când o să afli ce s-a întâmplat. M-a băgat în sperieți.

— Ce vrei să spui? întreabă Ava.

— Nici nu ştiu cum să-ți povestesc fără să par nebună...

— Deja cred că eşti nebună, răspunde ea cu o mină impasibilă.

— Bine, spun eu, clătinând din cap. Mi-a zis că ea îmi scrie viața.

Ava face o grimasă:

— Ce?

— Acuma înțelegi cum m-am simțit! mă apropii eu de ea, sprijinindu-mi palmele de tejghea. Nu ştiu cum să-ți explic mai bine de atât. Tot ce ştiu e că Maya a întrebat-o la ce carte lucrează acum, iar ea ne-a povestit despre o protagonistă care are exact aceeaşi viață ca şi mine. A crescut fericită în Venice, părinții ei se despart şi vând casa în care a copilărit, ba chiar au şi un cățeluş ciudat.

— Mă gândesc că mai sunt fete care au o viață asemănătoare cu a ta, spune Ava. Nu înseamnă neapărat că scrie despre tine.

— Probabil, dar apoi m-am dus s-o întreb şi mi-a zis că da, chiar îmi *scrie* viața, răspund eu, iar Ava face ochii mari.

— Cum adică a zis că îți scrie viața? Adică te-a urmărit?

— Nu, asta aproape că ar fi mai bine decât ce mi-a zis! Mi-a zis că sunt un personaj din cartea ei! Mi-a zis că toți

suntem personaje în cartea ei, adaug eu, făcând cu mâinile un gest care vrea să spună: „Bizar!”, după care mă întorc din nou spre rafturi.

Conversația asta mă nelinişteşte.

— A, bine, deci e nebună, conchide Ava, ridicând mâinile în aer. Minunat. Idolul copilăriei mele e o țicnită. O dau la gunoi. Nu-i mare lucru.

Şterg distrată o pată de pe raft cu tivul tricoului.

— Stai, doar n-o crezi, nu? râde Ava.

Dau ochii peste cap:

— Nu. Dar a fost o zi ciudată. M-am trezit, am aflat că ai mei divorțează, apoi a apărut din senin iubitul perfect.

— Îmi dau seama că a fost ciudată, mă consolează Ava, apoi îşi ia haina, geanta şi cheile mari de la magazin. Dar şi dacă am fi amândouă complet nebune şi chiar am crede-o pe Lucy, tot n-ai putea să fii personaj într-un roman al ei, pentru că tu nu eşti într-un triunghi amoros.

— Ce vrei să spui cu asta? întreb eu.

— Triunghiurile amoroase sunt specialitatea lui Lucy Keating! N-a scris nicio carte fără un triunghi, îmi explică Ava pe un ton autoritar, ținând uşa magazinului larg deschisă. Acuma hai să mergem acasă înainte să mai apară vreun tip, unul care să te ceară de nevastă de data asta.

6. Mnu

Când Ava mă lasă în fața casei, aud venind din bucătărie gălăgia inconfundabilă a unor băieți care se prostesc. Mă duc acolo şi îl găsesc pe Sam scuturându-şi capul şi cântând la o chitară imaginară, în timp ce un ibric cu apă fierbe pe aragaz, iar Elliot bate cu linguri de lemn la o baterie improvizată din câteva oale. Elliot se opreşte când mă vede şi pune lingurile jos, fixându-mă cu o expresie indescifrabilă.

— Vă fierbe apa în oală, spun eu, apropiindu-mă de frigider ca să-mi iau un pahar cu apă plată.

Cu coada ochiului, îl văd pe Elliot întinzând o mână şi oprind ochiul aragazului. Apoi vorbeşte, dar nu mi se adresează mie.

— Azi, sora ta a acceptat să fie adusă acasă de un străin, îi spune el lui Sam, fără să-şi ia privirea de la mine.

— Zău? întreabă Sam, încetând să mai dea din cap, după care desface o cutie de paste ca s-o pună în oală. Cine a adus-o?

— Chiar, răspunde Elliot, cocoţându-se pe blatul din spatele lui cu o mişcare rapidă şi continuând să bată toba cu lingurile, de data asta pe coapse. Cine?

Iau o gură de apă rece din pahar:

— Nu că ar fi treaba vreunuia dintre voi, dar îl cheamă Will Hale şi tocmai s-a mutat aici din Hawaii.

— Din Hawaii? se miră Sam, părând interesat, după care zice: Sună *naşpa*.

Izbucnesc amândoi în râs şi bat palma.

— Dacă chiar ţineţi să ştiţi, nu e naşpa deloc. E foarte tare. Şi face şi surfing. Fără să-şi umple maşina cu nisip.

Regret ultimele cuvinte imediat ce-mi ies pe gură. În primul rând, pentru că sunt prosteşti, în al doilea rând, pentru că mă iau de Elliot mai tare decât de obicei. Dar m-am săturat de porcăriile lui. Iau încă o gură de apă, simţind că-mi ard obrajii. Elliot învârte într-o oală cu sos de roşii, şi surprind pe chipul lui un zâmbet foarte discret.

— OK, intervine Sam pe un ton care vrea să spună *lui îi pasă*?, poate o să ieşim cu el la un moment dat, să-i arătăm cum merge treaba în Venice. Mă duc să mă piş.

Şi iese pe hol, iar eu, deşi nu-mi dau seama de ce, mă simt brusc stânjenită stând singură în bucătărie cu Elliot. Care m-a văzut vomitând la Disneyland când aveam zece ani. Care a aflat când mi-a venit prima oară ciclul. Mă uit la

spatele lui, la umerii lui musculoşi, la locul unde i se opreşte tricoul şi îi începe pielea netedă a gâtului.

— Hei, spune Elliot, întorcându-se brusc, iar eu mă simt prinsă asupra faptului, ca şi când ar trebui să mă explic.

— Ce-i? întreb eu defensiv.

Drept răspuns, Elliot face ochii mari:

— Nu-i nimic. Voiam să-ți spun, dacă te calmezi trei secunde, că Fata de Hârtie are concert mâine seară la The Wiltem. Eu nu merg, pentru că avem repetiție, dar m-am gândit că ai vrea să ştii.

Dau ochii peste cap:

— Mulțumesc pentru invitația plină de entuziasm, dar ştiam deja şi o să mă duc.

— Cu plăcere, spune Elliot, întorcându-se iarăşi spre aragaz.

Mai stau în bucătărie vreo două minute, apoi pun paharul în chiuvetă cu mişcări tacticoase şi pornesc spre scară. îmi dau seama că aştept să mă întrebe cu cine mă duc, dar n-o face, lucru care, nu-mi dau seama de ce, mă înfurie şi mai tare.

* * *

Stau în bancă la ora de scriere creativă, gândindu-mă la cele două probleme care îmi perturbă performanțele şcolare. Probleme pe care, pentru prima oară, habar n-am cum să le rezolv.

Prima este că, în ciuda încercărilor mele, încă sunt foarte slabă la scris ficțiune şi urmează să predau încă un text pe care îl urăsc. Epstein ne-a cerut să luăm câteva obiecte din casa noastră şi să scriem o poveste despre ele. Puteam să ne alegem orice. Eu am ales conținutul sertarului cu legume din frigider – o opțiune surprinzătoare. Dar,

uitându-mă la roşia, punga de varză kale şi cele şase clementine aşezate în fața mea pe blatul din bucătărie, n-am reuşit să născocesc decât o poveste despre mersul la piață, în care nu se întâmplă absolut nimic interesant.

Cea de-a doua chestiune problematică e că în dreapta mea, fără să se sfiască, mă priveşte cu coada ochiului stâng Will. Într-adevăr, la prima vedere nu pare o problemă, dar de fapt chiar este, atunci când activitatea din timpul orei e singura şansă pe care o ai ca să obții o notă decentă, dar nu poți să faci activitate pentru că nu poți să fii atentă, şi nu poți să fii atentă pentru că cineva atât de drăguț precum Will se uită tot timpul la tine.

— Şi dumneavoastră sunteți o autoare publicată, nu-i aşa, domnişoară Epstein? întreabă Maya. Ne puteți povesti despre procesul *dumneavoastră* creativ?

Îmi întorc atenția spre partea din față a clasei, unde toată lumea, inspirată de discuția de ieri cu Lucy Keating, se străduieşte să pună cât mai multe întrebări despre cum se scrie o carte.

Epstein se îmbujorează, ducând o mână la obraz. Poartă la ambele mâini câte un morman de brățări, care zornăie la fiecare mişcare, şi n-am văzut-o niciodată fără ele.

— Am publicat şi eu o serie de romane, însă nu-s tocmai adecvate pentru vârsta voastră, ezită ea.

— De ce nu? întreabă cineva, dar sunt prea preocupată să surprind din nou privirea lui Will ca să-mi pot da seama cine întreabă.

— Sincer, nu pot să vă spun, oftează Epstein. Public sub pseudonim. Şi nu vă zic mai mult. Dar vă pot spune câte ceva despre cum lucrez, dacă vreți.

Dar Epstein nu ştie că deja am aflat cu toții ce scrie. Am aflat de mult. Ştie tot liceul. Scrie romane istorice cu scene pornografice, dar nimeni n-a reuşit să afle care e pseudonimul ei. Anul trecut, un grup de băieți din clasa a

noua şi-a dedicat tot semestrul al doilea elucidării aces

tui mister. Însă, spre surprinderea noastră, Epstein îşi ascunde bine urmele.

Will îmi întinde un pix, ceea ce mă miră la început, pentru că nu i-am cerut unul, dar apoi văd că în jurul lui e înfăşurată ca un pergament o foaie de hârtie pe care scrie:

Acesta este un mesaj de interes public. Dacă ați putea să nu mai arătați atât de bine la toate cursurile la care participă şi Will Hale, acesta v-ar fi recunoscător, deoarece încearcă să absolve liceul. Semnat: Biroul pentru Bună starea lui Will Hale.

Pun biletul jos, simțind în piept un fior care mi se împrăştie în umeri şi gât. E minunat şi îngrozitor în acelaşi timp.

Fără să ezit, întorc biletul pe partea cealaltă şi scriu şi eu un mesaj, sugându-mi obrajii ca să nu zâmbesc.

Annabelle Burns va încerca să respecte cererea numai dacă Will Hale va înceta să se mai uite la ea cu zâmbetul lui irezistibil. De acord?

Biroul pentru Sănătatea Psihică a Annabellei Burns.

Înfăşor nota în jurul pixului şi, folosindu-mi toată puterea voinței, i-l dau înapoi, uitându-mă în ochii lui.

Mai puțin de un minut după aceea, pixul îmi aterizează din nou pe bancă, iar când deschid biletul, trebuie să-mi controlez picioarele, nu cumva să înceapă să danseze de bucurie. Tot ce mi-a scris e:

Mnu.

— Să vedem, o aud pe Epstein.

Am pierdut complet şirul discuției. Dacă întreaga clasă ar fi fost teleportată brusc într-un acvariu, nici măcar nu mi-aş fi dat seama.

— Când găsesc ideea potrivită, scriu o scurtă povestire pornind de la ea, schițez personajele şi compun un plan

general al cărţii. Apoi mă pun pe treabă şi, după ce termin manuscrisul, îl revăd de câteva ori, apoi îl trimit editoarei mele.

— Şi după aceea? întreabă Maya.

Probabil că îşi doreşte din tot sufletul să se facă scriitoare. îmi place că se ia aşa de în serios.

— Ei bine, spune Epstein după câteva clipe de gândire, Editoarea mea, cu „E” mare, lucrează cu mine la imaginea de ansamblu. Mă ajută să ajung la forma finală a cărţii. Apoi, când cartea e gata, ajunge la redactor, care o citeşte cu atenţie ca să elimine erorile.

Margot Dunravey, care stă în primul rând, ridică brusc mâna. Din punctul meu de vedere, Margot şi Napoleon ar merita să stea în acelaşi cerc al infernului. Margot şi cu mine avem câteva lucruri în comun: suntem amânt două ambiţioase, avem amândouă zece pe linie şi suntem amândouă prost înţelese uneori. Iată şi nişte lucruri pe care le au în comun Margot şi Napoleon: sunt amândoi teritoriali şi neîndurători şi amândoi mârâie când se simt foarte frustraţi.

Chestia cea mai enervantă la Margot este că întotdeauna pune întrebări ale căror răspunsuri le ştie toată lumea. Nici măcar nu-i pasă care e răspunsul – nu vrea decât să fie apreciată că a pus întrebarea. Şi eu pun multe întrebări, dar măcar ale mele sunt utile. De cele mai multe ori.

— Aţi spus că redactorul vă semnalează erorile. La ce fel de erori vă referiţi?

— E o întrebare bună, Margot, o laudă Epstein, ascunzându-şi cu greu uimirea. Editoarea se concentrează asupra imaginii de ansamblu şi încearcă să facă povestea cât mai bună cu puţită. Redactorul caută eventuale scăpări, greşeli de literă, dacă e patru după-amiaza în capitolul doisprezece, iar în capitolul treisprezece e brusc nouă

dimineața, cu două zile mai înainte. Exemplul pe care îmi place să-l dau e că redactorul are grijă ca personajele mele să nu aibă ochi albaştri într-o scenă şi căprui în alta.

Margot dă din cap, luându-şi notițe de zor în agendă, şi e rândul meu acum să ridic mâna.

— Dar cum e posibil aşa ceva? întreb eu nedumerită.

— Ce anume?

— Ca un personaj să aibă ochi albaştri într-o scenă şi căprui în alta. Dumneavoastră sunteți autoarea, dumneavoastră scrieți povestea, deci ştiți cel mai bine, nu?

Epstein oftează extenuată:

— Uneori uiți. O carte are multe cuvinte. Poți să te laşi prins de alte aspecte ale poveştii şi să uiți aceste detalii. Tu nu uiți niciodată nimic, Annabelle?

— Nu prea, răspund eu onest, şi toată clasa râde.

— Ei bine, eşti o norocoasă, zâmbeşte Epstein şi se sprijină de catedră cu mâinile în sân. Înseamnă că poate ai stofă de redactor. Dacă vrea cineva să dea o poveste la corectat, poate să apeleze la Annabelle.

Chiar în clipa aceea, pixul îmi aterizează iarăşi pe birou. De data asta, când desfac hârtia, pe ea scrie:

Vin să te iau la opt?

Îi arunc o privire lui Will. Se preface că o ascultă pe Epstein, aplecându-se în față peste bancă, cu capul sprijinit în două degete, dar zâmbetul de pe chipul lui e cu siguranță pentru mine. *Concertul*. Brusc, mi se face uşor greață, dar una ciudat de plăcută.

Când se sună de ieşire, îi dau pixul înapoi lui Will. Pe bilet am scris două cuvinte:

Abia aştept.

7. Am avut un mic accident

— Cum îți merge, puştoaico? mă întreabă tata seara,

intrând în bucătărie şi trăgându-şi pe el un pulover de lână.

Mă străduiesc să termin o temă înainte să vină Will. Mi-a fost greu să mă hotărăsc cu ce culoare să-mi însemnez concertul în calendar. Oare se încadra la „Prieteni/ Distracție”? în cele din urmă, am hotărât să aleg o culoare nouă. Un roşu-liliachiu. Şi rubrica am botezat-o „Romantism”. Iar în clipa următoare am vrut să mă ascund de mine însămi.

Ridic privirea şi observ că Maleficul intră şi el în urma tatii, uitându-se dispreţuitor la mine. îl provoc din priviri să mârâie sau să latre, dar ştiu că n-o va face. Niciodată de faţă cu tata. Aşa îşi păstrează Napoleon aparenţa inocentă.

Acum oftez şi îl privesc pe tata în ochi.

— Nu ştiu cum mă simt, răspund eu sincer.

Am hotărât să-mi ignor temporar acea parte a creierului. Aşa procedez de fiecare dată când ceva se duce de râpă şi nu ştiu ce să fac. Mă prefac că problema nu există până când îmi dau seama cum aş putea îndrepta lucrurile.

— Uite, *tu*, spune tata şi îşi aşază o mână pe umărul meu – Napoleon tresare, dar rămâne pe loc. Ştiu că ţie îţi place să planifici. îţi place să ştii ce urmează. Şi îmi pare rău că te punem într-o situaţie în care nu ai genul ăsta de siguranţă. Dar trebuie să ai încredere în mama şi în mine că o să luăm decizia cea bună, iar tu trebuie să te concentrezi asupra ta. Să termini anul şcolar. Să hotărăşti ce faci vara asta. Să te pregăteşti pentru Columbia. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de restul, OK?

— OK, încuviinţez eu, dând din cap.

— Mama ta şi cu mine te iubim. Pe tine şi pe fratele tău. Oricât de mult s-ar schimba relaţia mea cu ea, iubirea noastră pentru voi n-o să dispară niciodată. Am să rămân aproape de tine. Şi mama ta la fel.

La asta nu pot să răspund. Dacă aş spune ceva, s-ar

putea să încep să plâng, şi nu vreau ca Will să mă găsească înlăcrimată. Aşa că mă mulțumesc să dau din cap în semn că înțeleg.

— Vrei să ieşi la o plimbare cu mine şi Napoleon? mă întreabă el.

— Nu, mersi, pufnesc eu.

— Mă gândeam eu, oftează tata şi coboară privirea spre Napoleon, care se uită nerăbdător la el. Haide, Generale, îl aud spunând, după care pleacă spre antreu, cu Napoleon mergând bucuros alături de el.

Câteva minute mai târziu, se aude un ciocănit discret în uşa de la bucătărie, iar când deschid, în prag apare Will, cu mâinile în buzunare şi cu zâmbetul pe buze. E îmbrăcat cu un tricou gri şi nişte blugi tociți. E radios şi un pic îmbujorat.

— Hei, mă salută el.

— Bună, îi zâmbesc eu. Puteai să-mi dai un mesaj din maşină când ajungeai în fața casei.

Will îşi ia o expresie surprinsă:

— La o *întâlnire*? în niciun caz.

Îmi pun geanta pe umăr şi iau de pe un scaun geaca pe care mi-a împrumutat-o când ne-a prins ploaia. *Ieşi la întâlnire*, îmi spun în sinea mea.

— Poftim, îi întind eu geaca. Am vrut să nu uit să ți-o dau înapoi.

Will se uită la geacă şi face o grimasă, ridicând din umeri:

— Nu, păstreaz-o. Oricum, am un pulover de rezervă pentru tine în maşină.

* * *

Ne ia treizeci şi cinci de minute să ajungem la teatrul The Wiltern. E multă animație în fața acestei clădiri

emblematice din centrul Los Angelesului, cu un foaier circular uriaş, pe două niveluri.

— Îmi place sala asta pentru că, deşi încape multă lume în ea, nu te simţi aproape niciodată prea departe de scenă, îi spun eu lui Will peste umăr.

— Abia aştept, zâmbeşte el şi, în timp ce înaintăm prin mulţime, îi simt mâna atingându-mă uşor între omoplaţi.

Mă trec fiori.

Găsim un loc în faţă, aproape de un colţ al scenei. Cei de la Fata de Hârtie tocmai au urcat pe scenă, iar publicul îi ovaţionează frenetic. Prima piesă e chiar hitul lor cel mai cunoscut, „Spune-mi că mă iubeşti”, şi toată lumea începe să se mişte în ritmul muzicii. Energia e electrizantă. Sala e plină de iubire.

Concertele mă fac întotdeauna să mă simt stingheră, nelalocul meu – cel puţin la început. Nu ştiu ce să fac cu mâinile, cât să vorbesc. Mi-aş dori ca să-mi spună cineva cum să mă mişc. Dar tot merg la concerte, pentru că îmi place muzica şi vreau să învăţ ce trebuie să fac, vreau să ajung să mă simt în largul meu. În faţa mea, în stânga, e o fată care pare că se pricepe. Mă uit din când în când la ea, urmărindu-i mişcările. Când mă întorc spre Will, îmi zâmbeşte, legănându-şi uşor capul în ritmul piesei. îmi dau seama că nici el nu prea ştie ce trebuie să facă, aşa că mă relaxez.

Iar în clipa următoare îl văd pe Elliot un pic mai în faţă, sărind de pe un picior pe altul, dând din cap şi mişcându-şi umerii. Dansul a fost inventat pentru cineva ca el, care pare să degaje energie prin vârfurile degetelor.

Rămân nemişcată, devenind brusc tensionată. Parcă zicea

că are repetiţie cu trupa. Se întoarce şi se uită direct la mine. Apoi îşi mută privirea în spatele meu, îl vede pe Will şi

îl salută din cap. Noi îi facem semn cu mâna. Elliot ezită, neştiind dacă să vină lângă noi sau nu, dar în cele din urmă hotărăşte să se apropie.

— Am crezut că nu vii, nu mă pot eu abține să spun.

Elliot dă capul pe spate:

— Ei bine, iată-mă.

Dau ochii peste cap.

— Elliot, aşa-i? strigă Will ca să acopere muzica. Mă bucur să te văd, frate.

Îi arunc o privire lui Will, dar nu mă vede. Elliot se uită la mine, iar eu îi răspund cu un zâmbet forțat. Will şi Elliot dau mâna şi, strigând ca să se audă, îşi spun unul altuia cât de tare e Fata de Hârtie, mai ales pentru că e compusă din membri influenți ai altor formații mişto. Nu vreau să par dificilă, dar povestea asta mi se pare ciudată în multe feluri.

Două piese mai târziu, Will se duce să ia nişte beri, iar formația încetineşte ritmul, începând melodia de dragoste pe care speram din tot sufletul s-o cânte: „Ea e aleasa mea". Nu mă pot stăpâni şi scot un chiuit strident, iar câțiva tineri din jurul meu se întorc să se uite la mine. Cei mai mulți dintre ei nu mă judecă, ci îmi zâmbesc – toți suntem fani. Mă întorc stânjenită spre Elliot, cu ochii mari şi cu mâna peste gură, iar el râde cu o expresie luminoasă. Mă face şi pe mine să râd.

Mă întorc din nou cu fața la scenă şi mă las pătrunsă de muzică. Încep să mă legăn, închizând ochii, şi chiar atunci îl simt pe Elliot în spatele meu. Dar chiar în spatele meu. Spatele aproape că mi se sprijină de pieptul lui şi îi simt căldura pe piele. Muzica e ca un lichid ce ne învăluie. Elliot nu miroase ca Will, a cedru şi detergent. Miroase a deodorant şi a tricou nespălat. Miroase a băiat. Miroase a Elliot.

Şi îmi vine în minte un gând foarte ciudat. Miroase...

bine.

Dar în clipa următoare Elliot se prăbuşeşte la podea, ţinându-se cu o mână de cap. Lângă el văd un băţ de toboşar, iar solistul strigă în microfon: „Scuze, frate!”, după care formaţia iuţeşte din nou ritmul. Şi totul se termină la fel de repede pe cât a început, iar eu îmi petrec pe după umeri un braţ al lui Elliot şi îl ajut să iasă din sală.

* * *

— Nu-mi vine să cred că am fost lovit de un băţ de tobe, tot repetă Elliot, cu glas răguşit şi obosit, în timp ce eu îmi plimb un deget prin faţa nasului său – ştiu ce trebuie făcut în astfel de situaţii, am participat la un curs de prim ajutor anul trecut. Când s-a mai întâmplat aşa ceva? Barry Gross e unul dintre cei mai buni baterişti din generaţia noastră. îl venerez pe tipul ăsta! E idolul meu. Idolul meu tocmai m-a lovit în cap cu un băţ nenorocit!

— Taci din gură! spun eu. Care e numele tău complet?
Elliot se încruntă, dar se supune:

— Elliot James Apfel.

— Câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Pe ce stradă stai?

— Bulevardul Oakwood.

Dau ochii peste cap:

— Acolo locuiesc eu.

— Acelaşi lucru, mormăie el.

— Pe ce stradă stai, Elliot? repet eu.

— Pe Fourth Avenue, oftează el.

— Cum se cheamă formaţia ta?

— Nu mai am formaţie, zâmbeşte el. Ai uitat?

— Eşti o pacoste, spun eu, înclinând capul.

— Ştiu, zâmbeşte el.

Uitându-mă la el, îmi amintesc ce s-a întâmplat mai devreme. Momentul ciudat când totul părea să se mişte cu încetinitorul. Momentul când m-am trezit cu

Elliot în spatele meu, când i-am simţit mirosul şi mi-a plăcut.

— Ce s-a întâmplat?

Elliot şi cu mine ne întoarcem şi îl vedem pe Will ieşind din teatru.

— Am primit mesajul tău, spune el. Chiar ai fost lovit de un băţ de toboşar? Am auzit pe cineva vorbind despre asta la bar.

Elliot îi răspunde doar cu un mormăit.

— S-a produs un mic accident, îi explic eu.

— Annabelle, mă întrerupe Elliot cu un aer abătut, ghemuit lângă zidul teatrului. Vreau să merg acasă. Am nevoie de un ibuprofen.

— Înţeleg, spun eu îngândurată. Problema e că nu e deloc indicat să conduci în momentul ăsta, iar eu conduc doar maşini cu cutie de viteză automată.

— Asta e, spune Elliot. Îl rog pe Sam să mă aducă mâine să-mi iau maşina. Dacă rămâne aici peste noapte, o să fie o bună reclamă pentru atelierul nostru.

— Până mâine s-ar putea să ţi-o ridice, îmi muşc eu buza.

— Te îngrijorezi prea mult, spune Elliot.

— Iar tu nu te îngrijorezi *suficient*, ripostez eu pe un ton de flirt pe care nu mi-l propusesem.

Sau cumva asta mi-a fost intenţia? Brusc, simt fiori în stomac şi nu înţeleg de ce, însă înainte să-mi dau seama despre ce-i vorba, Will se oferă să-l ducă pe Elliot acasă, în timp ce îl ajută să urce în maşină, am senzaţia că, într-un fel, am avut întâlnire cu amândoi.

* * *

— Arăt ca un idiot, spune Elliot, care stă întins pe canapea, cu picioarele ridicate şi cu o pungă de mazăre congelată pe cap.

— Bine că nu-i pasă nimănui, ripostez eu, ieşind din bucătărie.

Nu ştiu ce s-o fi întâmplat cu mine la concert, când s-a apropiat Elliot de mine, dar încerc să uit episodul cât mai repede cu putinţă.

— Uite, ţi-am făcut nişte cafea. Trebuie să rămâi treaz în următoarele ore.

— Eşti sigură că ai ales mazărea cea bună? întreabă Elliot bosumflat.

— Da, ştiu pe care o preferi, răspund eu şi simt că Will, care a luat loc lângă televizor, mă urmăreşte cu privirea.

— Cred că ar trebui să plec, spune el în cele din urmă. Annabelle, vrei să te conduc acasă?

Vărs un pic de cafea când o aşez pe măsuţă, neştiind ce să răspund. Mi-e limpede care e răspunsul corect: Da, mă poţi duce acasă, pentru că e zece şi un sfert, iar mâine avem şcoală, iar tu eşti un băiat foarte drăguţ, cu miros minunat, care a luat un pulover de rezervă pentru mine fără ca eu să fi cerut asta. În plus, nu m-ai întrebat: „Ai nevoie să te duc acasă?”, ci: „Vrei să te conduc acasă?”, pentru că eşti un băiat calculat şi ştii ce vrei.

Dar ciudat e că o parte din mine vrea să spună nu. O parte din mine vrea să rămână aici cu Elliot, stând degeaba pe canapea, să aibă grijă să nu-l fure somnul.

Dar e nebunie curată. Nu pot face asta dintr-un milion de motive. În primul rând, pentru că o să-i transmit un mesaj nepotrivit lui Will, în al doilea rând, pentru că e vorba de Elliot Apfel...

În cele din urmă, Elliot răspunde în locul meu.

— Ar fi bine să mergi acasă, AB, spune el calm, privindu-mă surprinzător de ferm de sub punga de mazăre.

— Şi cu capul tău cum rămâne? Dacă adormi şi mori?

— Tata e acasă, se uită pe nişte facturi în garaj. Mă supraveghează el. Plus că a ieşit un nou episod din *Urzeala tronurilor* şi încă nu l-am văzut. N-o să pățesc nimic.

Îmi muşc buza. Mă uit la Will, care verifică ceva pe telefon.

— Zău, insistă Elliot. Du-te.

Nu ştiu de ce, dar cererea lui mă întristează. Sunt luată prin surprindere de mica durere care îmi pulsează sub coaste. Care mă face să înghit în sec. Care mă face să nu mă pot uita în ochii lui. Ar muri dacă ar fi măcar un pic recunoscător? Poate un simplu mulțumesc că l-am salvat şi, nu ştiu, o scuză că mi-a stricat întâlnirea.

Sau, îmi trece prin minte, poate că de fapt mi-aş dori să-mi ceară să rămân.

— Bine, e tot ce reuşesc să spun. Să te faci bine.

Îmi iau geanta, plec şi nu mă opresc decât în momentul când ajung pe scaunul pasagerului din maşina lui Will. Mirosul magic de cedru mă alină un pic, iar când Will urcă lângă mine şi îşi pune pe el un pulover de lână, cu un zâmbet amuzant pe față, dispare şi restul durerii de mai înainte.

— OK, am două variante, spune el simplu. Unu: pot să te duc acasă, ceea ce, să fim cinstiți, e un final cam trist pentru o seară de joi.

— Aşa? spun eu bănuitoare.

— Sau doi: poți să-mi spui unde găsim o înghețată bună în oraşul ăsta. Pentru că tot caut de câteva zile şi n-am găsit decât din aia vegetariană... nici măcar nu ştiu cum poți să faci înghețată vegetariană.

Îmi acopăr mâinile cu gura să nu mi se vadă zâmbetul.

— Ce-am zis? întreabă Will. Ce-i aşa amuzant?

— Ai venit exact la cine trebuia, răspund eu pe un ton serios.

În familia mea, obişnuim să zicem că o cutie de îngheţată nu supravieţuieşte nopţii. Mie îmi place mai mult decât cafeaua. Mai mult decât cititul ziarelor. Poate chiar mai mult decât alergatul.

— Slavă Domnului, spune Will pe un ton teatral. Salvează-mă, Annabelle!

— Ia-o tot înainte pe Fourth Boulevard, apoi virează la dreapta pe strada Rose, spun eu.

Şi să-l lăsăm mult în urmă pe Elliot.

Şi uite aşa, mergem să încheiem întâlnirea pe care am început-o.

* * *

Se pare că gelateria Sare de Mare are acum şi o curte interioară cu pereţii acoperiţi cu ghirlande luminoase. Săptămâna trecută, când am fost aici cu tata, nu era deschisă. Acum, cu Will în faţa mea, luminiţele creează o atmosferă surprinzător de romantică.

— Când aţi amenajat curtea? o întreb pe chelneriţa care ne aduce îngheţatele la masă.

— Nu ştiu, ridică ea din umeri, abia uitându-se la mine, apoi duce o mână la ceafă să-şi strângă coada. Ştiu că aţi cerut câte două cupe, dar v-am pus câte trei, ne explică ea, înclinând capul şi zâmbindu-i lui Will.

Îmi dau ochii peste cap. Will ar fi fost cu adevărat perfect dacă nu şi-ar fi comandat îngheţată cu banană. Am avut dintotdeauna aversiune faţă de fructele moi.

— Toată lumea te place, remarc eu după ce pleacă chelneriţa.

Adică nu doar chelneriţa, ci şi oamenii care stăteau la

coadă în fața şi în spatele nostru, ba chiar şi copilul unui cuplu tânăr, care plângea de mama focului, dar s-a potolit imediat când Will s-a aplecat deasupra căruțului.

— Peste tot pe unde te duci, lumea e leşinată după tine.

— Nu-i adevărat, protestează Will. În plus, şi pe tine te place toată lumea.

— Ba nu, clatin eu din cap. Adică, e drept că lumea nu mă urăşte sau mai ştiu eu ce... Sunt drăguță, dar uneori lumea mă înțelege greşit.

Îmi muşc buza şi îmi amintesc de episodul de săptămâna trecută, când Lee se lăuda cu noua ei geacă de piele, pe care şi-o cumpărase de ziua ei de la Barney's, iar eu i-am zis că văzusem una exact ca a ei pe Promenadă, cu patruzeci de dolari. Ava mi-a explicat că ideea era să-i complimentez geaca, nu să-i spun că ar fi putut să-şi cumpere una mai ieftină.

— Îmi place că eşti onestă, spune Will. Eu sunt drăguț cu toată lumea pentru că ai mei aşa m-au învățat că trebuie să fiu. Dar problema e că, dacă eşti mereu drăguț, lumea nu-şi poate da seama niciodată ce părere ai de fapt despre un anumit lucru.

— Păi, poate te învăț eu să fii mai nenorocit, zâmbesc eu.

— Iar eu pot să te învăț să fii mai fraieră, zâmbeşte şi el.

Ne uităm o clipă unul în ochii celuilalt şi mă delectez cu faptul că sunt la o întâlnire adevărată cu un băiat adevărat şi pare că încă n-am făcut nimic ca s-o stric.

— Aşa, spune Will, iar acuma aş vrea să vorbim mai mult despre Annabelle Burns, jurnalista.

Îi arunc o privire peste înghețată:

— Serios?

În afară de părinții mei, nimeni nu s-a mai arătat atât

de interesat de mine.

— Da, spune Will, întărindu-şi răspunsul cu un gest din cap.

— Ce vrei să ştii? întreb eu.

Will se uită într-o parte şi stă o clipă pe gânduri.

— Deci îţi plac poveştile numai dacă sunt adevărate?

Ridică din umeri:

— Mda, se poate spune şi aşa. Şi îmi place să scriu. Şi să redactez. îmi place să iau un grup de cuvinte care nu se armonizează între ele şi să le transform în ceva lizibil şi interesant. Nu cred că există ceva mai satisfăcător pe lumea asta.

— Nu m-am gândit niciodată la cuvinte în felul ăsta, spune Will, ţinând o clipă linguriţa între dinţi. Dar nu-ţi place ficţiunea?

Oftez:

— Nu că nu mi-ar plăcea, dar nu mă pricep deloc să scriu ficţiune. Iar când citesc, prefer poveştile adevărate. Nu născocite de imaginaţia cuiva. Apropo, *tu* de ce ţi-ai ales cursul de scriere creativă?

Will îşi scarpină nasul:

— Dat fiind că m-am transferat la jumătatea anului, m-am gândit că probabil e un curs uşor, la care mă pot înscrie pe ultima sută. Dar m-am gândit şi că ar fi o provocare distractivă înainte să merg la facultate. Să văd dacă pot să-i prind şpilul, zâmbeşte el larg, radiind optimism din cap până-n picioare, după care schimbă subiectul. Dar să ne întoarcem la lucruri mai importante. Trebuie să guşti din îngheţata mea.

Ia o linguriţă uriaşă din îngheţata lui cu banane şi mi-o întinde peste masă.

— Nu, mersi. Nu mă dau în vânt după banane.

— Ce bine, pentru că mi-am luat îngheţată cu unt de arahide, răspunde Will, uitându-se ciudat la mine, iar când

cobor privirea, văd o linguriță cu înghețată de ciocolată presărată cu bucățele de prăjitură cu unt de arahide marca Reese’s.

Asta chiar că e ciudat. Am fost de față. L-am auzit când a comandat. Şi mi-am zis în sinea mea: *Banane*, *oribil*!

Will aşteaptă în continuare, la fel şi lingurița:

— Repede, înainte să se transforme în milkshake.

Cuvintele lui sunt insistente, însă tonul lui e la fel de răbdător ca de obicei. Şi totuşi, mie îmi bate inima un pic mai repede.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Will.

Închid ochii o clipă. Simt furnicături pe piele. Mă uit în ochii lui Will, încercând să înțeleg, şi văd că s-a mai schimbat ceva. Părul lui? Fața? Nu-mi dau seama ce, dar Will cel perfect şi cu ochi albaştri pur şi simplu... nu mai e el.

Şi abia acum îmi dau seama că, într-adevăr, nu mai e el. Ochii lui Will cel perfect şi cu ochi albaştri nu mai sunt albaştri în clipa asta. Sunt căprui, că ai lui Elliot.

Redactorul are grijă ca personajele mele să nu aibă ochi albaştri într-o scenă şi căprui în alta, îmi revin în minte vorbele lui Epstein. Dacă vrea cineva să dea o poveste la corectat, poate să apeleze la Annabelle.

— Ce s-a întâmplat cu ochii tăi? îl întreb pe Will.

— Ce vrei să spui? răspunde Will şi clipeşte.

Când îi deschide din nou, sunt la fel albaştri ca de obicei.

E prea frumos ca să fie adevărat, îmi răsună în cap vocea Avei. Pare c-a fost făcut pentru tine.

— Annabelle? spune Will, apropiindu-se de mine. Te simți bine?

Şi îmi vine în minte un gând cât se poate de nebunesc. Dacă Will chiar *a fost* făcut pentru mine? Sau nu făcut, ci... scris?

8. Rotiseria ICR

Cred că am bătut deja de şaizeci de ori în uşa de sticlă de la librăria Rosewater, dar chiar în clipa când mă gândesc serios s-o sparg, Ava îşi face în sfârşit apariția, cu aerul că a văzut o fantomă.

— Unde ai fost? întreb eu pe un ton aproape acuzator şi trec pe lângă ea, forțând-o să facă un pas în spate.

— Eram la subsol, verificam stocurile, spune ea tărăgănat, ca şi când ar sta de vorbă cu pictorul de pe Promenadă care vinde tablouri cu John Travolta şi doar cu John Travolta: John Travolta pescar la mare adâncime, John Travolta în chip de Iisus – ați înțeles ideea. Închidem la zece. Ce s-a întâmplat? Respiră.

Respir de câteva ori, punându-mi mâinile în şold, după care îi flutur în față programul cursului ținut de Epstein. Am venit în fugă până aici, iar acum simt că mă sufoc:

— Cred că s-ar putea să fi zis adevărul.

Ava mijeşte ochii:

— Va trebui să-mi spui un pic mai mult de atât.

Oftez:

— Will. E atât de perfect, atât de organizat, şi suntem atât de asemănători, iar el e atât de interesat de mine...

— Ştii că nu e chiar atât de şocant, nu? Că e interesat de tine. Eşti deşteaptă, frumoasă şi, da, ai interesele unui adult, ceea ce e un pic ciudat, dar...

— Nu despre asta e vorba! Ascultă-mă, îmi trec eu o mână prin păr. Se întâmplă lucruri ciudate în ultima vreme. De când a venit Will aici. Sigur, toate lucrurile pe care le avem în comun ar putea fi o coincidență, mâna destinului sau mai ştiu eu ce, iar interesul lui pentru mine ar putea fi real, dar e ciudat ce mi-a zis Lucy Keating şi a fost ciudată

şi povestea cu îngheţata şi cu ochii...

— Tot n-are sens ce zici, îmi atrage atenţia Ava. Ia-o mai uşor.

Se aşază pe tejghea, legănându-şi picioarele, iar eu mă apuc să-i zic totul de la început. Când termin de povestit ce s-a întâmplat la gelaterie, Ava rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi zice:

— Poate ai avut un moment de neatenţie. Poate erai distrasă de cât de sexy e Will, mă-nţelegi?

Ridic mâinile în aer şi exclam:

— Dar era o îngheţată de banane!

— Tu urăşti bananele, spune Ava pe un ton oficial, ca şi când ar fi preşedintele Societăţii pentru Conservarea Annabellei Burns.

Aştept să adauge ceva. Să-mi dea o explicaţie. Să-mi spună că totul va fi în regulă.

În schimb, Ava dă lent din cap:

— Ciudat.

— Ciudat, spun şi eu.

— Will a observat şi el schimbările? mă întreabă ea.

— Nu doar că nu le-a observat, dar am avut impresia că şi-a dat restart. De parcă ar fi fost programat. Şi... mai e ceva.

— Ce anume?

— Cred că Elliot şi cu mine am avut... nu ştiu cum să zic... O chestie? Un moment? Mi-e greu să explic. S-a întâmplat ceva între noi aseară.

— *Ce*? întreabă Ava pe un ton piţigăiat, cu aerul că e pe punctul să izbucnească în râs, dar se uită la faţa mea şi se opreşte. Nu, serios. *Ce*?

Apoi îi povestesc totul pe nerăsuflate. îi spun că Elliot s-a despărţit de Clara, că a fost atent cu mine, că şi-a făcut apariţia la concert, deşi îmi spusese că n-o să vină, şi că m-am simţit foarte ciudat când l-am văzut. Apoi că am simţit o

energie între noi, după care a fost doborât la podea de un băț de toboşar, iar Will a venit şi a salvat situația. Când termin, Ava se uită îndelung la mine.

— Dar tu îl urăşti pe Elliot Apfel, spune ea în cele din urmă. La fel cum urăşti şi bananele.

— *Ştiu*, spun eu, făcându-mi de lucru cu brățara de la mâna stângă. Ava, dar dacă a avut dreptate?

— Ce? se uită ea țintă la mine. Nu se poate să te referi la Lucy Keating.

— Gândeşte-te şi tu. Will îşi face apariția la noi la liceu şi e un băiat perfect. Dar de fiecare dată când nu se poartă perfect... ca atunci când îmi întinde nişte înghețată care nu-mi place... ei bine, se schimbă repede ceva şi redevine perfect. Epstein ne-a povestit că redactorii corectează neconcordanțele. Poate că asta am văzut în ochii lui Will. Poate că Lucy a uitat că îi făcuse ochii albaştri.

Îmi dau seama că sună nebuneşte ce spun. Dar dacă...?

— Will chiar pare să fie trimis din ceruri, spune Ava după ce se gândeşte o clipă. Adică, dacă l-ai întreba pe tata dacă eşti un personaj dintr-o carte, ți-ar spune că orice e posibil. Deşi e drept că de obicei îl găseşti cu mintea încețoşată de iarbă, dar e o idee interesantă.

Tatăl Avei a fost un star rock în anii nouăzeci, iar acum conduce un centru spiritual din Malibu, unde o lasă pe Ava să-şi facă toate petrecerile de aniversare. Când ne ducem acolo, ocupăm întreg centrul, pârlim bezele la focul de tabără şi ne întindem sacii de dormit în sala principală, sub o statuie mare a lui Buddha.

— Dar, în fine, *nu* e adevărat, nu-i aşa? spun eu. Pentru că ar fi nebunie curată. Nu am cum să fiu personajul principal dintr-un roman de Lucy Keating.

Ava clatină din cap:

— Bineînțeles că nu, dar de dragul tău, hai să

presupunem că ar fi adevărat. Du-te şi porneşte filtrul de cafea de la bar. Mă duc să caut toate cărțile de Lucy Keating pe care le avem şi o să facem ce-ți place ție cel mai mult: o să examinăm faptele. Atâta că, de data asta, faptele sunt ficțiune. Hai să punem la lucru calitățile tale de jurnalistă.

* * *

Două ore şi o cană uriaşă de cafea mai târziu, stau în fața tablei pe care sunt scrise de obicei ofertele speciale. Am şters-o şi am scris în partea de sus:

SE AFLA ANNABELLE ÎNTR-O CARTE?

Dedesubt, tabla e împărțită în două secțiuni:

DA/NU.

Ava se lasă pe speteaza scaunului, cu mâinile împreunate la ceafă.

— În regulă, spune ea, să vedem ce trecem la secțiunea DA. Annabelle Burns trăieşte într-o unitate familială relativ adorabilă, cu disfuncții minore, uşor de îndurat. A copilărit într-o casă perfectă, de care e ataşată în mod irațional.

— Nu pentru mult timp, mă crispez eu.

Ava ridică un deget şi continuă:

— Viața ei suferă o perturbare majoră, anume posibilul divorț al părinților şi vânzarea casei perfecte. Ceea ce este o altă caracteristică a romanelor lui Lucy Keating, îmi pare rău, conchide ea, cu o expresie vinovată.

Aşa că sub DA, scriu: familie, casă, divorț.

— Plus că nu-şi dă seama că e extraordinar de frumoasă, adaugă Ava.

— Nu ştiu ce să zic...

— Cum spuneam, comentează ea şi continuă. Un băiat de vis, cu totul excepțional, o observă chiar din prima clipă când intră în clasă... scenariul clasic.

— Asta chiar mi s-a părut o întâmplare ruptă din cărți, bombăn eu, scriind pe tablă *băiat de vis*. Şi să nu uităm detaliile. Că îmi place să iau gustări ciudate în toiul nopții, ca fata din *Ceva adevărat*, sau că am o cicatrice pe care am dobândit-o când eram mică, ca fata din *Peste mare*, sau că mă chinui mereu să îndrept cearşafurile, să nu dorm pe cute, ca fata din *Orele de veghe*.

— Da, dar pe astea le are multă lume, spune Ava. Şi chiar asta e ideea, să construieşti personaje cu care te poţi identifica, cum ți-a explicat şi Epstein în clasă. Şi acuma să-ți spun ce nu ai tu. Nu ai parte de nicio greutate reală. De exemplu, n-ai pe cineva care să fie pe moarte.

— Adevărat, slavă Domnului, spun eu. Dar Lucy ne-a zis la curs că în perioada asta şi-a propus să scrie cărți cu final fericit.

— Aşa-i. Însă tot îți lipseşte ceva: nu eşti într-un triunghi amoros. Pentru că da, Will e trimis din ceruri, dar orice-ai zice tu, Elliot e un idiot. Şi nu e genul tău.

— Ai dreptate, încuviințez eu, dând din cap.

Şi chiar are. Elliot e genul care le arată fundul pe fereastră colegilor care dau vreun test. Şi-a scrijelit numele pe toate băncile în care a stat. Anul trecut, a reuşit să preia controlul asupra stației liceului şi a pus melodii de la The Kinks, la maximum, timp de zece minute, şi nimeni n-a putut să dovedească vreodată că a fost mâna lui.

— Mersi că mi-ai atras atenția, adaug eu.

— Ştii ce cred? mă întreabă Ava.

— Nu, dar sunt sigură că urmează să-mi spui.

— Cred că ți se întâmplă ceva ieşit din comun. Povestea asta cu Will. Oricât te-ai pricepe tu să-ți ții viața sub control, trebuie să recunoşti că nu prea le ai cu băieții. Şi urăşti chestia asta.

— Sugerezi cumva că încerc să găsesc motive să nu-mi iasă cu Will? întreb eu.

Ava face o grimasă.

— Poate? spune ea pe un ton întrebător, iar când vede iritarea de pe fața mea, se grăbeşte să termine. Dar, sincer, ce spun e că nu te învinovățesc! Problema asta cu ai tăi e foarte dificilă. Iar pe noi ne aşteaptă absolvirea. Şi, onest vorbind, nu trece toată lumea printr-o criză existențială în perioada asta? Oricum, sunt chestii care e normal să te sperie. Aşa că ştii care-i sfatul meu? Ia-o uşor cu Will. Lasă-l pe el să-ți dovedească cât de real este.

Îmi muşc buza şi pun creta pe tejghea:

— Eşti o prietenă adevărată.

Ava dă ochii peste cap:

— Da, sunt.

* * *

În cartierul nostru, să mă întorc acasă singură la ora trei dimineața nu e cea mai strălucită idee, dar ştiu o rută cât se poate de sigură şi am nevoie să-mi pun ordine în gânduri. Merg doar pe artere principale, ceea ce înseamnă că o iau pe bulevardul Venice, apoi cotesc pe Abbot Kinney, care tocmai a primit titlul de „Cea mai cool stradă din America”, spre marea nemulțumire a rezidenților ei mai vechi. „De câte buticuri de sucuri naturale are cu adevărat *nevoie* un cartier?” a întrebat tata acum câteva luni, iar mama i-a zis că vorbeşte de parcă ar fi din alte vremuri.

„Dar nu sunt lucrurile *din alte vremuri* cool?” a întrebat el sincer interesat. „Nu se dau adolescenții în vânt mai nou după corpurile un pic plinuțe, cu burtică, şi după hainele pe care le poartă părinții lor?” „Şi după sucuri de fructe, se pare”, i-a răspuns mama, apoi şi-a reluat cartea, în timp ce tata îi zâmbea.

Astea erau momentele în care le stătea atât de bine împreună, mi-am zis atunci în sinea mea. Acum mi se pare

derutant şi trist să mă gândesc la cât de multe se ascundeau dincolo de această faţadă.

Merg tot înainte pe „Cea mai cool stradă din America” şi se întâmplă ceva ciudat. Trec pe lângă ICR, restaurantul meu preferat încă de când eram mică, o veche rotiserie de cartier unde îmi serbăm fiecare zi de naştere. Are separeuri mari, capitonate cu piele roşie, şi serveşte îngheţate cu glazură enorme. Apoi mă opresc şi fac câţiva paşi înapoi, observând pentru prima oară că pe firma magazinului alăturat – în care n-am intrat niciodată, dar care ştiu că vinde tenişi europeni – scrie acelaşi lucru:

ICR. La fel şi pe firma florăriei de lângă, cele trei litere fiind scrise cu multe înflorituri.

O iau iarăşi din loc, cu pas lent. Ce s-a întâmplat cu toate firmele astea? Mă întreb dacă turnează cineva un film, ceea ce se întâmplă deseori în zonă – săptămâna trecută, au transformat un butic de lângă casa noastră într-o cafenea şi au filmat acolo un episod dintr-un serial –, dar nu văd nici reflectoare, nici camioanele vreunei companii de producţie. Şi, în plus, de ce mi se par atât de familiare aceste trei litere, ICR?

Scot telefonul şi caut „ICR” pe Google, iar sub pagina rotiseriei ICR îmi apare un articol din Wikipedia. Mi se taie respiraţia când îl citesc.

ICR – Abreviere din domeniul editorial care înseamnă „în curs de redactare”, folosită pentru a indica locul unde va fi adăugat un text la o dată ulterioară.

Şi îmi amintesc unde am mai auzit abrevierea asta – ieri, în clasă, în timp ce flirtam cu Will. Epstein zicea că o foloseşte când vrea să revină într-un anumit punct ca să completeze textul.

Ridic din nou privirea, uitându-mă în lungul bulevardului Abbot Kinney. ICR după ICR, cu excepţia unui singur local: Electric Café, de unde ne luăm noi Cafelele

Bune.

Un local pentru care Lucy Keating deja a ales un nume, dat fiind că tocmai a scris despre el.

Fără să-mi dau seama, o iau la fugă. Viața mea e plină de ICR-uri, pentru că viața mea nu-mi aparține.

Viața mea îi aparține lui Lucy Keating.

9. Fata din Egtved

Când mă trezesc, aud nişte sforăituri discrete din spatele uşilor închise ale şifonierului, iar când le deschid, dau cu ochii de Napoleon, ghemuit în coşul meu cu haine murdare.

— *Ieşi*! strig eu.

Napoleon se dă jos cu fundul înainte, se uită indignat la mine şi păstrează contactul vizual până iese din cameră.

Mama îşi bagă capul pe uşă:

— Totul în regulă?

Hm, să vedem, îmi vine să-i spun. Viața mea e probabil scrisă de o autoare de romane de dragoste comerciale, ceea ce mă face să pun la îndoială literalmente tot ce fac şi spun, plus însăşi existența mea.

N-am dormit aproape deloc azi-noapte – nu că mi-ar mai fi rămas multe ore de somn –, ci am stat întinsă în pat, cu privirea ațintită în tavan, trecând în revistă părțile din viața mea pentru care mă consideram responsabilă. Fiecare parte care credeam că îmi aparține. Acum, simt că aş avea nevoie să alerg vreo patruzeci de kilometri ca să mă liniştesc. Lumea mea şi-a pierdut echilibrul şi nu pot face nimic.

— Nu mă simt bine, mă mulțumesc eu să dau cel mai onest răspuns posibil.

Mama îmi pune o mână rece pe frunte:

— N-ai febră. Vrei să-mi spui ce se întâmplă? Are

legătură cu mine şi cu tata?

— Nu, răspund eu repede.

— Pentru că n-am apucat să mai discutăm despre asta... Ai venit atât de târziu azi-noapte...

— Nu e vorba despre... asta.

Nici măcar nu pot să pronunț cuvântul *divorț*, aşa că mă apuc să-mi fac patul. Mama îmi dă o mână de ajutor, întinzând cearşaful de cealaltă parte a patului, fără să mai spună nimic. Ştie că am să vorbesc când am să fiu pregătită.

— Simt că viața mi-a scăpat de sub control, spun eu cu sinceritate. Mă tot întreb de ce se întâmplă anumite lucruri şi ce înseamnă viața asta. E ceva care să conteze?

Nu-i povestesc despre Lucy Keating. Oricât ar părea de bizar şi de nebunesc, sunt convinsă că ce mi-a zis e adevărat, dar încă nu mă pot imagina spunând-o cu glas tare.

— Scumpa mea, la vârsta ta, toată lumea simte aşa la un moment dat. Poate şi de mai multe ori. Poate chiar de-a lungul întregii vieți. Se numeşte maturizare.

Se apleacă să ridice o pernă căzută pe podea:

— Tatăl tău şi cu mine n-am vrut niciodată să fim foarte protectori cu tine. Dacă am fi luat noi toate deciziile în locul tău, nu ți-ai fi dat niciodată seama de ceea ce-ți doreşti cu adevărat. În schimb, uită-te acum la tine! întinde ea o mână spre mine. Ai moştenit unele dintre calitățile noastre cele mai bune şi ai dobândit o mulțime de calități de care noi nici măcar nu ne-am apropiat vreodată. Întotdeauna ai ştiut ce îți doreşti şi întotdeauna ți-ai urmărit scopurile fără nicio ezitare.

— Şi dacă nu mai ştiu ce vreau? întreb eu.

— Nu-i nimic, bineînțeles, pune ea perna pe pat, uitându-se la mine. Ai şaptesprezece ani, scumpa mea. Ai o viață înainte să-ți dai seama ce vrei. Nu-i nicio grabă.

Strâng o pătură şi o pun pe marginea patului, apoi fac un pas în spate, adâncită în gânduri. Pur şi simplu nu mă pot dumiri. Dacă tot ce am crezut până acum că-mi doresc a fost de fapt o idee sau o decizie concepută de Lucy Keating, atunci ce mi-aş dori dacă Lucy Keating n-ar mai decide în locul meu?

— Are vreo legătură cu Elliot? mă întreabă mama din senin, făcându-mă să tresar şi să-mi îndrept din nou atenția spre ea.

Mama ştie tot. Ştie că sunt supărată chiar înainte ca eu să-mi dau seama. Când mergem la cumpărături, ştie că o ținută are să-mi stea bine, chiar dacă eu strâmb din nas la început. Dar de data asta se înşală.

— Nu e nimic între mine şi Elliot, îmi scapă mie, apoi îmi dau seama că nu asta m-a întrebat şi mă înroşesc.

— Ştii că te place de multă vreme.

— Mamă! o dojenesc eu. Nu te priveşte absolut deloc, în plus, Elliot şi cu mine nu ne suportăm.

Mama doar zâmbeşte şi porneşte spre uşă.

— Dacă asta crezi, mai ai multe de învățat despre oameni, spune ea şi se opreşte în prag. Nu trebuie să vorbim acum despre toate astea. Dar, orice-ar fi, să ştii că îți sunt alături dacă ai nevoie de mine. Între timp, mergi la scoală. Tu ştii că te-aş lăsa să stai acasă dacă ai vrea, dar amândouă ştim că mai încolo o să fii supărată pe tine dacă nu te duci.

Oftez, ştiind că are dreptate. Din nou.

* * *

Două ore mai târziu, merg hotărâtă pe o alee din curtea liceului. În tot campusul nostru există o singură clădire cu adevărat urâtă şi dărăpănată, dar care, foarte surprinzător, e locul meu preferat de pe întreg Pământul.

Spre ea mă îndrept acum.

Cedar Spring a fost amenajat în clădirile unei foste mănăstiri, aşa că la început mi-am imaginat că o să fie un decor auster, cu lumină puţină şi o mulţime de încăperi micuţe, fără ferestre. Ce fac măicuţele toată ziua? Se roagă în chilii, nu? în realitate, liceul e alcătuit aproape în întregime din clădiri albe cu acoperişuri de ţiglă roşie. Şi întrucât vin aici mulţi copii de celebrităţi, tot ce nu era deja frumos, a fost înfrumuseţat.

Cu excepţia micului sediu în care îşi desfăşoară activitatea redacţia *Gazetei Cedar Spring* – o fostă clădire utilitară plină de metal, ţevi şi plăci de rigips. Dar plină şi de lumină. Ferestrele se înalţă de la podea la tavan, iar în loc de acoperiş are un luminator uriaş. Habar n-am cărui scop i-a servit iniţial luminatorul, dar sunt recunoscătoare pentru el.

Birourile sunt vechi de un milion de ani şi nu s-a mai făcut curat de la înfiinţarea clubului de jurnalism. Partea de jos a fiecărei tăblii e căptuşită cu gume mestecate, pereţii sunt acoperiţi cu straturi suprapuse de scotch, atât de ciuruiţi cu găuri de piuneză, încât îţi poţi închipui că întreaga clădire stă să cadă. Administraţia s-a oferit să ne mute de câteva ori, dar noi ne mândrim cu sediul nostru. Aici suferim, aici stăm până târziu în noapte pentru binele micii noastre comunităţi de şase sute de studenţi.

Redacţia e locul meu. Locul unde mă pot duce să stau singură între ore. Şi unde strălucesc cu adevărat. îmi pun nişte căşti uriaşe şi lucrez într-un colţ, pe un Apple vechi, fără să mă deranjeze nimeni până după-amiază, când se întruneşte redacţia să împărţim articolele.

Ideea e că îmi place să bifez sarcini. îmi place să pun pe tablă o listă de articole, iar apoi să le tai elegant cu o linie după ce sunt scrise. îmi place să completez sumarul în fiecare săptămână. Tocmai de aceea m-am înscris la

Columbia, unde am de gând să studiez jurnalismul şi să fac stagii la toate marile agenții de presă din New York. Ştiu că nici n-am ajuns la majorat. Ştiu că mama mi-a zis că mai am multe decizii de luat. Dar un lucru e sigur: cu sau fără Lucy Keating, cuvintele vor fi o parte importantă din viitorul meu.

Deci de-abia aştept să ajung la clubul de jurnalism, să dau peste cineva care are nevoie să mă uit peste ultimul lui text sau să lămuresc un detaliu legat de macheta ziarului împreună cu Hector, designerul grafic pe care l-am ademenit semestrul trecut de la clubul de artă. Atunci cred că o să încep să mă simt din nou eu însămi. Aşa cum eram înainte de...

— Bună! aud din spatele meu şi mă crispez un pic, după care mă întorc, străduindu-mă să zâmbesc.

Dar zâmbetul devine natural când dau cu ochii de Will, îmbrăcat cu nişte pantaloni gri, tipici pentru Will, şi cu o cămaşă în carouri, tipică pentru Will, fluturându-şi genele stufoase de Will şi zâmbind discret cu gura lui de Will.

Nu-mi place deloc ce urmează să-i fac.

— Cum te simți în dimineața asta? mă întreabă el călduros. Mai bine?

Îl înțeleg că se interesează de starea mea după ce mi-am pierdut cumpătul ieri noapte la gelaterie. Am reuşit să mă adun şi să fac față la restul întâlnirii, dar şi-a dat seama că ceva era în neregulă cu mine. Ca să nu mai spun că aproape am fugit din maşina lui înainte să mă poată săruta. Nu că n-aş fi *vrut*, ci pentru că aveam alte lucruri în minte. Cum ar fi întrebarea dacă Will e adevărat sau nu.

— Mă simt mai bine, răspund eu. Mersi că m-ai întrebat.

— Ce-ai zice de o nouă întâlnire? spune el, şi iarăşi mă pierd în ochii lui. Ştii, una care să nu fie întreruptă de o lovitură în cap? Am găsit un local vietnamez mişto aproape

de liceu. M-am gândit că am putea merge să luăm prânzul acolo.

Ray Woods, şeful frăţiei din liceul nostru, căpitan al echipei de baschet şi marea obsesie a Nishei, trece pe lângă noi, iar Will îl salută scurt din cap şi dă mâna cu el. Apoi Will se uită din nou la mine. Aleg să nu comentez faptul că a venit aici doar de câteva zile şi deja e în termeni amicali cu unul dintre cei mai respectaţi băieţi din şcoală.

— Nu pot, Will, spun eu şi pornesc din nou în direcţia *Gazetei*.

— De ce nu? întreabă el inocent şi suav, pornind în urma mea pe alee.

— Trebuie să ajung undeva, spun eu criptic.

Într-o gaură în care să mă ascund. Într-un loc unde să scap de toate astea şi unde poate că o să-mi dau seama ce naiba se întâmplă.

— Merg şi eu cu tine, îmi propune Will relaxat.

În dreapta, fetele din echipa de tenis a liceului stau întinse pe peluză, fixându-l cu privirea ca o haită de leoaice gata să-l înşface. Dar Will nici măcar nu le observă.

— Nu, mă întorc eu în cele din urmă şi îi spun direct: Nu poţi să vii cu mine.

Se încruntă cu un aer îngândurat, iar eu mă simt îngrozitor. Nu merită aşa ceva. Dar, îmi spun, Will nu e real. Mulţumită lui Lucy Keating, s-a transformat într-un sac de box romantic. Înainte să poată spune ceva, adaug:

— Nu-i nimic personal, Will. Zău. Aseară a fost frumos. Dar am rămas în urmă cu multe lucruri. Trebuie să termin nişte treburi. Ne vedem mai încolo, bine?

Şi, înainte să mai poată spune ceva, mă pierd în marea de elevi care se duc la ore.

* * *

Şi totuşi, în ciuda tuturor eforturilor, Will apare azi peste tot pe unde merg şi eu. Ar trebui să fiu încântată că nu pot scăpa de el.

Că vine în redacția *Gazetei* să fie intervievat pentru un articol despre cum e să fii elev nou în liceul nostru cu doar câteva luni înainte de absolvire.

Că la cursul de fizică – la care nici măcar nu e *înscris* – susține o prezentare despre un mic vehicul solar pe care l-a proiectat la fostul lui liceu.

Că la o întrunire a tuturor elevilor din liceu sunt reținută de dr. Piper şi nu mai găsesc loc decât lângă el.

Ar trebui să fiu încântată de toate astea şi de cât de încântat este el să mă vadă, dar nu sunt. Nu pot gândi când e în preajma mea. Şi acum chiar am nevoie să gândesc.

La ora patru după-amiază, dau buzna în bibliotecă şi le găsesc pe Nisha, Ava şi Lee răşchirate pe băncile din sală, prefăcându-se că lucrează la teme. Mă salută dând plictisite din cap, iar eu mă aşez în linişte şi îmi deschid laptopul să văd ce articole interesante au mai apărut în *New York Times*. îmi atrage atenția unul intitulat: „Noi descoperiri despre adolescenta din Epoca de bronz”.

Articolul mă interesează, aşa că dau clic pe link şi citesc despre Fata din Egtved, ale cărei rămăşițe au fost dezgropate cu aproape o sută de ani în urmă şi despre care se estimează că ar avea câteva mii de ani. Inițial, oamenii de ştiință au crezut că era originară din satul danez unde fusese descoperită, dar analizele ulterioare au dat la iveală că este posibil ca fata să fi călătorit mult şi să fi văzut o bună parte din zona ei de lume.

— Poate pentru că nimeni nu-i scria povestea fără consimțământul ei, şoptesc ca pentru mine.

Două minute mai târziu, uşa bibliotecii se deschide din nou şi nici măcar nu trebuie să mă uit ca să văd dacă e Will. Sigur e el, mai ales că le zăresc pe prietenele mele

începând să se foiască pe scaune.

— Fata din Egtved, spune Will, uitându-se peste umărul meu, şi mi se zbârleşte părul de pe ceafă. Am citit şi eu despre ea astăzi. Tare, nu? Ne-a surprins pe toţi.

Deşi îmi doresc să scap de el, comentariul lui sincer mă îmbunează:

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

Will zâmbeşte şi trage un scaun, aşezându-se lângă mine.

— Încă eşti ocupată? mă întreabă el, iar eu sunt gata să-i răspund că da, însă când văd expresia de adoraţie din ochii lui, sfârşesc prin a spune: Nu chiar.

— Ce bine, zâmbeşte el. Ţi-am adus ceva.

— De ce? mormăi eu.

De ce trebuie să fie perfect? Dar Will nu pare să mă fi auzit.

— Se numeşte *Abecedarul stilului*, scoate el o carte subţire din rucsac. O foloseam la fostul meu liceu. Mi-ai zis că ţi-e greu la cursul lui Epstein, iar volumul ăsta e un fel de manual clasic despre regulile scrisului. Nu abordează pe larg scrierea creativă, dar m-am gândit că ţi-ar putea reaminti de ce te-ai îndrăgostit de cuvinte. Structură, organizare, simplitate.

Deschid cartea la întâmplare:

Se ştie de multă vreme că cei mai buni scriitori încalcă

uneori regulile retoricii. Dar, în aceste cazuri, cititorul găseşte de obicei în frazele respective un efect plăcut care să compenseze această încălcare. Dacă scriitorul nu este sigur că poate oferi un astfel de efect, ar fi mai bine să urmeze regulile.

Mă uit în ochii lui:

— Will, e unul dintre cele mai frumoase cadouri pe care le-am primit vreodată.

Will ridică din umeri:

— Chiar îți place?

— Grozav, răspund eu sincer.

Will își mușcă buza de jos și, dintr-odată, mă simt ca și când am fi singuri în bibliotecă.

— Ah, și încă ceva, își drege el glasul, întorcându-se spre prietenele mele. Hei, în weekendul ăsta dau o petrecere la mine acasă. Știu că e un pic ciudat, pentru că abia m-am mutat aici și încă nu cunosc multă lume. Dar e cadoul pe care mi l-au făcut ai mei pentru că a trebuit să mă mut la un alt liceu fără să mă anunțe din vreme.

— O petrecere? întreabă Nisha cu ochi uriași, părând gata să danseze pe masă de încântare.

Mâinile Avei sunt împreunate ca ale unei prințese din desenele Disney.

— Una mare, spune Will pe un ton conspirativ.

Prietenele mele izbucnesc în chiote de bucurie, iar bibliotecara le țistuiește imediat, în timp ce eu continui să răsfoiesc cartea primită de la Will. E plină de sfaturi înțelepte și frumoase despre cum să scrii un paragraf bun. Conține chiar și o listă de „cuvinte frecvent întrebuințate greșit”. Sunt sigură că mare parte dintre prietenii mei ar adormi dacă ar citi-o, dar pentru mine e perfectă. Și sunt uluită că Will și-a dat seama de asta.

— Annabelle, vii și tu, nu? îl aud întrebând pe un ton rugător.

Mă simt ca și când aș avea mintea încețoșată. Să mă duc? E o nebunie. S-ar putea ca Will nici să nu fie adevărat. S-ar putea *ca eu* însămi să nu fiu reală. Însă e doar o petrecere.

Mă uit la fețele nerăbdătoare ăla prietenelor mele, la privirea întrebătoare a lui Will, apoi din nou la cartea din mână:

— Am să mă gândesc.

10. De unde vine căldura

După-amiază, când tata vine să mă ia de la liceu, îmi spune că trebuie să trecem pe la veterinar să-l luăm pe Napoleon.

— Ce-a mai făcut de data asta?

— Nu-mi place tonul tău, spune el chiar în clipa în care traversăm bulevardul. Dar, dacă ții să știi, află că planul lui de a ne mânca toate șosetele și chiloții i-a pricinuit un mic blocaj. O să se facă bine, dar au trebuit să-l sedeze.

— De fiecare dată trebuie să-l sedeze.

Napoleon a avut până acum trei veterinari și șase frizeri. Și de fiecare dată când tata sună să-i facă o nouă programare, i se spune: „*A*, *Napoleon*...” Poate că tocmai de-aia e atât de rău. Toată lumea îl părăsește.

În sala de așteptare cu linoleum pe jos, stăm pe scaune cu spătar de plastic, înconjurați de feline triste și dulăi ursuzi. Un terier mic și dolofan e împins într-un salon de consultații cu fundul înainte, cu labele din față întinse cu disperare spre hol, ca și când ar fi dus la moarte sigură.

— Nu-i decât un control! îi explică însoțitorul lui uman.

Tata citește un scenariu pe iPad, iar eu deschid *Abecedarul stilului*, gândindu-mă la Will.

Partea a II-a, articolul 17: Fraza nu trebuie să conțină cuvinte inutile, nici paragrafele propoziții inutile, din același motiv pentru care un desen nu trebuie să conțină linii inutile și nicio mașină componente inutile. Ceea ce nu înseamnă că scriitorul trebuie să-și construiască frazele scurte sau să evite orice detaliu și să-și trateze subiectul doar în linii mari, ci să facă în așa fel, încât fiecare cuvânt

să conteze.

Oftez bucuroasă, dar după ce aerul îmi iese din plămâni, e înlocuit de un sentiment de nelinişte. Cu cât mă gândesc mai mult la Will, cu atât sunt mai încântată de el, şi cu cât sunt mai încântată, cu atât sunt mai confuză. Chiar e posibil ca Will să fie scris pentru mine? Chiar sunt un personaj creat de Lucy Keating? Sunt toți cei pe care îi cunosc nişte personaje de-ale ei? îi arunc o privire tatii şi îmi trece prin minte o întrebare şi mai nasoală: oare chiar a inventat Lucy Keating divorțul părinților mei numai ca să-mi complice povestea? Să fie oare doar un „incident incitant", cum ar zice Epstein? Mă enervează că în culisele minții încă aud vocea lui Lucy, spunându-mi că toate astea sunt planul ei. Cu ce-am greşit ca să merit aşa ceva?

Simțindu-mă agitată, pun jos *Abecedarul stilului* şi scot telefonul. O caut pe Lucy Keating pe Google şi dau peste un articol recent apărut în *Interview Magazine*. Articolul are o poză cu autoarea pe un şezlong însorit, în fața unei vile ce aminteşte de casele bântuite de la Hollywood, iar titlul sună aşa: „Ironie şi extaz. Lucy Keating era faimoasă pentru finalurile ei tragice. E posibil ca destrămarea căsniciei s-o fi transformat într-o romantică?"

Interview Magazine: Ai trecut de curând printr-un divorț foarte discret de un bărbat foarte cunoscut, Edwin Qarke, cel mai tânăr CEO pe care l-a avut vreodată Clarke Industries, companie deținătoare a doua dintre cele mai mari agenții de publicitate din lume.

Lucy Keating: [zâmbeşte] Asta e cumva o întrebare? IM: Scuze. Vrem să ne băgăm nasul în viața ta privată. LK: L-am cunoscut pe Edwin la Universitatea Brown. Amândoi studiam literatura şi eram scriitori aspiranți. Pe atunci, totul era altfel. Eu am făcut un masterat în literatură, el un masterat în administrarea afacerilor... Să zicem doar că

uneori oamenii se pot schimba împreună, iar alteori, nu.

IM: A fost afectată vreuna dintre cărțile tale de durerea

despărțirii?

LK: încă nu. Deja am printre cititori reputația unei scriitoare de romane tragice. Lumea îmi citeşte cărțile ştiind că, în ciuda unei turnuri favorabile, totul se va sfârşi prost, şi că vor plânge zdravăn la sfârşit.

IM: Dar vrei să faci o schimbare?

LK: M-am ocupat suficient de lacrimi.

IM: Şi ce ai de gând să faci mai departe?

LK: Ei bine, viața mea s-a schimbat mult în ultimul an. Acum locuiesc în California cea însorită. Tocmai am adoptat un nou câine. E o pacoste, dar îl ador. Voi încerca să mă iau mai puțin în serios. Vreau ca personajele mele să fie fericite.

IM: Şi cum merge?

LK: întâmpin unele rezistențe.

IM: Din partea editorilor?

LK: [zâmbeşte din nou] Din partea personajelor.

Asta chiar mă scoate din sărite. Ce să-ți spun, scuză-mă că am o părere despre faptul că viața mea e o invenție nenorocită. îmi dau seama cât de caraghios sună şi îmi vine să țip, dar o observ pe femeia de lângă mine citind peste umărul meu.

— Scuze, ridică ea din umeri ruşinată. O ador.

Încerc să-i zâmbesc.

— Ştiai că *Peste mare* urmează să se ecranizeze? mă întreabă femeia.

— Nu ştiam.

Iar în sinea mea mă întreb: *Oare pe mine cine m-ar juca dacă povestea mea ar fi ecranizată*? însă alung gândul din minte. E nebunie curată.

— Pe cine aşteptați? încerc eu să schimb subiectul,

făcând semn cu capul spre sălile de consultații.

— Pe Păstrăv.

— Un pește? întreb eu surprinsă – nu știam că poți veni cu peștele la veterinar.

— Păstrăv e un hamster, mă lămurește femeia, și nu știu ce i-aș mai putea spune.

Veterinarul iese pe ușile batante și se apropie de femeie cu o cutie mică de pantofi:

— E încă un pic amețit, dar s-a descurcat de minune.

Însoțitoarea lui Păstrăv îi mulțumește călduros veterinarului, iar tata îmi aruncă o privire pe deasupra iPadului, zărind cartea din poala mea.

— De unde o ai? mă întreabă el, făcând semn cu mâna spre *Abecedarul stilului* după ce Păstrăv și însoțitoarea lui au plecat.

— De la un prieten, spun eu, simțind că mi se încălzesc obrajii.

— Un băiat? ridică el din sprâncene.

— Da, un băiat.

— Îmi amintesc cartea asta din liceu. Probabil te place foarte mult, comentează el.

— De ce spui asta? pe un ton strident și ciudat.

— Înseamnă că e într-adevăr atent la tine, răspunde tata, întorcându-și privirea în iPad cu un mic zâmbet.

* * *

Când ajung acasă și deschid ușa dormitorului, am o stare ciudată, ceea ce face ca priveliștea lui Elliot stând pe canapea și citind din caietul meu de scriere creativă să mă scoată din sărite.

— Cam nașpa poveștile tale, comentează el.

— Știu, spun eu, smulgându-i caietul din mână și ducându-mă la birou. Dar mersi de încurajare. Și ieși din

camera mea!

— Chiar încerc să te sprijin, Buricel, îmi explică Elliot, ridicându-se în capul oaselor. Eşti un semigeniu. Câştigi premii pentru ce scrii. Dar poveştile astea par scrise de... *mine*.

— Poți să pleci? insist eu.

— Uau, răspunde Elliot, ridicând mâinile ca şi când n-ar fi responsabil de expresia de pe fața mea. Annabelle. Relaxează-te. Glumeam.

— Ba nu glumeai, ripostez eu şi vocea începe să-mi tremure. Sunt naşpa, ştiu. Nici măcar nu mi-am dorit să fac cursul ăsta idiot. Am fost nevoită. Ai impresia că îmi place să iau note proaste? Nu toată lumea acceptă ratarea cu uşurință.

Această ultimă remarcă nu era necesară, ştiu, dar am nevoie să iasă din cameră. Prezența lui îmi aminteşte cât de mult mi-a scăpat viața de sub control.

— Dacă te pot ajuta cumva să-ți verşi tot veninul, să-mi spui, că te ajut cu dragă inimă, răspunde el.

— Asta a fost bună.

— Ai cerut-o.

— Ba nu, n-am cerut-o, spun eu. N-am cerut să te găsesc la mine în cameră. De ce eşti mereu aici?!

Fără să mai spună nimic, Elliot ridică din nou mâinile şi, cu fața imobilă, porneşte spre uşă.

— Nici măcar nu ştiu cum să-ți explic, mă aud spunând, aranjând şi rearanjând lucrurile de pe birou ca să mă calmez, iar în cele din urmă îmi sprijin capul în palme, cu ochii umeziți. Ți se întâmplă vreodată să simți că viața ta e – habar n-am cum să-i spun ca să mă înțeleagă – scrisă de altcineva?

Spre surprinderea mea, Elliot se opreşte şi încuviințează din cap:

— Bineînțeles.
— Serios?
— Da, serios.
— Şi ce faci atunci?
— Îi arăt mijlociul, spune Elliot serios, iar mie îmi scapă un pufnet de râs.

Mă gândesc la cum am încercat toată ziua să-l evit pe Will, însă el şi-a tot făcut apariția în preajma mea, apoi mi-a dat cartea, cel mai frumos cadou imaginabil. Tot ce voiam era să scap de persoana – de personajul – pe care Lucy Keating îl scrisese pentru mine, însă el a tot venit la mine şi a fost... minunat.

— Dar dacă nu poți? spun eu. Dacă încerci şi nu-ți iese?

— E vorba despre părinții tăi? întreabă Elliot, luând loc pe patul meu. Pentru că am trecut şi eu prin asta.

— Nu-i vorba despre ei! ridic eu tonul şi îmi vine să arunc cu ceva.

Dar poate că este, într-un fel. Poate că e vorba despre faptul că acum o săptămână aveam o viață nemaipomenită. Poate nu chiar perfectă, dar aproape. Aveam totul sub control. Iar acum nu mai sunt sigură de nimic. Nici măcar nu mai ştiu ce e real şi ce nu.

— Annabelle, dacă nu-ți place cum merge viața ta... rescrie-o, spune Elliot, fără să-şi dea seama cât de mult sens are ce spune.

Se apleacă în față, sprijinindu-şi coatele de genunchi şi apropiindu-se de mine mai mult decât a făcut-o de la concert încoace.

— Încerc, spun eu cu un suspin.
— Mai încearcă. îți faci prea multe griji.
— OK, spun eu, inspirând adânc.

Încă e foarte aproape de mine şi dintr-odată simt

impulsul nesăbuit să-mi lipesc fruntea de curbura gâtului său şi să stau aşa. E drept că Will miroase a lenjerie curată, dar Elliot miroase a căldură. Miroase a izvorul căldurii.

— Annabelle?

— Da? mă uit eu în ochii lui.

— Ți s-a împrăştiat rimelul pe toată fața, spune el.

Şi, în loc să-mi lipesc fruntea de curbura gâtului său, îl lovesc peste umăr.

— *Au*! spune el tare, însă apoi zâmbeşte. Trebuie să plec. Avem repetiție. Cu sau fără Clara.

Se ridică şi porneşte spre uşă, dar face o pauză, atingând pragul de sus cu dosul palmei:

— Auzi, te duci în weekend la petrecerea pe care o dă tipul ăla?

Pufnesc:

— Îmi place că îi spui „tipul ăla”, ca şi când nu ne-ai fi stricat întâlnirea la concert. Mai ții minte, când te-am salvat?

— Bine, la petrecerea lui *Will*. Mergi sau nu?

Mă îndrept un pic de spate şi mă şterg la ochi, neînțelegând de ce întreabă.

— Să cred că da, spun eu.

Elliot îşi încrucişează brațele pe piept o secundă, cu un aer îngândurat. Mă aştept să-mi spună că are un concert, sau o expoziție de fotografie sau o demonstrație de skateboard. Scena lui Elliot nu e liceul. N-a fost niciodată liceul.

— Şi eu, spune el în schimb. Ne vedem acolo.

— Vii şi tu? întreb eu cu glas pițigăiat.

— Pentru că te duci tu, răspunde el, dând să iasă.

N-o zice pe un ton de flirt. Nu pe tonul pe care mi-a zis să nu-mi fac griji din cauza nisipului de pe blugi. Ci neutru, ca şi când ar enunța un fapt. Ca şi când mi-ar spune cum îi place să-şi bea cafeaua.

— *Elliot*! îl aud pe Sam strigând. Unde eşti, frate? Hai la repetiție.

Elliot tresare:

— Trebuie să plec. Pe curând.

Şi uite aşa iese pe uşă.

— De ce eşti mereu acolo? aud de pe hol vocea estompată a lui Sam suprapusă peste zgomotul paşilor coborând treptele.

— De ce sunt mereu unde? e ultimul lucru pe care îl aud din gura lui Elliot, şi tonul lui mă face să zâmbesc.

11. E**ş**ti un ponei de companie pe cinste

— Cred că sunt îndrăgostită, spune Ava.

Stă cu fața în sus, întinsă pe prosopul de plajă, cu capul lângă picioarele mele. Ca să sărbătorim zilele senine din ultima vreme, după ce am terminat orele ne-am luat câte o salată cu ton marinat de la Papa’s Poke Shop şi am venit pe plajă. Cerul e colorat într-un roz-strălucitor – un fundal perfect pentru conversația noastră.

— Tu eşti mereu îndrăgostită, răspund eu cu un zâmbet, reuşind să prind în aceeaşi îmbucătură o bucată de ton condimentat, un cubulet de avocado şi nişte orez brun. *Înghețată şi salată de peşte*, îmi spun în sinea mea. E tot ce-mi trebuie ca să supraviețuiesc.

— De data asta, e serios.

— La tine întotdeauna e serios. Cine e?

— Navid, oftează ea.

— Bună alegere, spun eu cu încântare în glas.

Între foştii iubiți ai Avei se numără ființe umane

/

strălucite, precum solistul furios şi foarte tatuat al

unei formații locale de punk, sau un băiat foarte timid, membru în echipa de improvizație a liceului. Însă Navid e un elev de zece, preşedinte al elevilor din ultimul an de liceu m şi sincer binevoitor cu toată lumea. Ca să nu mai spun că ochii lui s-ar putea să fie încarnarea pasiunii înseşi.

— Şi care-i planul? întreb eu.

— Vine şi el la petrecerea lui Will. S-au împrietenit la cursul de biologie.

— Nu mă surprinde. Sunt amândoi înfiorător de perfecți.

— Probabil că într-o bună zi o să conducă împreună America, unul preşedinte, celălalt vicepreşedinte, comentează Ava, şi izbucnim amândouă în hohote de râs. Şi, cine ştie, poate o să avem birouri alăturate la Casa Albă!

Bineînțeles, Ava glumeşte, dar tot mă posomorâse un pic, pentru că ceva pare în neregulă. Deja i-am povestit Avei că, în noaptea în care am plecat de la librărie, am văzut toate firmele alea pe care era scris ICR, ceea ce dovedeşte că într-adevăr trăim într-o poveste nebună şi derutantă pentru adolescenți, cu *mine* în rolul principal. Scrisă de o autoare țicnită care apare şi ea în propria-i poveste. Şi bineînțeles că Ava mă crede, pentru că e o fată specială. Pentru că e prietena mea cea mai bună.

Am o imagine limpede a lui Will, îmi dau seama cât de potrivit e pentru mine, dar tot simt că lipseşte ceva.

— Ce-i? mă întreabă Ava.

— Nimic. E complicat.

Ava stă pe gânduri o clipă:

— Poate că nu vrei să împarți Casa Albă cu mine, poate că vrei să rămâi tu cu faima, spune ea calm, săpând în nisip, iar eu aproape că scap din gură îmbucătura de salată.

— Ce tot spui acolo? întreb eu, punându-mi furculița înapoi în caserolă.

— Haide, AB. Ştim cu toții ce sunt eu în povestea asta. Dacă tu eşti protagonista, iar Will e tipul de care te îndrăgosteşti, atunci eu ce sunt? Prietena cea mai bună. Şi ce ştim noi despre prietenele cele mai bune?

— Ce ştim?

— Că sunt personaje schematice! strigă ea, ridicându-se în picioare. Există doar ca să facă personajul principal să vorbească, să-şi lămurească problemele. Prietena cea mai bună îi prilejuieşte mari intuiții protagonistei, dar de obicei nu are nimic personal de zis.

Şi începe să-şi strângă lucrurile în grabă.

— Stai, chiar te-ai supărat din cauza asta? întreb eu, iar Ava se uită la mine ridicând din umeri. Ava, vorbesc serios, nu vreau să fiu în centrul atenției. Doar mă ştii. Eu sunt cea care se simte stânjenită când voi vorbiți tare la cantină. *Nu vreau* nimic din toate astea...

Vocea mi se frânge. Nu m-am gândit niciodată cum se simte ea din cauza acestei poveşti şi mă doare că, după tot ce face pentru mine, i-am lăsat impresia că nu apreciez cât de minunată este.

— Te rog, eşti prietena mea cea mai bună. Te iubesc. Nu te poți supăra pe mine.

Ava oftează, coborându-şi mâinile pe lângă corp, apoi se aşază pe vine, cu privirea îndreptată spre ocean.

— Nu vreau să fiu poneiul tău de companie, recunoaşte ea.

Mă străduiesc să nu râd:

— Ce e un ponei de companie, mai exact?

Chiar atunci, prin fața noastră trece o barcă cu pânzele umflate de vânt. îmi vine să înot până la ea, să urc la bord şi să plec cât mai departe.

Ava pufneşte:

— Am văzut la televizor un documentar despre o fermă de cai din Virginia. Uneori, caii proaspăt aduşi la fermă sunt

surescitați și imprevizibili, așa că în boxele lor se bagă câte un ponei de companie mititel și pufos. Se pare că asta îi liniștește.

Ne uităm una la alta o clipă, după care izbucnim în râs în același timp.

— Mda, probabil sunt o caraghioasă, spune Ava. Dar toată povestea asta e ciudată.

— Atunci ajută-mă să înțeleg ce se întâmplă, spun eu. S-ar putea să fii singura persoană capabilă să o facă.

Ava dă din cap îngândurată, apoi se așază la loc pe prosop:

— Știu că ți-am mai zis, dar nu cred că povestea asta poate fi lămurită atât de ușor. Iubirea și relațiile sunt domenii asupra cărora nu putem deține controlul. îți place de Will sau nu?

Fac o pauză și spun:

— Îmi place foarte mult.

— Dar îți place și Elliot? continuă ea.

— N-am zis asta.

— Nici nu trebuie. îl văd aducându-te la școală aproape în fiecare zi. De obicei, el întârzie. Tu nu întârzii niciodată. Dar întârzii... de dragul lui Elliot.

— Nu de dragul lui Elliot, protestez eu. Ci din cauza situației în care sunt ai mei. Cu cât petrec mai mult timp cu ei, cu atât e mai probabil să trebuiască să discutăm despre... știi tu ce.

— Păi, poate ar fi o idee bună să discuți cu ei despre „știi tu ce”, răspunde Ava.

Dau plictisită din mână:

— Nu. Și nu, nu-mi place Elliot. îmi place Will. Chiar îmi place. Will e fermecător, arată bine și, ori de câte ori se uită la mine, mă face să mă simt ca și când ar îndrepta cineva un reflector asupra mea. Ca și când aș fi cea mai interesantă persoană din lume, cum e și el, de altfel, dar lui

i se pare că sunt mai interesantă decât el.

— Mi-e greu să te urmăresc, dar cred că înțeleg, spune Ava dând din cap.

— N-am niciun sentiment pentru Elliot. Doar ne cunoaştem foarte bine. Înțelege o parte din mine pe care alții n-o înțeleg. Ştie cum să mă tachineze.

— Asta pentru că aveți un trecut împreună, spune Ava.

— Ceea ce nu înseamnă că sunt îndrăgostită de el.

— Bineînțeles că nu! spune Ava pe un ton ridicat, aruncându-şi mâinile în aer. Asta încerc să-ți spun şi eu.

Habar n-ai unde o să ducă relațiile astea două. îl mai tii

minte pe Jake Schwartz?

Mă întind pe spate, acoperindu-mi ochii mâna:

— Cum aş putea să-l uit? E singurul tip care ți-a dat papucii, dacă nu mă înşală memoria.

— Şi am să-l urăsc toată viața pentru că mi-a stricat CV-ul perfect, bombăne Ava. Dar mai ții minte cum eram când l-am cunoscut în tabăra aia de vară? Mi se părea perfect! A fost o poveste de iubire bună de povestit nepoților. Apoi am fost să-l vizitez în Cincinnati. Mai ții minte ce s-a întâmplat? Mai ții minte şopârlele?

Acum stă aplecată spre mine, uitându-se în ochii mei.

— Mda, a fost nasol. îmi pare rău, spun eu şi mă uit la ea, acoperindu-mi zâmbetul cu mâna.

— Avea un dormitor *plin* cu şopârle! exclamă Ava, aruncându-şi mâinile în aer. Din perete în perete! Copleşit de profunda noastră legătură sufletească – îşi dă ochii peste cap – omisese să-mi spună că adevărată lui pasiune sunt reptilele.

Clatin din cap, strângând din buze ca să nu izbucnesc în râs, pentru că asta chiar ar scoate-o din sărite.

— Ce vreau să spun e că, dacă m-ai fi întrebat în vara aia ce avea să se întâmple cu mine şi cu Jacob, aş fi răspuns că era bărbatul viselor mele! Nu ne certaserăm nici măcar o dată. Eram nebuni unul după altul. Dar uneori viața are alte planuri. Uneori, durează până oamenii ți se dezvăluie. Cine ştie, poate în seara asta mergi la Will acasă şi descoperi că dormitorul lui e *plin* de şopârle.

— Mă îndoiesc.

— Dar nu ştii sigur, insistă ea, şi n-o pot contrazice.

Mă uit spre orizont câteva clipe şi spun:

— Ce nu-mi dă pace e că uneori am impresia c-o simt în cap. Am început să mă îndoiesc de propriile mele gânduri, mă tem ca nu cumva să fie scrise de Lucy Keating.

— OK, hai să zicem că e adevărat, meditează Ava cu glas tare. Înțeleg ideea, e un fel de Dumnezeu. Dar nu e peste tot. Care e locul despre care un scriitor nu scrie niciodată? Unde nu se întâmplă aproape nicio scenă de roman?

Buzele Avei se arcuiesc lent într-un zâmbet.

— Nu ştiu, spun eu nedumerită.

Ava zâmbeşte acum până la urechi:

— La baie.

— Scârbos! strig eu.

— Scârbos sau nu, e singura ta cale de ieşire. Dacă simți că o iei razna, du-te să stai în baie până ți se limpezesc gândurile. Şi acum hai să plecăm de aici, trebuie să ne hotărâm cu ce ne îmbrăcăm la petrecere.

Îşi ia pe umăr sacoşa de pânză şi porneşte spre Promenadă.

— Vreau să-ți spun ceva, Ava, o ajung eu din urmă şi pornim împreună pe Promenadă, trecând pe lângă vânzători care îşi strâng marfa, saloane de tatuaj şi toate celelalte lucruri care fac ca plaja asta să fie atât de nebunească – cum ar fi tipul care se plimbă într-un costum alb de soldat

spațial din *Războiul Stelelor*. Pentru mine ești mult mai mult decât o prietenă apropiată.

— Știu, spune ea, luându-mă cu o mână pe după mijloc.

— Ești un ponei de companie pe cinste, spun eu cu glas scăzut, iar ea îmi dă un ghiont în joacă.

* * *

Când ajung acasă, Mathilda Forsythe stă pe peluza noastră, uitându-se la Casă, de parcă ar aștepta să-i răspundă la o întrebare. Mă uit la ea, iar ea se uită la mine, fără să-mi dea nicio explicație.

— Ce faceți aici? întreb eu.

Dar, în clipa următoare, mama iese din Casă cu niște blugi tociți și un pulover de lână:

— Ah, scumpa mea, te-ai întors mai devreme decât mă așteptam.

Ezită o clipă, apoi îmi zâmbește larg:

— Mathilda e interesată să cumpere Casa.

Mi se face brusc greață. Nu e deloc în regulă. Casa asta nu-i poate aparține Mathildei, o femeie cu conversație limitată și cu ținute negre. Casa trebuie să fie cumpărată de o familie. Cu un băiat și o fată și un câine cu probleme de atitudine. Mă gândesc repede ce-aș putea spune.

— I-ai zis că încălzirea centrală când merge, când nu merge? întreb eu, punând mâinile în șold.

— Annabelle, încetează, mă mustră mama. Mathilda știe tot. La urma urmelor, a scris un articol despre qa.

Iar Mathildei îi spune:

— Scuze, Annabellei îi e greu să se acomodeze cu mutarea.

— Știe și că, atunci când tragi apa în baia de la etaj, apa se învârte aiurea în closet? pufnesc eu.

— Nici măcar nu e adevărat! exclamă mama.

— Poate, ridic eu bărbia şi mă adresez Mathildei: Dar acum o să vă întrebați dacă e aşa sau nu. În plus, vecinii mereu parchează în fața garajului nostru, oricât de des le-am zice să n-o mai facă. Şi dau o grămadă de petreceri care țin până târziu în noapte. Nimeni nu doarme ca lumea în zona asta.

— Ai început să inventezi, spune mama, făcându-se roşie la față. Du-te în camera ta.

— N-o să mai fie camera mea pentru *multă* vreme, ripostez eu şi intru cu pas apăsat în Casă.

Mă întind puțin pe pat, simțind că-mi tremură tot corpul. Ar fi bine să ies la alergat, chiar dacă se înnoptează. Mă ridic şi îmi pun echipamentul.

E nedrept şi se întâmplă prea repede. Nu se poate ca într-o săptămână să-mi spună că se despart, iar în următoarea săptămână că vând Casa. Mai ales nu Mathildei. Nu e pentru ea. îmi înfig căştile în urechi şi cobor la parter în fugă, gata să dau buzna afară pe uşa principală, dar în ultima clipă mă hotărăsc să fac un ocol şi să le mai zic vreo două alor mei.

— Ştiți ceva? spun eu după ce intru pe uşă, dar mă opresc.

Livingul şi bucătăria sunt goale. Nici măcar nu am pe cine să fiu furioasă. Însă în clipa următoare, aud zgomot dinspre garaj – bufnituri urmate de țipete – şi hotărăsc să investighez. Curioasă, mă apropii de holul de la intrare. Când deschid uşa care dă spre garaj, îl găsesc pe Elliot bătând la tobe. Şi mă opresc în prag.

— Ce-i? întreabă el transpirat şi se opreşte să ia o gură de apă, uitându-se la mine. Arăți ca naiba. A pățit ceva Diane Sawyer?

— Mama a chemat pe cineva să vadă Casă, spun eu fără să stau pe gânduri, ignorându-i gluma.

— Scârbos. Vino încoace.

Mă apropii de tobe, iar el îmi întinde bețele cu o mină serioasă.

— Ce fac cu astea? întreb eu, apucându-le de parcă m-ar frige.

— Încearcă şi tu, răspunde el, ca şi când ar fi evident. Crede-mă, o să te ajute.

— Dar nu ştiu să bat la tobe. Nu cânt la niciun instrument.

— Nu contează. E chiar mai bine aşa.

Ezit o clipă, apoi mă aşez pe scaun şi apuc bețele în aşa fel, încât să le simt uşoare şi confortabile în palme. Apoi, aruncându-i încă o privire lui Elliot, las primul băț să cadă pe o tobă, apoi pe al doilea. Sporesc ritmul şi intensitatea până când, dintr-odată, încep să urlu din rărunchi. Iar când mă uit din nou la Elliot, îl văd privindu-mă cu mâinile încrucişate, zâmbind până la urechi.

12. Scuze că am întârziat

Mi se pare *atât* de tipic pentru Will să fie băiatul cel nou, care se transferă la liceul nostru cu doar câteva luni înainte să ne despărțim cu toții pentru totdeauna şi care, la scurtă vreme de la venire, să dea o petrecere mai mare decât aş putea da eu după patru ani.

Traversez livingul casei lui, ies pe nişte uşi mari şi ajung pe o terasă ce se deschide către o piscină scumpă, unde îl găsesc înconjurat de prieteni, îmbrăcat cu tricou şi un sort de baie roşu. Ochii i se luminează când mă vede, iar eu îi zâmbesc. îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme şi am hotărât să urmez sfatul Avei. Will e într-adevăr minunat şi, da, poate că a fost scris pentru mine. Dar oare e ăsta cel mai rău lucru din lume?

— Scuze, spune el către nimeni anume, strecurându-

se printre invitați ca să ajungă la mine, neluându-şi o clipă privirea de pe chipul meu.

Fără o vorbă, mă îmbrățişează călduros, iar eu n-am cum să nu mă simt în siguranță aici. N-am fost niciodată atât de importantă. Mai am prieteni populari, dar un iubit adevărat n-am avut niciodată.

— Bună, spune el când se dezlipeşte de mine, zâmbind din colțul gurii. Arăți...

Dar nu-şi termină propoziția, ci doar clatină din cap.

Mă îmbujorez şi mă uit la rochia pe care mi-a ales-o Ava. E roz-pal, are bretele subțiri şi nasturi în față. Ava m-a mustrat a milioana oară că n-am nicio haină cu imprimeu, iar eu i-am zis a milioana oară că imprimeurile rareori prind bine pe cineva şi că nu sunt niciodată practice.

— Încetează, îi spun eu lui Will, împingându-l jucăuş cu mâna.

Am văzut o fată făcând aşa într-un film. Întrucât am o experiență limitată cu băieții, am fost nevoită să mă documentez.

— Aş înceta, dar nu pot. Nu mă pricep să mint, ai uitat? spune Will, cu pupilele enorme şi uşor îmbujorat, dar nu-mi dau seama dacă e efectul meu asupra lui sau dacă e deja uşor cherchelit. Te simți bine?

Deschid gura, încercând să-mi găsesc cuvintele:

— Îmi pare rău pentru mai devreme. Am avut o săptămână foarte ciudată.

— Pentru ce să te iert? îşi înclină el capul într-o parte cu un uşor zâmbet, şi îmi dau seama că m-a iertat. Vrei să mănânci ceva?

Îi răspund că da, iar el mă ia de mână şi mă conduce prin mulțime până la bucătărie.

Pe masă sunt întinse tot felul de burgeri, chipsuri, guacamole şi – asemenea unei bijuterii valoroase într-un muzeu de artă – un bol de salată cu ton marinat.

— Ai salată cu ton? întreb eu, înhățând repede un chips şi luând cu el o gură de salată. E preferata mea!

Will ridică din umeri:

— Mi-a ieşit acceptabil. Cred că am pus prea multă sare.

În timp ce mestec peştele delicios, mi se luminează ochii.

— Tu ai făcut-o? îl întreb eu după ce înghit.

Will se uită la mine cu un aer mândru de sine:

— E specialitatea mea. Rețeta bunicii.

Chiar atunci îşi face apariția şi Ava, trăgându-l uşor de mână pe Navid.

— Bună, mă salută ea, cuprinzându-l cu brațele pe după mijloc şi sprijinindu-şi capul chiar sub clavicula lui.

Ce repede s-a mişcat, îmi spun în sinea mea. Habar n-am cum a făcut, dar îi zâmbesc şi o salut:

— Bună.

— A venit! zâmbeşte Navid, îndreptându-şi ochelarii. Te aşteptam, Annabelle.

— Ai auzit că salata cu ton e făcută chiar de Will? mă întreabă Ava, uitându-se la mine cu ochi mari, ca şi când ar încerca de fapt să spună: *Ai auzit că Will chiar a fost făcut pentru tine*? *Hai să acceptăm cu toții că e foarte bine ce ți se întâmplă*.

— Da, spun eu.

— Nu-i aşa că e foarte bună? întreabă Ava.

— E bună. Dar un pic cam sărată, adaug eu cu o grimasă, apoi îi zâmbesc larg lui Will.

— Deci aşa! Gata, în apă cu tine, spune el şi mă ia pe după mijloc, trăgându-mă spre piscină.

— Nu, strig eu râzând. Nu, nu, nu! Te rog!

Will se dă în spate o clipă şi se uită la mine. Am brațele petrecute pe după gâtul lui, iar genele sale frumoase sunt înclinate spre mine. În spatele lui, văd lume şuşotind.

— Bine, spune el în şoaptă. Scuze.

— Nu-i nimic, răspund eu, înghițind în sec, iar apoi îmi vine să-mi trag un pumn când, fără să mă gândesc, arunc o privire în spate.

— După ce te uiți? întreabă Will.

— După nimic, spun eu, ridicând din umeri. Voiam doar să văd cine e la petrecere.

— Toată lumea care contează e chiar în locul ăsta, zâmbeşte el, după care mă cuprinde cu un braț pe după umeri şi mă conduce înapoi în casă. Vrei o bere?

O oră mai târziu, mă simt nemaipomenit în bucătăria lui Will. Nu beau aproape niciodată, pentru că nu-mi place ideea de a pierde controlul, dar în seara asta cedez la insistențele lui Will, ale Avei şi Navid. Şi totuşi, simt în pântece o tensiune pe care berea nu reuşeşte s-o estompeze complet. Din stomac mi se tot ridică în creier o întrebare: *Unde e Elliot*?

— Ceva te frământă, îmi şopteşte Ava când Will se duce să rezolve nu ştiu ce problemă cu boxele, iar Navid începe o conversație cu un coleg de la cursul de istorie.

— Ți-ai dat seama? întreb eu. Am crezut că nu se vede.

— De mine n-ai cum să te ascunzi, spune ea.

Se leagănă uşor, dar nu s-a îmbătat – deja a început să bea apă.

— Annabelle, continuă ea, ştiu că îți place Elliot. O parte din mine se întreabă dacă nu cumva ți-a plăcut de el dintotdeauna. Dar nu cred că e băiatul potrivit pentru tine. Şi, mai important, nu cred că vine.

Ascultând-o, chestia care îmi rodea măruntaiele a părut că se trezeşte o clipă, apoi s-a întors pe partea cealaltă, sforăind uşor.

— Ştiu, ridic eu din umeri.

— Te-ai gândit că poate, într-un univers neverosimil, Will chiar a fost făcut pentru tine? Că poate într-adevăr a fost scris pentru tine, detaliu cu detaliu. Sau că poate e băiatul potrivit pentru tine, chiar dacă n-a fost scris anume pentru tine? Şi încă ceva: te-ai gândit că puteai să ai o viață mai nasoală, o viață în care băiatul ăsta minunat nu ți-ar fi căzut la picioare?

— Ideea e că n-ar trebui să mă gândesc, răspund eu. N-ar trebui să mă întreb dacă Will ar fi pregătit oricum mâncarea mea preferată sau dacă a pregătit-o pentru că aşa a scris Lucy. Nu vreau să-l accept de-a gata pe băiatul cel minunat. Vreau să iau eu singură decizii. Am putea să nu mai vorbim despre asta? Deja mă doare capul.

— Şi pe mine mă doare, bombăne Ava. Dar gândeşte-te aşa: nu ştim nici unde începe, nici unde se termină povestea asta. Nici măcar nu ştim sigur dacă se întâmplă cu adevărat. Ştim doar că Lucy a zis că *se întâmplă*. Aşa că poate Will e perfect pentru tine orice-ar fi! Poate că aşa a vrut Lucy, să-l facă să se poarte mai degrabă ca un băiat de vis decât ca idioții ăştia, spune ea, făcând semn cu capul peste umăr către celălalt capăt al bucătăriei, unde Navid face skandenberg cu un prieten pe blatul de gătit, răsturnând pe podea câteva cutii de bere pe jumătate goale.

Rămân pe gânduri, iar Will se întoarce din living şi ia încă o bere din frigider. Văzându-l, buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet. Dar apoi aud ceva care îmi dă fiori pe şira spinării.

— Scuze că am întârziat, spune cineva cu glas răguşit.

Când mă întorc, îl văd în prag pe Elliot, care se uită țintă la mine.

— Încă un pic şi ratai petrecerea, îi spun eu.

Vorbesc cu precauție, întrucât sunt foarte conştientă că, în spatele umărului meu drept, Will se uită atent la noi. Ne sprijinim de balustrada terasei şi ne uităm spre piscină.

— Ştiu, chiar îmi pare rău, se scuză Elliot. Dacă vrei, îți explic ce s-a întâmplat.

— Nu-i nimic, spun eu. Nu-i ca şi când am fi avut planuri împreună.

Şi sunt sigură că ar putea să-mi dea o explicație, dar ar fi probabil una stupidă. Cum ar fi că Lenny, basistul din formație, i-a invitat la bere pe el şi pe alți prieteni, că s-au lungit la vorbă şi au pierdut noțiunea timpului. Sau că s-a dus să facă surfing prea spre nord, în Malibu, şi s-a blocat în trafic la întoarcere. Cam aşa e el de obicei. Nicio responsabilitate, nicio problemă. Nu că ar trebui să-mi pese. Doar nu mi-a promis că vine. Şi nu că ar fi contat dacă ar fi venit mai devreme.

Dar Elliot se încruntă:

— Nu, nu-i în regulă. A fost super-enervant. Mai întâi m-a tras un polițist pe dreapta, deşi nici nu depăşisem viteza regulamentară.

— Sigur…

— Chiar n-o depăşisem, Annabelle, insistă Elliot, şi zâmbetul îmi dispare de pe buze când îmi dau seama că vorbeşte serios.

— Bine, dau eu din cap. Scuze.

Elliot se apleacă deasupra mâinilor sale împreunate şi continuă pe un ton foarte serios, cum nu l-am auzit vorbind niciodată:

— După ce am rezolvat cu polițistul, mi s-a stricat maşina. Un ghinion incredibil, pentru că tata îşi păstrează maşinile în perfectă stare de funcționare. Aşa că am hotărât s-o las parcată pe bulevardul Lincoln, pentru că deja eram în mare întârziere. Iar când am dat să cobor din maşină, nu mi-am mai găsit telefonul. Nu era nici în buzunarul de la spate, nici sub scaun, nicăieri. Probabil mi-a căzut când m-a tras polițistul pe dreapta. Aşa că am hotărât s-o iau pe jos, dar m-am rătăcit de mai multe ori.

În fața noastră, cineva sare de pe trambulină şi aterizează pe burtă în piscină, iar toată lumea izbucneşte în chiote. Mă întorc spre Elliot. Ultimul lucru pe care mi l-a zis e imposibil de înțeles.

— Cum să te rătăceşti în Santa Monica? întreb eu. Am trăit amândoi aici toată viața, iar jumătate dintre străzi sunt numerotate.

— Mersi că mi-ai amintit, face Elliot o grimasă, apoi clatină din cap. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nici nu-mi vine să cred că am reuşit să ajung. Dar am reuşit.

Mă uit la berea din mâna mea, iar când ridic din nou privirea, văd că şi Elliot se uită în jos, iar capul i s-a apropiat foarte mult de al meu. Apoi se uită în ochii mei şi simt că mi se înmoaie genunchii.

— Dacă ți-a fost aşa greu să ajungi aici, de ce te-ai străduit atât de mult? întreb eu în cele din urmă.

— Cred că ştii de ce, spune el, plecând iarăşi privirea, înghit în sec şi întreb cu glas scăzut:

— Pentru mine?

— Ar fi OK dacă aş fi venit pentru tine? mă întreabă el, tot cu glas scăzut.

Dând uşor din cap, îi spun că da. Încă nu sunt sigură că îl cred, pentru că povestea lui e absurdă. Şi totuşi, nu s-a dat bătut. A ajuns aici. Pentru mine, spune el. Dar, dacă mă gândesc mai bine, poate că povestea lui are o semnificație mai profundă.

Lui Elliot îi sună telefonul, şi ne uităm unul la altul.

— Deci în tot timpul ăsta ai avut telefonul în buzunar? izbucnesc eu în râs.

Elliot îşi scoate telefonul din buzunarul de la spate şi se uită la el de parcă s-ar aştepta să-l muşte.

— Nu, nu l-am avut, spune el lent.

— Ei bine, se pare că l-ai avut, ridic eu din umeri.

— Ba nu, nu l-am avut, insistă el pe un ton mai

apăsat, apoi răspunde: Da, tată. îmi pare rău. Jur, m-am purtat cu ea cum te porți cu o regină. E pe Lincoln, colț cu Wilshire. îl trimiți te rog pe Curtis s-o ia de acolo? Sau pot să mă duc eu dimineață. Da, ştiu, – îşi trece o mână prin păr – a fost nebunie curată. îți spun că am avut mare grijă de ea! A fost ca şi când o forță nevăzută ar fi preluat controlul asupra motorului.

Mă trece un fior rece. După ce închide, mă uit la el cu atenție.

— Chiar ai trecut prin atâtea necazuri în seara asta? întreb eu şi simt că inima începe să-mi bată mai repede. Polițistul, probleme la motor, telefonul...

— Da, spune el, uitându-se în jur. S-a întâmplat exact cum ți-am povestit.

— Şi n-ai vrut să te duci acasă, insist eu.

— Nu, AB, răspunde el, evident iritat. Tocmai ți-am spus.

Închid ochii o clipă, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Era altfel înainte, când era vorba doar de mine, doar de viața mea. Când ea se băga în capul meu. Însă e clar că nu există altă explicație pentru ce i s-a întâmplat lui Elliot în seara asta. *Ea* e de vină. Lucy Keating. Nu mă controlează doar pe mine, controlează tot. Ea e responsabilă pentru necazurile lui Elliot în drum spre petrecere.

Pentru bățul pe care l-a încasat în cap la concertul Fetei de Hârtie.

Şi în cele din urmă înțeleg: Lucy Keating nu-l vrea pe Elliot în preajma mea.

— Îmi vine s-o omor, mormăi eu.

— Pe cine? întreabă Elliot.

— Vreau să stau un pic singură, spun eu, simțind că se învârte lumea cu mine.

Apoi îmi croiesc drum printre musafiri şi urc la etaj. Am nevoie să mă gândesc şi nu există decât un loc unde o

pot face.

* * *

Zece minute mai târziu, stau aşezată pe closetul din baia imaculată şi frumos mirositoare a lui Will, cu capul sprijinit în mâini. Deci aşa. Chiar e adevărat. Lucy Keating nu e nebună. Chiar îmi scrie viața. Nu doar că îl scrie pe Will ca pe un băiat perfect. Ci îl scrie şi pe Elliot în aşa fel, încât să nu poată fi în preajma mea.

Iar acum, mai mult ca niciodată, înțeleg că nu vreau deloc ca Elliot să stea departe de mine.

Mă gândesc la ce mi-a zis Lucy Keating – că acum scrie doar Finaluri Fericite. Ca şi când ar fi fost un cadou pe care ni-l oferea nouă, tuturor. Atât cititorilor, cât şi personajelor ei. Dar ce drept are ca, pentru a-şi atinge scopul, să împiedice împlinirea altor posibilități? E mult mai țicnită decât mi-am închipuit. Şi nu cred că pot face ceva ca s-o opresc.

— OK, Annabelle, gândeşte, îmi spun cu glas tare. Nu te pierde cu firea. Tu nu reacționezi aşa de obicei. Ce faci când dai de o problemă?

Dar se aude un ciocănit uşor în uşă.

— Lasă-mă, Will, spun eu.

— Nu e Will, aud vocea estompată a lui Elliot de cealaltă parte a uşii.

Mă îndrept de spate, neştiind ce să spun.

— Te simți bine? mă întreabă el. Annabelle, vorbeşte cu mine.

Aud vocea mamei în cap. Întotdeauna ai ştiut ce îți doreşti şi întotdeauna ți-ai urmărit scopurile fără nicio ezitare.

Deci mă aflu într-o carte. Deci Lucy Keating îmi scrie viața. Deci ea crede că Will e cel potrivit pentru mine.

Mă ridic brusc de pe closet şi îmi netezesc rochia.
Cine spune că nu pot să-mi scriu propria poveste?
— Uite, spune Elliot când deschid uşa, îmi pare rău că te-am necăjit cu povestea mea. Poate că n-ar fi trebuit să-ți spun cât de greu mi-a fost să ajung aici. Nici că am venit pentru tine. Pot să înțeleg că nu la asta te aşteptai. Dar simțeam că o iau razna, nu alta, şi...
Dar nu-l mai ascult, ci deschid uşa brusc, îl trag în baie şi, înainte să mă pot opri, îl cuprind cu brațele pe după gât.
— Ce faci, Buricel? mă întreabă el cu glas scăzut, coborând mult pleoapele.
— Scriitorii nu pot vedea personajele în baie, spun eu.
— Ce vrei să...? dă Elliot să întrebe.
— Mai târziu, îi spun eu, lipindu-mi un deget de buzele lui.
Apoi îl sărut apăsat pe gură pe Elliot Apfel. Buzele ni se împreunează fără efort. Mă simt atrasă către el ca de un curent electric şi ridic brațele să-i cuprind fața cu palmele, în timp ce el îmi întoarce sărutul fără nicio ezitare.

13. Pentru că sunt cu tine

Dacă Elliot e surprins că îl sărut, o arată doar câteva clipe, după care dă drumul la cutia de bere goală pe care o ține în mână şi mă strânge şi el în brațe. Iar când buzele ni se dezlipesc, îşi sprijină capul de al meu.
— Annabelle, spune el cu un fel de râs.
Ca şi când tocmai s-ar fi trezit şi a dat cu ochii de mine. Ca şi când ar vrea să-mi spună ceva, dar tot ce a putut rosti a fost numele meu. Nu mă deranjează prea tare. Se pare că singurul lucru pe care îl poți face ca să-i închizi gura lui Elliot e să-l săruți.
Ar trebui să mă gândesc mai degrabă la ce am făcut.

L-am sărutat pe prietenul cel mai bun al fratelui meu. Am sărutat un băiat pe care nu-l suport jumătate din timp şi care lasă impresia că şi el mă urăşte. Am sărutat pe cineva care nu e Will şi am făcut-o la petrecerea lui Will. În casa lui Will.

Elliot se apleacă şi îmi mângâie obrazul cu nasul.

Dar nu-mi pasă. Pentru că înțeleg brusc ceva: am sărutat băiatul pe care mi-am dorit dintotdeauna să-l sărut. Pentru prima oară, nu m-am mai gândit nici la planul meu, nici la planul lui Lucy. Pentru prima oară, am făcut doar ce-mi doream.

— Vrei să ieşim de aici? îmi strecoară el cuvintele în ureche.

Lucrurile mi se învălmăşesc în minte. Cum o să fie mâine? Ce o să spună lumea? Am vreun viitor cu el?

Apoi mă uit în ochii scăpărători ai lui Elliot şi tot ce mi se desprinde de pe buze este:

— Da.

* * *

Venisem cu bicicleta acasă la Will, iar după ce ne strecurăm pe scara din spate şi ieşim pe uşa secundară, Elliot împrumută o bicicletă din garaj şi plecăm împreună. N-am vrut să văd pe nimeni, n-am vrut să vorbesc cu nimeni. Nici cu Will, nici cu Ava. N-am vrut să ne strice nimeni momentul perfect.

În drum spre casă, ne oprim la un fast-food cu specific mexican şi devorăm carnitas[3] aşezați pe bordură. Elliot mă ia cu un braț pe după umeri şi mă simt altfel decât cu Will. Şi cu Will m-am simțit bine, dar eram prea conştientă de

[3] Fel de mâncare mexican, compus din bucățele de porc servite de obicei în tortilla. (N. red.)

prezența lui, întrebându-mă neîncetat dacă era potrivit pentru mine. Cu Elliot, nu-mi pasă ce impresie le facem celor din jur, nici ce gândesc despre noi. Tot ce vreau e să-i ascult poveştile ciudate. E vorba doar despre noi doi.

Venice e un loc magic tot timpul, dar nu-i simți cu adevărat magia decât noaptea, mai ales dacă mergi cu bicicleta. Străzile se golesc, iar aerul cald îți mângâie pielea în timp ce becurile stâlpilor de iluminat şi ghirlandele caselor se perindă de o parte şi de alta a străzii. Simți că lumea e a ta. Că ai putea face orice. Că ai putea chiar să mergi cu bicicleta până în Mexic, dacă ți-ai dori.

Ne apropiem de casă, iar Elliot pedalează în fața mea fără mâini, cu brațele desfăcute. Eu râd, iar el începe să-mi dea ocol.

— Îmi place rochia ta. Ți-am zis deja?

— Nu, dar mulțumesc, spun eu, uitându-mă în față şi încercând să păstrez un ton egal.

— Îmi place chipul tău, spune el, continuând să meargă în cerc. Ți-am zis deja?

— Nu, dar mulțumesc, repet eu, iar de data asta zâmbesc.

Ne oprim la un semafor, iar Elliot primeşte un mesaj.

— Cine e?

— Lenny, spune el, fără să răspundă la mesaj, după care bagă telefonul în buzunarul de la pantaloni.

— Ce ți-a scris?

— Că e la o petrecere. Ar vrea să trec şi eu pe acolo.

— A, mişto, spun eu, încercând să par relaxată. Şi vrei să mergi?

— Nu.

— De ce? îl tachinez eu, zâmbind uşor.

Semaforul se face verde, iar Elliot accelerează rapid.

— Pentru că sunt cu tine! strigă el peste umăr, şi inima îmi tresaltă de bucurie.

Nu ştiu unde mergem, dar îl urmez pe bulevardul Rose până la plajă. Elliot se dă jos şi conduce ambele biciclete prin nisip către un foişor de salvamar. Se caţără pe platformă şi îmi întinde o mână. Urc, mă aşez lângă el şi simt că mă trec fiori, deşi nu e frig.

În clipa următoare, Elliot mă cuprinde cu braţul pe după umeri, iar capul mi se sprijină pe gâtul lui, chiar sub bărbie, acolo unde, fără s-o recunosc, mi-am dorit de mult să-l sprijin.

Tăcem amândoi, iar în cele din urmă ridic privirea spre el.

Zâmbeşte.

— Ce-i? întreb eu.

Continuă să zâmbească.

— *Ce-i*? întreb mai tare, dar încep să zâmbesc şi eu – nu pentru că mi s-ar părea necesar, ci pentru că mă face să mă simt bine.

— Vasăzică aşa, e tot ce spune el.

— O, taci din gură, îl înghiontesc eu.

— Ştiam eu că-ţi place de mine, strigă el râzând şi, când îl înghiontesc din nou, mă apucă de mână şi mă cuprinde strâns cu braţele, iar eu scot un ţipăt.

— Că eram atrasă de *tine*?! strig eu printre chicoteli. Tu eşti ăla care face faze de genul: *ăăă*, *hei*, *ia uite*, *am venit şi eu la un concert la care ştiam că mergi şi tu*, spun eu, imitând vocea gravă a monstrului lui Frankenstein.

— Deci aşa sună vocea mea? râde Elliot.

— Adevărul e că da, aşa sună, mint eu.

— Şi de ce nu mi-a zis nimeni? intră el în jocul meu, dându-se în spate ca să se uite în ochii mei.

— Am discutat despre asta cu toţi ceilalţi şi am hotărât să-ţi spunem, răspund eu solemn. Şi de-aia ne aflăm noi doi aici în seara asta.

Sunt mândră de gluma mea, dar Elliot pare că nu mă

mai ascultă. îmi ia o şuviță şi mi-o trece pe după ureche.

— Îți sunt etern recunoscător, spune Elliot, uitându-se la şuviță, apoi din nou la mine, şi niciunul nu mai râde.

Deşi ne-am sărutat deja, deşi sunt convinsă că mă place, încă mi-e greu să mă uit în ochii lui Elliot. îmi susține privirea, dar eu sunt cea care l-a sărutat ultima oară. Aşa că fac singurul lucru care îmi vine în minte. Mă apuc să număr. Prima oară reuşesc să-l privesc în ochi două secunde şi cobor privirea spre pieptul lui. Apoi rezist patru secunde. Apoi cinci secunde, iar când cobor iarăşi privirea, buzele lui se lipesc de ale mele.

Sărutul de acum nu e precum cel din baie, cu îmbrățişarea mea stângace, cu spatele sprijinit de perete şi cu uscătorul de păr căzând zgomotos pe podea. Cel de acum e lent şi tandru. E opera lui Elliot. N-am mai fost sărutată aşa niciodată.

În cele din urmă, o oră mai târziu, buzele ni se despart. E trecut de miezul nopții.

— Trebuie să mergem, spun eu.

— Ştiu. Dar nu încă.

14. Vrei să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?

E încă întuneric când deschid ochii, iar stelele strălucesc deasupra noastră. Ridic privirea şi îl văd pe Elliot treaz, uitându-se la apă. Pe fața lui nemişcată e întipărit un aer calm. îi ating un obraz cu mâna, apoi sprânceana de deasupra, mângâind-o cu degetele. Nu-mi vine să cred că, în urmă cu doar câteva ore, nu eram atât de apropiați. Nu vreau să mă mai îndepărtez niciodată de el.

— Ai aşa de mulți pistrui, spun eu. Nu se vede decât de aproape.

Elliot se uită la mine şi zâmbeşte, apoi îmi face o propunere foarte surprinzătoare:

— Hai să înotăm.

— N-am costum de baie, spun eu, dar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet ştrengăresc. Şi dacă o să fim arestați? fac eu ochii mari.

— Uită-te în jur, AB. Nu e nimeni. Şi chiar de-ar fi, care-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Să le spui alor tăi că ai fost arestată pentru că ai înotat noaptea? Probabil s-ar simți uşurați că n-ai comis nimic grav. îți faci prea multe griji.

Stau pe gânduri câteva clipe. Are dreptate.

— O să închid ochii, zâmbeşte el.

— Ba n-o să-i închizi, clatin eu din cap.

Elliot clatină şi el din cap, iar eu îi dau un ghiont.

— Glumesc, glumesc! strigă el. Bineînțeles că n-o să mă uit, dacă nu vrei.

Mă uit țintă în ochii lui, iar el îmi susține privirea, după care mă ridic şi o iau la fugă spre apă, țipând şi dezbrăcându-mă, iar în cele din urmă mă arunc în ocean doar în chiloți. Apa e rece ca gheața, dar am prea multă adrenalină ca să-mi pese. Simt că îmi vibrează tot corpul.

În spatele meu aud un plescăit şi, câteva clipe mai târziu, Elliot ajunge chiar lângă mine.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut-o! exclamă el. Eşti plină de surprize, AB.

— Chiar crezi că sunt un fel de tocilară, nu-i aşa? îl acuz eu în timp ce calc apa.

— Ce vină am eu dacă asta e impresia pe care o laşi? ridică el din umeri, iar eu îi răspund stropindu-l peste față. Când apa se linişteşte, expresia de pe chipul lui îmi spune că sunt în mare încurcătură.

— O să te duci la fund, spune Elliot cu voce gravă şi se apropie de mine, cuprinzându-mi talia cu ambele brațe.

Țip, dar Elliot nu mă stropeşte, nici nu mă bagă cu capul sub apă. Expresia i s-a schimbat, iar acum îmi studiază chipul cu o privire tandră.

— Parcă ziceai că o să mă duc la fund, spun eu în şoaptă, cu o mână pe umărul lui stâng şi cu cealaltă mângâindu-i cu grijă părul ud.

— M-am răzgândit.

Vorbele lui abia dacă se aud, iar capul i se apropie de al meu, buzele împreunându-ni-se într-un sărut. De data asta, în ciuda apei reci, e şi mai multă căldură între noi.

Ceva chimic care îmi taie respirația. îmi înfăşor picioarele în jurul coapselor sale, pe sub apă, şi îl sărut apăsat. Mi-aş dori să putem rămâne aici toată noaptea. Mi-aş dori din tot sufletul ca acesta să fie Finalul meu Fericit.

* * *

— Nu vreau să stric momentul... spune Elliot mai târziu, când stăm ghemuiți din nou în foişorul salvamarului, acoperiți amândoi cu bluza lui de trening. Dar ar trebui cumva să discutăm despre Will?

Inima mi se strânge uşor. Will... Nu mă mândresc cu ce am făcut în seara asta. Will chiar e un băiat bun. Perfect şi făcut pentru mine, deşi probabil puternic influențat de Lucy Keating. Şi totuşi... N-a fost frumos să dispar aşa de la petrecerea lui.

— Despre ce vrei să discutăm, mai exact? întreb eu precaută.

— Haide, Annabelle, spune Elliot, cu un pic mai multă încordare în glas. Ştiu că ai petrecut timp cu el. Sunteți doar prieteni? încercai cumva să mă faci gelos? Sau e vorba de ceva mai mult?

— Să te fac gelos? Nu sunt una dintre fanele formației tale, Elliot.

— Uau, fanele formației mele? Vorbeşti ca în anii

şaptezeci, AB. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Îmi e doar prieten.

— Ah, doar prieten, comentează el pe un ton sarcastic – ăsta e Elliot aşa cum îl ştiu eu: nerezonabil şi pătimaş. Un prieten care se întâmplă să-ți trimită mesaje tot timpul şi care se ține toată ziua după tine. Care s-a uitat la mine ca un uliu când mi-am făcut apariția la petrecerea lui, unde te-am găsit în rochia *asta*...

— Mi-am pus rochia asta pentru *tine*, răspund eu, deşi, până în clipa asta, n-am fost în stare s-o recunosc față de mine însămi.

Elliot nu spune nimic, ci doar se uită în gol spre ocean.

Oftez. Nu înțeleg de ce situația e atât de confuză. îi pun tandru o mână pe ceafă şi îi întorc capul spre mine.

— Trebuie să-ți spun ceva. Despre motivul pentru care a apărut Will în viața mea şi despre toată povestea asta.

Elliot îşi împreunează sprâncenele într-o încruntătură, iar eu inspir adânc şi îi povestesc totul: despre cursul de scriere creativă, ce mi-a zis Lucy după aceea în parcare şi ce am reuşit să înțelegem din asta, Ava şi cu mine. Mă simt uşurată că pot să-i povestesc întreaga tărăşenie, cu toate că nu ştiu cum o să reacționeze.

— Mă crezi, nu? spun eu pe un ton rugător, uitându-mă cu atenție la fața lui.

Trebuie să mă creadă.

Dar... nu mă crede.

Ci izbucneşte în prelungi hohote de râs şi nu se mai opreşte.

Eu nu râd deloc. Mă simt zdrobită.

— Nu te grăbi, spun eu sec. Râzi pe săturate.

— Îmi pare rău, spune Elliot. Dar zău, Annabelle. Vorbeşti serios? O nebună vine la voi în clasă, îți spune că scrie despre tine şi tu ce faci, o crezi pe cuvânt?

— Ți-am zis că n-am crezut-o pe loc. Deja ți-am explicat cum a fost, îl cert eu, dar ştiu că nu ascultă niciodată cu atenție. La un moment dat, am hotărât să analizez pe îndelete tot ce s-a întâmplat. Toate nepotrivirile, răsturnările de situație şi...

— Viața e plină de răsturnări de situație, Annabelle. Aşa merg lucrurile.

— Ai putea să fii şi tu empatic o secundă? întreb eu. Viața mea nu e deloc viața mea. Nu dețin controlul asupra ei şi ştii cât de mult îmi place să dețin controlul.

Această ultimă parte o spun în glumă, pentru că nu-mi place turnura pe care a luat-o discuția. Aş vrea să dau timpul înapoi cu zece minute.

Dar Elliot cade pe gânduri.

— Pare că unei părți din tine îi place ce se întâmplă, spune el. Că există cineva care te conduce. Cineva care îți construieşte destinul. Pentru că de fiecare dată când faci ceva neobişnuit, gen pleci pe furiş de la o petrecere sau îți plac doi băieți odată, ai o scuză pentru asta. Tu nu faci nimic greşit. Pentru că nu tu iei decizii, ci Lisa Kenton.

— Lucy Keating, îl corectez eu şi simt că sângele începe să-mi clocotească în vine – acesta este Elliot aşa cum îl ştiu eu. Au fost cele mai grele două săptămâni din viața mea. Şi mi-a fost dificil să trec prin toată povestea asta, pe care am ajuns s-o urăsc din tot sufletul.

— Ascultă, înțeleg situația, taică-tău doarme în casa din spate... Da, încuviințează el din cap, e nasol că vând Casă, dar n-ai ce să faci, se mai întâmplă şi căcaturi dintr-astea. Mama s-a mutat pentru totdeauna, Annabelle. Nu se mai întoarce.

Mă încrunt şi îmi privesc mâinile, ascultând valurile care se sparg la mal.

— Cred că a fost o greşeală, spun eu cu glas scăzut, iar Elliot tace câteva clipe.

În cele din urmă, clatină din cap şi râde uşor, dar e un râs rece:

— Probabil a fost doar o mâncărime care trebuia scărpinată.

Simt că îmi vine să vomit, chiar aici şi acum, în nisipul murdar al plajei din Venice. O mâncărime? Ne ştim dintotdeauna. Ne vedem aproape în fiecare zi de şaisprezece ani. Iar pentru el a fost doar o mâncărime?

— Păi, se pare că ți-ai dat seama care-i treaba, spun eu, strângând din dinți. Şi cred că acum ar fi bine să pleci.

Însă Elliot nu pleacă. E trei dimineața, iar Promenada e destul de nesigură şi în miezul zilei. Aşa că insistă să mă ducă acasă, ceea ce face ca situația să fie mai stânjenitoare şi mai dureroasă. Avem de mers cu bicicleta împreună un sfert de oră, în tăcere şi fără să ne uităm unul la altul.

Când ajungem aproape de Casă, mă întreb cum o să încheiem seara asta. Mă gândesc la toate lucrurile pe care aş vrea să le spun. îmi pare rău dacă am fost egoistă. Sau poate că ar fi trebuit să-i explic mai înainte ce se întâmplă. Sau poate ar fi trebuit ca, în clipa în care m-a întrebat care e treaba cu Will, să-i răspund fără să stau pe gânduri: „E nimic pe lângă tine" – şi ar fi fost un răspuns sincer. Sau aş putea să-i spun acum: „Vrei să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?", şi să ne întoarcem înainte de momentul în care lucrurile s-au stricat.

Mă opresc şi mă dau jos de pe bicicletă, dar când mă întorc spre el, Elliot deja a trecut de mine şi a pornit spre casă.

15. îmi pare rău!

E zece dimineața şi ar trebui să-mi fac tema la istorie. Aşa îmi zice calendarul – cu albastru. Dar, pentru prima oară, nu suport să mă gândesc la teme. Aşa că stau

cuibărită în aşternutul meu pufos, schimbând mesaje cu Ava, fără niciun chef de ziua asta.

Ava: Navid – bifat. Ne-am sărutat.

AB: Bravo.

Ava: Unde ai plecat aseară? Will s-a întristat.

AB: Of, chiar mă temeam de asta.

Ava: în fine, Will ştie să-şi ascundă emoţiile, dar eu l-am citit. Deci ai plecat cu Elliot?

Degetul mare îmi rămâne suspendat deasupra tastaturii.

Ava: Te-ai SĂRUTAT cu ELLIOT?

AB: Păi...

Ava: Nu pot să cred, nu pot să cred.

AB: Dar lucrurile n-au mers aşa cum trebuie.

Ava: Ce vrei să spui? N-a fost bine?

AB: Mă rog, la început a fost foarte bine. Minunat. Dar apoi... s-a dus totul de râpă. Ne-am certat.

Ava: De la ce?

AB: De la Lucy. Nu m-a crezut.

Ava: Păi...

AB: Ştiu, ştiu. Dar m-a acuzat că îmi PLACE că-mi scrie cineva viaţa.

Ava: Bine, dar nimeni nu e perfect, AB. Şi e o poveste foarte bizară, nu?

Îmi pun telefonul pe piept şi mă gândesc la ce mi-a scris Ava. De afară, palmierii se uită la mine cu o mină critică. Poate că m-am concentrat asupra unor lucruri care nu contează. Dacă eu sunt reală. Dacă Will e real. Deşi, fie că suntem cu toţii personaje sau nu, adevărul e că *pare* real. Poate că asta e tot ce contează. Ridic din nou telefonul.

AB: Bună observaţie. Dar s-a purtat ca un MĂGAR când i-am povestit.

Ava: Păi, normal. Vorbim de Elliot. Şi presupun că nici

tu n-ai fost tocmai binevoitoare.

În timp ce mă gândesc la asta, primesc încă un mesaj de la ea.

Ava: Şi ce ai de gând să faci?

Rămân cu privirea aţintită asupra ecranului. Ce am de gând să fac? Ca la un semn, aud hohotul de râs al lui Elliot venind dinspre bucătărie, iar inima începe să-mi bată de două ori mai tare.

Îmi iau la revedere de la Ava, îmi trag pe mine nişte blugi şi o bluză de trening drăguţă, mă spăl pe faţă, mă dau cu nişte rimei şi cobor treptele în grabă, încercând să las impresia că abia m-am trezit. îl găsesc pe Sam cu faţa spre mine, punând clătite în trei farfurii. *Frumos din partea lui*, comentez eu în sinea mea.

Dar el spune:

— O, AB, nu ştiam că eşti acasă. Am crezut că ai plecat deja la bibliotecă.

Atunci pentru cine e a treia farfurie?

Ştiu ce trebuie să fac mai departe. Să mă uit în ochii lui Elliot. îmi dau seama unde este, îi văd silueta aşezată pe blatul bufetului, legănându-şi picioarele. De ce mi-e atât de greu să mă întorc spre el?

Uneori, *corpul are reacţii pe care nu le putem controla*, îmi răsună în minte vorbele Avei, şi încerc să-i demonstrez că nu e adevărat.

Ridic capul şi mă uit în dreapta, dar chiar în clipa aceea, Elliot îşi ia privirea de la mine. Se uită în podea, cu sprâncenele încruntate.

— Bună, Annabelle, mă salută el sec.

Simt că mi se strânge stomacul şi îi răspund pe un ton neutru:

— Bună, Elliot.

Sam îşi ia privirea de la clătite, se uită la mine, apoi la Elliot.

— Ce ciudat! spune el.

— Ce? spunem deodată Elliot şi cu mine.

— Nu-i spui niciodată pe nume Annabellei, ridică Sam din umeri.

— Deci pentru cine e a treia farfurie? Cine îmi fură clătitele? întreb eu, rămânând în continuare pe trepte.

Elliot îşi drege glasul:

— Mă rog, nu-i spun mereu pe nume.

Apoi îmi aruncă în sfârşit o privire şi simt că mi se strâng coastele, ca şi când ar vrea să se unească între ele.

— Pentru cine e a treia farfurie? insist eu.

Dintr-odată, aud uşa de la baie deschizându-se, apoi o voce familiară fredonând o melodie şi apropiindu-se de bucătărie. Mi se răcesc brusc picioarele.

— Of, mă obsedează piesa asta, spune vocea, când se apropie şi mai mult. Sigur o ştiţi, e cântată de formaţia aia la care am fost la concert, spune ea, intrând în bucătărie, dându-şi peste umăr părul lung şi mătăsos.

Elliot tace cu privirea în pământ.

— Haideţi, băieţi, sigur o ştiţi, le spunea ea lui Elliot şi fratelui meu. Sună ceva de genu': *hei*, *frumoaso*... *nu ştiu ce*, *nu ştiu cum*... *nu te pot uita*...

Apoi se opreşte şi, în cele din urmă, mă observă şi pe mine.

— Ei, bună, Annabelle, mă salută Clara.

— Bună, Clara, răspund eu şi simt că mă sufoc.

Întrucât nu-mi place să mă gândesc o perioadă îndelungată la Clara, am omis un detaliu important despre ea, anume că vorbeşte vag mai tot timpul. Ca şi când nu s-ar sinchisi niciodată de nimic. Ca şi când n-ar fi în stare să asculte suficient de mult cât să retină numele unei străzi, al unei formaţii sau, de exemplu... pe al surorii colegului ei de trupă. Abia când ne-am văzut a zecea oară – nu glumesc – a reuşit să-mi pronunţe numele ca lumea, şi numai pentru că

s-a enervat Elliot.

Clara se referă mereu la lucruri cu formule de genul: „chestia aia cu nu ştiu ce în ea”, „locul ăla unde se mănâncă” şi o mulțime de „ştii?”

În *Abecedarul stilului*, partea a II-a, articolul 16, scrie aşa:

Dacă cei care au studiat arta scrisului sunt de acord asupra unui punct; acesta este că cel mai sigur mijloc de a stârni şi de a menține atenția cititorului este să scrii precis, concret şi detaliat. Marii scriitori – Homer, Dante, Shakespeare – sunt apreciați în bună măsură pentru că scriu despre lucruri concrete şi descriu detaliile care contează.

În timp ce o ascult pe Clara turuind, făcându-mi singură nişte amărâte de clătite, mă gândesc serios să-i împrumut cartea asta. Sau s-o răpesc şi să-i lipesc pleoapele ca să o forțez s-o citească. Deşi habar n-am cât de bine citeşte.

— Îmi aminteşte de ştii, seara când am fost la concertul ăla, la terasa aia... pe plajă...

Ia loc pe un scaun, ghemuindu-se lângă genunchii lui Elliot şi încercând să-i treacă o mână prin păr. îmi dau seama că Elliot e încordat, însă nu înțeleg de ce. Din cauza ei? Sau pentru că mă uit eu la ei?

— Ce tot spui acolo, Clăruța? întreabă fratele meu, care nu e iritat, dar nici tocmai prietenos.

— Azi, când am urcat în maşina lui Elliot, a pus piesa asta iar şi iar. Şi mi-a amintit de seara când am fost la

concertul ăla.

— Zici de The Kinks, iar concertul a fost la Ponton, vara trecută, spune Elliot categoric. Iar azi în maşină am pus o piesă de la Fata de Hârtie – „Ea e aleasa mea”. Ce vrei să spui, mai exact?

Aproape că scap lopățica de lemn din mână, dându-mi seama că e piesa pe care o ascultam la concert când am simțit acea energie între noi, iar el a fost lovit în cap de un băț de toboșar. Şi a ascultat-o iar şi iar de dimineață? Asta înseamnă ceva, nu? Inspir adânc.

— Eşti supărat, îi răspunde Clara lui Elliot, țuguindu-şi buzele. Ştiu că eşti supărat pe mine, iubi. Dar ți-am zis deja: mi-am dat seama că am greşit imediat ce am plecat în turneu. Am înțeles că trebuie să mă întorc la voi. Să mă întorc şi să repar tot.

Îmi iau privirea de la aragaz şi mă uit la Clara. O surprind încercând din nou să-i mângâie părul, iar de data asta Elliot aproape că se fereşte.

— Păi, poate nu mai avem nevoie de tine, Clara, îi spune el.

— De fapt, cam avem nevoie de ea, intervine Sam. Cât timp ai fost plecat azi-noapte în locul despre care nu vrei să-mi povesteşti, Trey Olsen a intrat în vorbă cu mine la petrecerea lui Carter. A renunțat la formația care trebuia să cânte săptămâna viitoare în deschidere la Crimă în Jacuzzi şi ne-a propus să cântăm noi în loc.

— Pe bune? se miră Elliot, bătând palma cu el.

— Incredibil! strigă Clara.

— Tu nu mai faci parte din formație, îi răspunde Elliot.

— Şi cine o să cânte, frate? întreabă Sam.

Elliot oftează din rărunchi.

— Ştiu că acuma eşti supărat, iubi, spune Clara din nou, iar de data asta, când pune o mână pe spatele lui, Elliot nu se mai opune. Dar m-am întors. Şi, mai devreme sau mai târziu, va trebui să accepți asta.

Gata, nu mai suport. Ies în grădina din fața casei, lăsându-mi clătită să se ardă, şi îmi acopăr fața cu palmele, masându-mi arcadele ca să mă liniştesc – o tehnică pe care

am învăţat-o la cursul de gimnastică. Totul merge anapoda. Nu aşa trebuia să se întâmple lucrurile. De ce face Lucy Keating una ca asta?

— Nu-ţi ajunge? întreb eu cu voce tare. Ai obţinut şi intriga, şi drama de care aveai nevoie! Ba chiar şi baia sexy de la miezul nopţii! Nu poţi să zici că povestea s-a încheiat?

Aud zgomotul unui avion biplan trecându-mi pe deasupra capului. Cobor mâinile şi ridic privirea. Pe cer, cu litere mari şi rotunjite, văd scris:

Îmi pare rău!

16. E genul **ă**la de carte?

Nelinişte a nu mi-a fost niciodată familiară. Cel puţin, nu înainte să înceapă fiascoul ăsta literar. De obicei, când dau de o problemă, pur şi simplu o rezolv. Nu-mi înţeleg niciodată colegele care stau în bibliotecă şi plâng pentru că trebuie să predea un referat pe care sunt departe de a-l fi terminat. Cum au ajuns în punctul ăsta? Ştiau de la început care e termenul-limită. De ce nu şi-au făcut timp?

Dar, trebuie să recunosc, tărăşenia asta cu Lucy Keating m-a cam dat peste cap, pentru că nu poţi fi pregătită pentru lucruri pe care nu le anticipezi. Epstein ne-a vorbit pe îndelete despre structura intrigii şi curba personajelor, despre suişurile şi coborâşurile prin care trebuie să treacă un protagonist pentru a ajunge la rezolvarea conflictului.

„Nu toţi romancierii fac asta, dar Lucy îşi scrie romanele cu întorsături dramatice de situaţie, ne-a explicat ea deunăzi la curs. La fel făcea şi Shakespeare. La sfârşitul actului întâi, personajele descoperă că sunt în mare necaz – de exemplu, în *Romeo şi Julieta*, protagoniştii află că familiile lor se duşmănesc de moarte. Următorul lor coborâş se petrece când îşi închipuie că o să trăiască fericiţi până la

adânci bătrâneți, dar se întâmplă ceva îngrozitor: moartea lui Mercutio. La sfârşitul actului al doilea, suişul e că Romeo şi Julieta ticluiesc un plan care îi va ajuta să fugă împreună şi îşi închipuie că o să meargă. Ura!” Şi Epstein a ridicat pumnul în aer. „Coborâşul din actul al treilea e cel mai grav, cel mai dramatic – anume moartea personajelor. Are sens ce spun?”

Da, avea sens în clasă. Şi chiar era foarte interesant. Dar acum, stând în dormitorul meu, după ce Clara a dat buzna la noi în bucătărie, toate astea sunt o mare pacoste. Cum să funcționez normal când nici măcar nu ştiu unde mă aflu în propria mea poveste? în clipa când m-am sărutat cu Elliot, mi-am zis în sinea mea: *Ar putea să fie Finalul meu Fericit*. Dar dacă n-am ajuns nici măcar la jumătatea poveştii? Prin câte suişuri şi coborâşuri mai trebuie să trec? Şi oare ar trebui să încerc ceva cu Will, ştiind foarte bine că cineva ne scrie în aşa fel, încât să sfârşim împreună?

De fapt, ştiu ce trebuie să fac. Nu trebuie să fac nimic. Literalmente. Am hotărât să nu mai ies din camera mea până nu preiau controlul asupra situației. La urma urmelor, dacă am să stau numai în dormitor, n-am să pot face nimic interesant. Şi cine vrea să citească o carte despre cineva care nu face nimic?

— Deci ai totul sub control? mă întreabă Ava pe peluza din fața casei când vine să-mi ia telefonul.

Pentru că, fără telefon, nu pot primi mesaje. Nici de la Will, nici de la Elliot. Şi dacă nu pot primi mesaje, nu pot să flirtez, să mă cert sau să discut nimicuri. În cele din urmă, Lucy va trebui să renunțe la povestea asta şi atunci o să vedem cum stau lucrurile de fapt, nu-i aşa?

— Da, totul, răspund eu, dând încrezătoare din cap.

— Deci pentru tine a avea totul sub control înseamnă să te ascunzi la tine în dormitor până luni?

— Dacă asta mă ajută să rezolv problema... ridic eu

din umeri.

Ava mă salută milităreşte.

— Mult noroc! îmi urează ea şi sare pe bicicletă – se duce să se vadă cu Navid la plajă.

Şi totuşi, lucrurile nu merg întru totul conform planului. Pe de o parte, au trecut abia opt ore şi deja simt că-mi pierd mințile. Mi-am terminat toate temele pentru săptămâna viitoare şi mi-am reorganizat dormitorul de două ori. Acum stau ghemuită pe pat şi urmăresc viciul meu secret, chestia care mă relaxează când vremea e prea ploioasă ca să alerg, când sunt bolnavă sau accidentată: un reality show în care cincisprezece cofetari amatori din Marea Britanie concurează într-un conac englezesc pentru titlul de cel mai bun cofetar şi pentru un premiu mare în bani.

Nu ştiu de ce, dar atenția cu care îşi cântăresc ingredientele, frăgezimea aluatului şi felul jovial în care se poartă reuşesc cumva să-mi readucă pacea sufletească.

Câteva ore mai târziu, când tocmai am terminat al patrulea episod la rând, aud un ciocănit puternic în uşă.

Sar din pat ca un personaj dintr-un film de spionaj prost.

— Cine e? strig eu.

— Fratele tău, spune Sam. Deschide.

— Nu.

— De ce nu?

— Eşti singur? întreb eu.

— Ce? Normal că sunt singur! răspunde el exasperat. Cu cine aş putea să fiu?

Cu Elliot, *bineînțeles*, îmi spun în sinea mea, dar păstrez gândul pentru mine.

— OK, spune Sam, am şi altceva de făcut decât să stau toată ziua la tine la uşă, dar mama zice că, dacă nu cobori la masă, o să se termine lumea.

— Ah, e genul ăla de carte? şoptesc eu.

Nici nu mi-a trecut prin minte până acum. Lucy scrie literatură de dragoste. Case pe malul mării, vacanțe în Europa şi poveşti de iubire în Manhattan. Dar dacă a hotărât să schimbe complet macazul, nu doar să scrie Finaluri Fericite? Ce urmează? Zombi?

Deschid larg uşa.

Sam rămâne pe loc, uitându-se la mine cu o expresie nedumerită.

— Uneori, mă întreb dacă nu cumva unul dintre noi a fost adoptat, spune el. Şi când zic unul dintre noi, mă refer la tine. Hai la masă. Avem rulouri cu peşte, preferatele tale. A făcut tata şi guacamole.

Şi o ia la fugă pe trepte, dar apoi se opreşte.

— Ai fost cu Elliot azi-noapte? întreabă el.

Înghit în sec:

— De unde ai auzit?

— V-a văzut cineva pe biciclete.

Dau din cap.

— Mda, ne-am întors împreună acasă de la petrecerea unui prieten, spun eu, ca şi când dacă îi spun chestii concrete, o să pot ascunde detaliile mai semnificative – cum ar fi că am fost la plajă şi, ah, că ne-am sărutat ore în şir, apoi ne-am certat rău, iar acuma Clara s-a întors.

Sam îşi mişcă mandibula înainte şi înapoi:

— Nu prea îi stă în fire lui Elliot să meargă la o petrecere dată de cineva din liceu, mai ales în ultima vreme, comentează el, studiindu-mă cu atenție.

— Mda, probabil s-a gândit să vadă cum e, sau ceva de genu'.

Vorbele mi se desprind de pe buze prea repede, şi îmi doresc imediat să le pot lua înapoi.

— Ai grijă, AB. Tu şi cu Elliot chiar sunteți diferiți. Fii cu băgare de seamă.

Uneori, mă gândesc la fratele meu ca la un fel de urs

mare care locuieşte la noi în casă, care nu coboară niciodată colacul de la closet şi îşi crănţăne prea zgomotos cerealele. Dar adevărul e că mă vede mai limpede decât îmi dau eu seama.

— La ce să am grijă? întreb eu, făcând pe proasta.

— Nu face pe proasta, spune Sam, şi încetez să mai fac pe proasta, dar chiar nu înțeleg. Niciunul dintre noi nu vrea să aibă discuția asta, aşa că să nu ne lungim. Elliot e prietenul meu cel mai bun, dar se poartă îngrozitor cu fetele. Aşa că ai grijă.

— Nici măcar nu... încep eu să spun, dar Sam a ajuns deja la capătul scării.

Umerii mi se încovoaie şi, cu un oftat, mă întorc în camera mea. Sam nu ştie decât jumătate din poveste. Oare ce-ar zice dacă ar şti ce se întâmplă de fapt?

Mă întind la loc pe pat. Dacă toate astea se întâmplă cu adevărat, la ce să mă aştept mai departe? Să-l văd pe prezentatorul reality show-ului scoțând mâna din ecran să-mi ofere nişte tort? Nu e genul meu. Mai presus de toate, sunt o ființă umană rațională. îmi adun forțele, mă duc la oglindă să mă pieptăn şi văd cât de roşie sunt în obraji, drept care hotărăsc că a venit în sfârşit momentul să deschid o fereastră.

Dar, imediat ce o deschid, se întâmplă ceva foarte ciudat. Un avion de hârtie zboară domol prin fața mea şi îmi aterizează pe birou. Mă apropii de el cu grijă, ca şi când ar fi un dispozitivi explozibil sau un animal periculos.

Despăturesc avionul alb şi îmi îngheață sângele în vene. Pe foaia fină sunt scrise cu litere de tipar următoarele cuvinte:

Chiar atunci, Will a ciocănit la uşa Annabellei, aducându-i exact lucrul de care avea nevoie.

— Nu se poate, e o glumă, spun eu.

Şi, o clipă mai târziu, aud o mână ciocănind uşor la

ușa mea. *Cioc*, *cioc*, *cioc*.

— Annabelle? se aude vocea lui Will.

Oftează și îmi vine să mă prefac că nu sunt în cameră.

— Știu că ești înăuntru, spune Will. Mi-a zis Sam când am venit.

Dau ochii peste cap și deschid ușa. Dar nu-l văd pe Will. Ci doar mâna lui, ținând un cornet uriaș de înghețată, cu o cupă perfectă de înghețată cu biscuiți Oreo.

Will pășește în cadrul ușii.

— Ești în viață! zâmbește el.

— Sunt în viață, spun eu, încercând să ascund cât de obosită mă simt.

— Nu mi-ai răspuns la mesaje, spune el, neintimidat de primirea nu tocmai ospitalieră.

— N-am telefonul la mine, îi explic.

Și *la ce mi-a folosit*? comentez în sinea mea.

Will se uită în ochii mei. Ar trebui să mă urască în clipa asta. Am dispărut de la petrecerea lui cu un alt tip și nici măcar nu m-am sinchisit să-i explic ce s-a întâmplat, însă el spune:

— Nu fi dificilă, Annabelle. Lasă-mă să te hrănesc. Știm amândoi că înghețata face bine în orice împrejurare.

Fără tragere de inimă, iau cornetul și îl las pe Will să intre. Sunt obișnuită să-l văd pe Elliot în dormitor, întins pe canapea și cu mâinile sub cap. Dar Will lasă impresia că nu se află în locul potrivit. Nu știe unde să se uite sau unde să se așeze.

— Deci aceasta este vizuina ultrasecretă a domnișoarei Annabelle Burns, comentează el, băgându-și mâinile în buzunare și uitându-se în jur.

— Da, aici se produce magia.

— Frumoasă bibliotecă, spune Will, apropiindu-se de ea. Cum ți-ai ordonat cărțile? Alfabetic?

— Acum sunt aranjate pe genuri, îi explic eu stânjenită.

Will dă din cap:

— Ale mele sunt aranjate acum după prenumele autorilor.

Ar trebui să fiu impresionată, să fiu topită după el, iar acum o săptămână chiar aşa s-ar fi întâmplat, ca atunci când i-am văzut setul de buzunare montat pe parasolar. Însă acum ştiu deja că totul e o farsă. Detaliile astea nu au nicio importanță.

Dacă Will îmi simte tensiunea, alege să n-o ia în seamă.

— Şi, bineînțeles, am o secțiune specială pentru benzile desenate, adaugă el.

— Citeşti benzi desenate? întreb eu surprinsă.

— Doar de când mă ştiu. De ce? se miră şi el.

— Nu pari genul.

— Dacă asta e impresia pe care ți-am lăsat-o, înseamnă că n-ai citit multe benzi desenate. Nu toate sunt cu supereroi şi ticăloşi. Deşi... sunt multe de genul ăsta. Poate am să ți le arăt într-o zi.

— Mi-ar plăcea, răspund eu – şi sunt sinceră.

— Ce-ai pățit azi-noapte? schimbă Will subiectul, prinzându-mă cu garda coborâtă.

Se uită la mine cu un aer deschis. îmi vine să-i spun adevărul, că m-am sărutat cu Elliot, dar ce rost ar avea? Oricum n-o să fiu vreodată cu Elliot. Oricum n-o să se schimbe nimic câtă vreme Lucy Keating regizează spectacolul.

— Nu mă simțeam bine, aşa că Elliot m-a adus acasă. Scuze că ți-am împrumutat bicicleta. Vin să ți-o aduc când vrei tu.

— Nu-mi pasă de bicicletă. îmi pasă de tine, Annabelle.

Ce romantic! Chiar foarte romantic. Dar oare înseamnă ceva cu adevărat?

Inspir adânc şi întreb:

— Will... de ce eşti aici?

— Cum adică?

— Ai dreptate, nu ți-am spus. Am plecat de la petrecere fără să-mi iau la revedere. A fost nepoliticos din partea mea. Şi totuşi, ai venit la mine acasă cu un cornet de înghețată.

Vreau să se gândească la asta. Să se întrebe, fie şi pentru o clipă, dacă asta îşi doreşte cu adevărat.

Will ridică din umeri şi face semn spre cornet:

— Apropo, n-ai luat nicio gură din ea.

Lent şi demonstrativ, iau o gură mare cu buzele. Will se uită la mine în timp ce o mestec, aşteaptă s-o înghit şi mă întreabă:

— Ei?

Zâmbesc şi simt că o să izbucnesc în râs.

— Ştiam eu, spune Will.

— Eşti ciudat.

— Ştiu, răspunde el şi iarăşi mă surprinde cu ce spune mai departe. Deci nu e nimic între tine şi Elliot? întreb pentru un prieten.

Zâmbeşte şarmant, ca şi când ar fi un ofițer CIA, iar cornetul de îngheţată ar face parte din tactica lui de interogare. Dar de data asta nu trebuie să mint. îmi amintesc de mâna Clarei pe umărul lui Elliot la micul dejun şi iau încă o gură mare din cornet.

— Nu, spun eu în cele din urmă, mestecând îngheţata. Nu e nimic între mine şi Elliot.

17. Ţi se pare că sunt drăguţ?

Will Hale mă scoate din nou la o întâlnire romantică.

Una autentică, nu o simplă ieşire între amici. Şi nu m-a invitat cu o replică de genul: „Ce faci acuma?”, sau „înțeleg că ai nevoie să te ducă cineva acasă”, sau „Vrei să plecăm de la petrecerea asta şi să ne sărutăm pe plajă?” Nu, a plănuit totul. Fiecare pas. Iar de data asta n-o să fie Elliot prin preajmă să ne strice ieşirea.

„Mi-am dat seama că am procedat greşit”, mi-a spus el duminică, după ce mi-am luat telefonul înapoi de la Ava. „M-am străduit prea mult să te înțeleg. Cred că ar fi mai bine să-ți arăt un loc important pentru *mine*, dar pentru că abia m-am mutat aici, nu prea am ce să-ți arăt”.

De aceea, a hotărât că cel mai bine ar fi să întocmească o listă cu cinci lucruri extraordinare pe care nu le-am făcut niciodată în Los Angeles, deşi am trăit aici toată viața. „E foarte probabil ca nici eu să nu le fi făcut, aşa că putem să le încercăm pentru prima oară împreună!”, mi-a spus el. Ba chiar mi-a trimis pe e-mail o listă intitulată *Experiențele unice ale Annabellei şi ale lui Will*. Planul urma să-l facă el, eu nu trebuia decât să bifez căsuțele.

Mulțumită planului pus la cale de Will, în clipa asta mă aflu în Roata Pacificului, la patruzeci de metri deasupra Pontonului Santa Monica şi Dumnezeu ştie la câți metri deasupra oceanului.

— Este singura roată panoramică din lume alimentată cu energie solară, îmi explică Will, în timp ce admir coasta oceanului.

Azi bate o briză uşoară şi plăcută, aerul cald mângâindu-mi pielea. Închid ochii şi mă bucur de razele care îmi încălzesc fața.

— Interesant, spun eu.

— Eşti impresionată că ştiu asta? îl aud pe Will tachinându-mă.

— Atât de impresionată... îl tachinez şi eu. Ce altceva mai ştii?

— De unde să încep? izbucneşte el în râs, iar eu chicotesc. Dar, lăsând gluma deoparte, continuă el, ştiu o mulțime de chestii mărunte. Întreabă-mă orice. Ştiu capitalele tuturor statelor din țara noastră.

— Serios? întreb eu, brusc interesată, apoi deschid ochii şi mă uit la el. Ia să vedem. Illinois?

— *Ooo*, dificil, dă Will din cap. Înțeleg ce vrei să faci. Crezi că o să spun Chicago, nu-i aşa? Ei bine, nu mă las păcălit. E Springfield. Doar nu m-am născut ieri.

— Impresionant, spun eu şi îmi pun mâinile în sân, uitându-mă la mulțimea care mişună sub noi.

Sinceră să fiu, nu prea mă dau în vânt după Pontonul Santa Monica. De departe, e o atracție turistică interesantă şi frenetică. De aproape, e plin de turişti transpirați şi de indivizi de toată mâna, de la cei amuzanți până la cei cu adevărat înfricoşători, precum tipul plin de tatuaje din cap până-n picioare, căruia abia dacă i se mai vede un petic de piele neacoperită cu tuş. Dar încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, aşa că întreb:

— Cum de reții atâtea detalii de genul ăsta?

— E un fel de talent, spune el. Cred că am o bună memorie fotografică. În plus – face o grimasă – n-am fost niciodată un tip foarte cool.

Şi face în aer semnele citării, încadrând cuvântul *cool*, iar eu îmi înfrâng impulsul de a-i spune că gestul ăsta nu e deloc cool. Dar, oricum, mă surprinde mărturisirea lui.

— Serios? întreb eu, apoi mă corectez. Scuze, dar pare greu de crezut.

Nu doar că Will e frumos ca o vedetă de cinema, dar se şi înțelege cu toată lumea. Mi-e imposibil să-mi imaginez că n-ar putea să se integreze undeva.

Will ridică din umeri:

— Corpului meu i-a luat ceva vreme până a ajuns la maturitate. Eram înalt şi subțire, fără pic de grăsime, aveam

părul prea des şi înfoiat, pantalonii îmi erau mereu un pic prea scurți şi, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, eram genul ştie-tot. Întotdeauna îi corectam pe ceilalți. Nu aveam mulți prieteni. De aici obsesia pentru benzile desenate, îmi explică el şi îmi aruncă o privire prudentă. N-ar fi trebuit să-ți spun asta?

— Aşa se explică multe.

— Serios? râde el. Sunt chiar atât de nesuferit, hm?

— Nu, nu, răspund eu, aşezându-mi o mână pe brațul lui, iar Will îşi coboară privirea şi îşi priveşte brațul de parcă tocmai i l-aş fi transformat în aur. Acum înțeleg de ce nu erai super-cool.

— Nu ştiu de ce, dar nici asta nu mă face să mă simt mai bine, spune el cu o grimasă.

Acum e rândul meu să râd, şi încerc să-i explic printre chicoteli ce am vrut să spun:

— Adică tu eşti *tu*, înțelegi?

— Nu înțeleg, zâmbeşte el în colțul gurii.

— Nu mă face s-o spun, mă vait eu.

— Luminează-mă, spune Will, ducându-şi mâinile la ceafă.

Dau ochii peste cap:

— Eşti drăguț şi fermecător. Toată lumea te place. Pe bună dreptate. Şi nu, nu eşti un nesuferit. Spun doar că aşa se explică multe.

Will nu spune nimic câteva clipe, doar îmi zâmbeşte.

— *Ce-i*? întreb eu în cele din urmă.

— Ți se pare că sunt drăguț? e tot ce spune, în timp ce banca noastră se leagănă în vânt.

* * *

După ce coborâm din roată, mergem să mâncăm în cel mai la modă restaurant din Beverly Hills, râzând de eleganța

lui exagerată, de diferitele furculițe care ni se aduc şi de pudelul care stă pe un scaun la masa alăturată. Apoi facem un tur al vilelor celebre de pe bulevardul Sunset, ba chiar reuşim să intrăm pe una dintre aceste proprietăți, dar suntem alungați de un grădinar cu o foarfecă uriaşă în mână. Prindem un spectacol de comedie în Beachwood Canyon şi ne încheiem ziua văzând *E.T.* la Hollywood Bowl, cu orchestra filarmonică din Los Angeles interpretând live coloana sonoră. E o noapte perfectă şi stelele scânteiază deasupra noastră. Iar Will a plănuit fiecare detaliu pentru mine.

— Hei, spun eu când ieşim de la film şi pornim spre maşina lui.

— Da? se uită el la mine.

— Mulțumesc pentru ziua asta. A fost nemaipomenită.

Drept răspuns, Will doar zâmbeşte şi îmi ia tandru mâna în mâna lui.

— Cu plăcere, spune el.

Şi mă ține de mână până la maşină. Iar eu îi dau voie.

* * *

În noaptea aceea, după ce Will mă aduce acasă, găsesc baia de la parter distrusă – pare că a explodat şi s-a împrăştiat în tot livingul. Văd în jur uşile smulse ale dulăpiorului şi bucăți de faianță, iar closetul a ajuns lângă canapea.

Mama vine din bucătărie, ținându-l pe Napoleon ca pe o armă.

— De ce e closetul lângă canapea? întreb eu.

Mama îl pune jos, cu grijă, pe Napoleon, dar el începe să mârâie, aşa că îl ia din nou în brațe, dând ochii peste cap.

— Avea nevoie de nişte îmbunătăţiri, spune ea.

— Zău? Totul funcţiona ca lumea.

— Nu începe cu asta, Annabelle. Avea nevoie de nişte îmbunătăţiri pentru eventualii cumpărători.

— Să nu încep cu asta? pufnesc eu. Adică să nu-ţi spun că toate astea mă privesc şi pe mine?

Dacă nu mă înşel, mare parte din ce se întâmplă mă afectează şi pe *mine*.

— Am multe pe cap, AB, spune mama. Trebuie să-mi văd de proiectele mele şi să pun casa în ordine. Mai sunt şi problemele cu tatăl tău, despre care nu vreau să vorbim, pentru că nu te privesc. Nu vreau să mai discutăm pe tema asta, vindem Casa şi gata. Ştii, mai sunt şi alţii afectaţi de situaţia asta.

Vorbele mamei mă iau prin surprindere. Apoi îmi spun că le cer deseori părinţilor să mă trateze ca pe un adult, iar când o fac mă enervez, ceea ce nu e corect.

— Îmi pare rău, spun eu. Ştiu că nu sunt centrul universului. îmi dau seama că toată povestea asta trebuie să fie dificilă pentru tine.

Mama oftează şi mă ia în braţe, iar Napoleon mârâie între noi.

— Mulţumesc că îmi spui asta, răspunde mama. Iar acum, dacă nu te deranjează, ţine-l tu pe General, că trebuie să duc gunoiul.

Tocmai când mă întorc să urc treptele cu Napoleon în braţe, Sam şi Elliot dau buzna pe uşa din spate, râzând şi vorbind tare.

— Hei! mă salută Sam, apoi îi aruncă o privire stânjenită lui Elliot, dar nu mai zice nimic.

Elliot rămâne pe loc, uitându-se la mine, şi ridică o mână – un *bună* mut.

— Hei, răspund eu. Mă duc la mine în cameră. Încercaţi să nu daţi muzica prea tare. Am multe teme de

făcut.

* * *

Dar, douăzeci de minute mai târziu, nu mai lucrez nimic, pentru că deja am terminat tot. Stau întinsă pe pat, tristă şi confuză, cu privirea în tavan. Sunt confuză pentru că nu înțeleg cum de Will m-a putut face să mă simt atât de fericită la întâlnirea noastră, şi totuşi un gest al lui Elliot m-a putut face să mă simt dintr-odată atât de singură.

Napoleon stă în uşă, uitându-se la mine.

— Pot să te ajut cu ceva? întreb eu.

Urmăresc cu privirea corpuşorul lui lățos în timp ce păşeşte delicat pe covor, iar apoi, după o pauză, sare pe pătura de pe pat.

Dat fiind că nu l-am văzut niciodată făcând ceva de genul ăsta, hotărăsc să aştept să văd ce se întâmplă. Şi, asemenea miracolului de fi martoră la primii paşi ai unui copil, îl urmăresc pe Napoleon păşind peste picioarele mele, aşezându-mi-se cu grijă pe pântecele acoperit cu pătură. Se strânge într-un ghem mic şi oftează zgomotos.

Privirea îmi rămâne ațintită asupra lui Napoleon, cândva duşmanul meu de moarte, şi n-am nici cea mai vagă idee ce-aş putea face. La un moment dat, am hotărât să-l urăsc din adâncul sufletului, dar senzația trupului său mititel pe al meu mă linişteşte. O voce mică dinăuntrul meu se întreabă: oare îşi dă seama că sunt necăjită? Oare încearcă să mă facă să mă simt mai bine? Alung din minte aceste întrebări, dar tot mă gândesc că poate suntem cu toții capabili de schimbare.

18. **Şi dacă nu ştiu ce vreau?**

— Ți-ai îmbunătățit scrisul, dă Epstein încurajator din

cap în lunea următoare, punându-mi pe bancă ultima temă corectată. Mai ai de lucru, dar orice rețetă ai fi folosit, foloseşte-o în continuare.

Mă uit la nota scrisă în susul paginii. Nouă cu plus. Aproape cu un punct mai puțin decât nota pe care o iau de obicei la celelalte cursuri, dar pentru scriere creativă e un progres. De-aş şti ce am îmbunătățit de am luat nota asta... M-am tot străduit să înțeleg ce se întâmplă după ce Clara şi-a făcut apariția duminică, dar n-am găsit nicio explicație, aşa că am sfârşit prin a scrie despre asta. Şi am ajuns să analizez situația din trei puncte de vedere: al meu, când am coborât scările şi l-am văzut pe Elliot după ce ne certaserăm, cu o noapte înainte, al fratelui meu, care făcea clătite, fără să ştie ce se întâmplase între noi, şi al lui Elliot, care stătea pe blatul bucătăriei, în aceeaşi cameră cu două fete pe care le sărutase.

Şi da, am refuzat să privesc lucrurile şi din perspectiva Clarei. Ea oricum abia dacă are un punct de vedere despre ce se întâmplă în jurul ei.

Mă enervează că s-ar putea ca acest nouă să i se datoreze lui Elliot. În afară de momentul ăla stânjenitor când a venit la noi acasă cu Sam, n-am mai vorbit cu el din dimineața episodului cu Clara. A încercat să ia legătura cu mine o dată. Mi-a trimis o piesă de Van Morisson şi un „ar trebui să vorbim”, dar n-am ascultat piesa şi nici nu sunt pregătită să vorbim. Nu ştiu ce-ar fi de spus.

În plus, acum, că s-a întors Clara, nu pot decât să presupun că sunt iarăşi împreună. Sau o să fie în curând. N-am nevoie să mi-o spună el. O ştiu deja. Eu sunt Annabelle, care îşi face însemnări în calendar cu culori diferite. Iar ea e Clara, care vorbeşte în termeni vagi. Şi el e Elliot, care nu suportă să fie încadrat într-o categorie. Ghiciți care fată i se potriveşte mai bine?

— Domnişoară Epstein, am o întrebare, spun eu.

La fel ca mulți dintre profesorii mei, Epstein e circumspectă când are de-a face cu mine. Mi-a fost profesoară de literatură engleză în primul an de liceu şi ştie că uneori întrebările mele sunt complicate, că nu sunt uşor de satisfăcut şi că, de multe ori, prima întrebare e urmată de alte trei-patru. Ceea ce i se poate părea obositor până şi unei persoane pasionate de meseria ei, ca Epstein.

— Chiar trebuie şi astăzi? oftează Epstein.

— Mă tem că trebuie, răspund eu solemn.

— În regulă, te ascult, se aşază ea la catedră, sprijinindu-şi capul în pumn.

— Ştiu că data trecută ne-ați vorbit un pic despre structura intrigii şi despre suişuri şi coborâşuri. Dar cum stabileşte un scriitor care sunt suişurile şi coborâşurile? Când tot ce scrii e o invenție, cum de nu se transformă totul într-un talmeş-balmeş?

Spre surprinderea mea, Epstein dă din cap:

— Ca de obicei, o întrebare excelentă, Annabelle.

Se ridică în picioare şi se duce la tablă, iar Margot ridică mâna:

— O să fie subiect de examen?

— N-o să fie un examen la cursul ăsta, doar proiectul de final, spune Epstein, fără ca măcar să se întoarcă spre ea.

— Atunci de ce ne luăm notițe? insistă Margot.

De data asta, Epstein se întoarce.

— Ca să învățați ceva, răspunde ea scurt. Revenind la ce discutam, când scrii o carte, sau doar o povestire, nu-ți alegi arbitrar personajele, timpul şi locul acțiunii. Trebuie să înțelegi care ți-e scopul. Ce ai de gând să spui?

Scrie cuvântul *personaj* pe tablă şi îl loveşte odată cu markerul.

— Trebuie să înțelegi că tu eşti forța care conduce personajele, că tu le conferi speranțele şi visele. Mulți cred

că cele mai bune personaje sunt cele ale căror dorințe contrastează cu scopurile scriitorului. Şi că juxtapunerea asta, precum şi obstacolele pe care personajul trebuie să le depăşească, suişurile şi coborâşurile prin care trebuie să treacă până ajunge să îndeplinească scopurile autorului sunt ceea ce face ca intriga să avanseze.

Sub personaj, Epstein a scris scop, forță conducătoare, dorințe.

— Şi dacă nu ştiu ce vreau? întreb eu exasperată.

Dar îmi dau seama imediat că tonul meu e caraghios, în plus, nu pe Epstein sunt furioasă.

— Adică, încerc eu s-o dreg, vorbiți ca şi când totul ar fi foarte planificat. Credeam că scrisul e un proces organic, că scriitorii se lasă mânați de inspirație. Nu mi-am dat seama că e un proces atât de... şablonizat.

Epstein stă pe gânduri o clipă:

— Înțeleg ce spui. Dar gândeşte-te şi altfel: toate astea sunt concepute în beneficiul nostru, ca să ne facă nouă plăcere. Ce nu-ți dai seama probabil e că noi, ca cititori sau spectatori, ne aşteptăm să avem parte de aceste suişuri şi coborâşuri. Iar uneori, fără ele, ne pierdem interesul.

Apoi Epstein ne împarte pe grupuri ca să discutăm despre cărțile şi filmele noastre preferate şi despre structura lor narativă.

Mă uit pentru câteva minute în agenda mea, lovind tăblia băncii cu pixul. Apoi mă uit în celălalt capăt al clasei, unde Will participă însuflețit la discuția de grup, gesticulând cu un zâmbet, în timp ce restul colegilor se sprijină în coate şi se uită la el cu ochi mari. Nu doar eu sunt personaj în încăperea asta. Toți suntem. Şi poate că, măcar de data asta, n-ar fi atât de rău să accept *dorința* pe care Lucy Keating a născocit-o pentru mine.

* * *

A doua zi, când îmi scot manualul de analiză matematică din dulap, ecuațiile se transformă brusc în cuvinte:

Dintr-odată, Will a apărut lângă Annabelle. „Mă gândeam să merg la bibliotecă”, i-a şoptit el la ureche.

— Mă gândeam să merg la bibliotecă, îmi şopteşte chiar acum cineva la ureche, iar când mă întorc, văd că Will chiar s-a strecurat lângă mine.

— Mersi că mi-ai zis, îi răspund eu cu un uşor zâmbet, fără să mă uit la el, încercând să ignor textul din fața mea.

— Şi m-am gândit că ar fi mai plăcut dacă ai veni şi tu, adaugă el.

Zâmbetul mi se lărgeşte, dar tot nu mă întorc spre el.

— Voiam să dau o fugă până la redacție, spun eu, dar cred că pot să vin direct la bibliotecă.

— Excelent... se apleacă Will şi mai mult spre mine. Dacă nu te deranjează, crezi că ai putea să mă şi ții de mână?

— Cred că aş putea face şi asta, răspund eu, pornind spre treptele care duc la bibliotecă.

Şi îl iau de mână.

19. A fost un sarcasm

— L-am văzut cumva pe Will Hale ținându-te de mână azi-dimineață? mă întreabă Lee la masa de prânz.

Ridic capul, făcând ochii mari, şi toată masa icneşte la unison.

— Dumnezeule! spune Ava. Deci chiar s-a întâmplat. Mi-a zis la prima pauză, dar n-am crezut-o.

— Ei, nu s-a întâmplat nimic, spun eu, amestecând în iaurtul cu fructe de vreo douăzeci de ori mai mult decât e nevoie – deja arată ca nişte frişcă cu picățele roz.

— Cum nimic? spune Nisha.

— Arată trăsnet! comentează Lee, dând din cap, ca şi când nu i-ar veni să creadă cât de sexy este.

— Deci sunteți împreună? întreabă Ava. De ce nu mi-ai zis?

— Nu suntem împreună. Nici măcar nu ne-am sărutat. Doar petrecem timp împreună.

— Dacă eu aş *petrece timp cu el*, aş face reclamă la televizor să fiu sigură că află toată lumea, spune Nisha, ridicând din sprâncene şi înfigându-şi furculița într-o bucată de salată.

Înainte să pot răspunde, ridic privirea şi îl văd pe Elliot apropiindu-se de noi, cu privirea ațintită asupra mea.

— O, Doamne, mormăie Ava.

— Mai țineți minte vremea când Annabelle nu ne povestea de viața ei amoroasă pentru că nu avea aşa ceva?

— Doamnelor, ne salută Elliot când ajunge lângă masă.

— Elliot, mormăie prietenele mele pe un ton dispretuitor.

— Annabelle, spune el.

— Elliot? răspund eu, aşteptând să aud ce are de zis.

— M-ai ignorat în ultimele zile.

— Eu te-am ignorat pe *tine*? Ieri, când ai venit pe la noi, nici măcar nu mi-ai vorbit.

— Pentru că nu mi-ai răspuns la mesaj. Şi nici tu nu mi-ai vorbit.

— Un live cu Van Morisson de pe YouTube nu înseamnă că ai încercat să iei legătura cu mine, răspund eu, şi prietenele mele schimbă priviri între ele.

Elliot oftează:

— Am putea vorbi undeva între patru ochi?

— Orice ai avea de zis poți să-mi zici de față cu ele, răspund eu cu încăpățânare.

— Ştiu că pot, dar nu vreau, spune Elliot, punându-şi mâinile în sân cu o expresie aspră.

Apoi nu mai zice nimic. Şi nici eu. Ne uităm unul la altul cam şaizeci de secunde înainte să izbucnesc.

— Bine, *deci aşa*, spun eu şi mă ridic brusc în picioare, cu inima bătându-mi repede şi cu nişte gâdilături ciudate pe ceafă.

Elliot e îmbrăcat cu blugi negri tociți şi un tricou albastru cu buzunar la piept. E foarte sexy. Mă apuc să-mi strâng lucrurile.

— N-ai terminat de mâncat, face el semn spre tava din fata mea.

— Nu mi-e foame.

Spatele lui Elliot se încovoiază.

— Haide, Annabelle, chiar nu putem să stăm de vorbă?

Pun tava la loc pe masă şi ridic din umeri:

— Bine. Vorbeşte.

Elliot trece de pe un picior pe altul:

— Aş vrea să vii la concertul meu de vineri seară. Nu te invit ca să mă ierți. Pur şi simplu îmi doresc să fii acolo. Chiar... – le aruncă o privire prietenelor mele înainte să se aplece spre mine – chiar vreau să vii, înțelegi?

Oftez pe nas, uitându-mă la fața lui, la sprâncenele lui împreunate şi la buza de jos pe care şi-o muşcă cu incisivii. Face eforturi.

— O să mă gândesc, spun eu.

— Mai bine decât nimic, răspunde Elliot.

Dau din cap şi, pentru că nu mai am chef să stau în picioare lângă el, mă întorc şi plec. În cap mi se învălmăşea un milion de gânduri. Că n-ar trebui să plec, dar că asta vreau să fac. Că azi-dimineață m-am ținut de mână cu Will, dar că Elliot încă are asupra mea o putere pe care nu mi-o

pot explica.

— Ştiu că mă auzi, îi spun cu voce tare lui Lucy. Ştiu că tocmai asta e ideea într-un triunghi amoros, dar tot naşpa mi se pare.

Când îmi deschid dulapul, cade din el un bilet de hârtie turcoaz, pe care e scris urât de mână: *Biata de tine*... iar câteva rânduri mai jos: *A fost un sarcasm*. În partea de sus a biletului, cu o caligrafie frumoasă, stă scris: DE LA BIROUL LUI LUCY HARRISON KEATING.

20. Omul Animal

Chiar când ne pregătim să încheiem o şedinţă de redacţie la sfârşitul zilei de şcoală, Will ciocăne uşor în tocul uşii.

— Eşti ocupată? mă întreabă el, după care îl salută pe Hector cu un gest din cap.

Mă uit la Hector, cu care urmează să discut despre macheta pentru săptămâna viitoare.

— Te superi dacă mă aştepţi câteva minute? întreb eu.

— Nicio problemă, răspunde el. Mă duc să-mi iau un suc de la automat. Se pare că urmează o seară lungă.

Când rămânem singuri, Will îşi trece o mână prin păr. Pare neliniştit.

— Vreau să-ţi mărturisesc ceva, dar mă tem ca nu cumva să crezi că sunt nebun, spune el.

— Pune-mă la încercare, răspund eu peste umăr, făcând o ultimă însemnare cu markerul pe tablă, pentru că în ultima vreme nu mă mai surprinde nimic.

— Bine, o să-ţi spun, dar sigur o să te gândeşti că sunt nebun dacă îţi spun că nu putem discuta despre asta decât în baie.

Cu mişcări lente, pun capacul markerului cu care am scris şi îl aşez pe masă. Am senzaţia că ştiu ce urmează.

* * *

Câteva clipe mai târziu, stau sprijinită de chiuveta din baia pentru persoane cu dizabilităţi, iar Will stă în picioare în faţa mea, cu o bandă desenată în mână. Probabil Hector îşi imaginează că ne sărutăm, dar nu-mi mai pasă de ce cred ceilalţi.

— Nu prea ştiu de unde să încep, spune Will. În ziua în care a venit Lucy Keating la noi în clasă, nu am înţeles ce te-a tulburat aşa de tare. Mi s-a părut că nu se potrivea deloc cu prima impresie pe care mi-o tăcuseşi. Tu, o elevă de zece, ai avut un schimb de replici destul de aprins cu o *scriitoare*. Dar apoi am ajuns să te cunosc mai bine şi am înţeles. Lucy îţi descrisese viaţa. Eu n-am intrat târziu în clasă pentru că aş fi ajuns târziu la liceu. Ci pentru că eram emoţionat. Am rămas afară, lângă uşă, şi am auzit ce a zis Lucy. Iar în ziua aia, fără să spun la nimeni, m-am apucat să-i citesc cărţile. Şi romanele ei mi se păreau ciudat de familiare. Ai mei au hotărât dintr-odată să se mute la Los Angeles, chiar în ultimul meu an de liceu. Apoi sentimentul pe care... – pleacă privirea o clipă – ... sentimentul pe care l-am avut când te-am văzut prima oară. Parcă mă lovise trăsnetul.

Mă îmbujorez.

— Am crezut că mă gândesc eu prea mult. Când eşti nebun după cineva, ajungi să te convingi de orice. Dar într-o zi, citeam revista asta de benzi desenate.

Mi-o întinde. Pe copertă e un tip cu înfăţişare de super-erou în geacă de piele, cu ochelari de soare din anii optzeci şi, pe cât se pare, fără pantaloni.

— De ce n-are pantaloni? întreb eu.

Will face o pauză, surprins, şi se uită din nou la copertă.

— Ba are pantaloni. Dar sunt portocalii. În fine, înțeleg că poate lăsa o impresie greşită.

Se opreşte şi clatină din cap:

— Dar nu asta e ideea!

— Scuze! răspund eu, răsfoind revista. Te rog, continuă.

Will face semn spre copertă:

— Îmi place mult povestea acestui tip, Omul Animal, care a fost creat cam acum jumătate de secol, dar a fost readus la viață abia în ultimii douăzeci de ani. Uneori, autorii de benzi desenate transmit în creațiile lor mesaje ciudate, metatextuale, dar abia de curând am aflat că Omul Animal e unul dintre exemplele cele mai cunoscute şi mai ostentative de creație metatextuală. În revistele cu Omul Animal, personajul principal descoperă încetul cu încetul că este un personaj de bandă desenată. Şi chiar ajunge să se întâlnească cu autorul lui.

Deschide revista la o anumită pagină şi am senzația de déjà vu. Într-o scenă, un bărbat cu pulover îi spune Omului Animal că el i-a scris viața şi îi arată cu degetul nişte cuvinte de pe ecranul unui computer care descriu tot ce se întâmplă în jurul lor.

— Nu-mi vine să cred, spun eu. Deci nici măcar nu-i o idee originală.

Will mă fixează cu ochii lui mari în timp ce îmi explică precipitat descoperirea lui. E incredibil că a înțeles pe cont propriu cum stau lucrurile, în timp ce Elliot nici măcar n-a vrut să stea un pic pe gânduri când i-am povestit de Lucy. Făcând din Will un dependent de benzi desenate în curs de reabilitare, cu o curiozitate nestăvilită, e posibil ca Lucy Keating să fi creat un monstru.

Will încă tremură:

— E adevărat, nu-i aşa? După ce am închis revista, zău că mi s-a făcut pielea de găină amintindu-mi discuția ta

cu Lucy din ziua aia. Şi ştiu că pare o nebunie, dar am senzaţia ciudată că e adevărat. Şi bănuiala mea e că tu deja ştiai toate astea.

Trag lent aer în piept şi, la fel de lent, dau din cap că da.

— Ştiai, spune el, şi nu e atât o întrebare, cât o afirmaţie.

— Ştiam, răspund eu în cele din urmă.

— Eram sigur! strigă Will, iar eu îi fac semn să vorbească mai încet.

Îşi pune mâinile în păr, dă capul pe spate şi în cele din urmă spune:

— E nebunie curată.

— Nici nu ştii cum m-am simţit eu.

— De câtă vreme ai aflat? mă întreabă el.

Mă gândesc o clipă:

— Mi-a zis chiar în ziua aia, în parcare. Dar am crezut-o cu adevărat abia când...

Mă opresc. îmi vine să spun: Abia când mi-am dat seama că îmi doresc să te sărut şi pe tine, şi pe Elliot. Abia când am aflat că Elliot s-a rătăcit în Santa Monica. Abia când mi-am dat seama că Lucy Keating voia să-mi ofere un Final Fericit pe care nu mi-l doream.

— Abia când am venit la petrecerea ta, spun eu în schimb.

Şi îi povestesc tot. Că la gelaterie i s-au schimbat şi culoarea ochilor, şi îngheţata, că ploaia aia torenţială s-a stârnit din senin, că am stat cu Ava toată noaptea la librăria Rosewood. îi povestesc tot, mai puţin că m-am sărutat cu Elliot. Dar îi spun câte ceva şi despre triunghiul nostru amoros. Despre cum a fost lovit Elliot cu băţul în cap şi despre cât de greu i-a fost să ajungă la petrecere. Detaliile astea, Will le ascultă mai tăcut.

— Nu sunt încântat să fac parte din acest triunghi

amoros. Dar îmi dau seama că asta e situația.

— Mulțumesc, spun eu.

— În plus, am de gând să lupt din toate puterile pentru tine, aşa că nu-s tocmai îngrijorat.

Zâmbeşte şi, deşi în urmă cu doar câteva ore în mintea mea nu era decât Elliot, zâmbesc şi eu.

* * *

Dar o oră mai târziu, după ce termin de discutat cu Hector, Will e tot neliniştit. îl găsesc aşteptând pe hol, cu părul mai ciufulit decât de obicei şi cu cămaşa – în mod obişnuit impecabilă – plină de încrețituri.

— Am să-ți pun o mulțime de întrebări, spune el în timp ce mă duce cu maşina acasă. Mă tot întreb, ce e real şi ce nu? Dacă deciziile mele nu sunt deloc ale mele?

— Bine-ai venit în club! Cel mai bine e să nu te gândeşti deloc, spun eu sec, reglând radioul.

— Dacă de fapt nu... dă el să spună.

— Dacă de fapt nu-ți place de mine? intervin eu, şi Will se întunecă la față.

— Nu, nu asta. îmi place foarte mult de tine, nu m-am îndoit nicio clipă de asta. Mă gândesc că poate nu sunt un tip chiar atât de tare.

La care eu pufnesc pe nas:

— Eşti cel mai tare tip dintre toți.

— Dar poate că nu sunt, de fapt! exclamă el şi opreşte la un semafor. Poate că sunt numai pentru că aşa m-a făcut ea. Ce s-ar întâmpla dacă aş încălca regulile? Dacă aş ieşi din personajul meu? Uneori, chiar am impresia că, literalmente, nu pot face nimic greşit. Dar dacă aş face, dacă mi-ar da ea voie?

— Păi, poate ar trebui să încerci, nu? Să încerci să încalci regulile şi să vezi ce se întâmplă. Încă nu mi-am dat

seama cum, dar cred că trebuie să fie o cale.

— Da, încuviințează el din cap, privind în gol, şi mi-e limpede că mintea îi e în altă parte. Da, sunt sigur că trebuie să existe. Trebuie doar să ştim unde s-o căutăm.

21. Azi a fost o zi bună

A doua zi, la ora de istorie, după ce aflu că am luat zece la un test neanunțat, dr. Piper îşi strecoară pe uşă părul strălucitor şi îi şopteşte ceva domnului Ober, după care amândoi aruncă o privire spre mine.

Îmi îndrept un deget spre piept şi întreb în şoaptă: *Eu*? Amândoi încuviințează din cap.

— Nu-i nimic grav, mă asigură Piper în timp ce mă conduce spre uşile de la intrare ale corpului principal, tocănind cu pantofii şi legănându-şi şoldurile. Tatăl tău a zis că e greşeala lui: a crezut că a rezeryat biletele pentru aniversarea de nouăzeci de ani a străbunicii tale pentru *mâine*, vineri, dar de fapt le-a rezervat din greşeală pentru azi, aşa că tot ce trebuie să faci e să fugi la aeroport.

Dau din cap în semn că înțeleg, spunându-mi în sinea mea că doar bunicile mele mai sunt în viață şi că niciuna dintre ele nu are mai mult de optzeci şi doi de ani. Dar dacă e pe lumea asta o persoană pe care nu mă deranjează s-o păcălesc, aceea e dr. Piper, şi sunt tare curioasă să aflu ce urmează. Mi se pare interesant că nu e deloc suspicioasă. Pun pariu că nu l-ar lăsa niciodată pe Elliot să scape cu aşa ceva.

— Te aşteaptă o maşină să te ducă la aeroport, spune ea.

Iar când deschidem uşa de la intrare, chiar văd aşteptând un Cadillac Escalade negru. Ceea ce mă contrariază, pentru că tata nu suportă să plătească nici măcar un taxi obişnuit până la aeroport. O singură dată i-

am văzut pe el şi pe mama mergând undeva cu o maşină închiriată, la o proiecție pentru echipa de producție a unui episod din serialul lui, dar numai pentru că a insistat ea.

„Haide, i-a spus ea tatii când a venit maşina, cuprinzându-i cu brațele umerii acoperiți de frac, ea însăşi arătând trăsnet într-o rochie neagră sofisticată, trăieşte şi tu un pic!” După care şi-au zâmbit unul altuia... E o amintire care îmi strânge inima.

— Mulțumesc mult pentru înțelegere, dr. Piper, spun eu, dând mâna cu ea, apoi ies pe uşă simțindu-mă ca un actor din *Ziua liberă a lui Ferris Buci Ier*[4].

Apoi, după ce pleacă directoarea, deschid şovăind uşa SUV-ului şi arunc o privire înăuntru.

La volan e un chip familiar, care îmi zâmbeşte.

— Ce faci? întreb eu.

— Încalc regulile, spune Will, cu aerul că n-a fost niciodată mai mândru de ceva în toată viața lui.

* * *

Bulevardul Sunset, la vest de Doheny, e una dintre străzile mele preferate în Los Angeles. Şoseaua şerpuieşte, urcă şi coboară, trecând pe lângă porți înalte şi, uneori, pe lângă vile uriaşe, neîngrădite de ziduri, ce pot fi admirate de toată lumea. Will şi cu mine am trecut prin zonă deunăzi, când am făcut turul caselor celebre, dar nu mă plictisesc niciodată să mă plimb pe aici. De data asta, mergem până la ocean. Will îmi spune că maşina este a tatălui său.

— Maşină de bărbat în plină criză a vârstei mijlocii. Azi am venit cu ea la şcoală, m-am prefăcut că mi-e rău şi m-am învoit.

---

[4] Film american de comedie, din 1986, despre un chiul de pomină al unui licean. (N.t.)

— De ce?

— Pentru că vreau să-i arăt lui Lucy Keating că se înşală! exclamă el. Vreau să fac propriile noastre reguli. Nu ea ne conduce vieţile, Annabelle. Nu poate. Azi, *noi* decidem.

Chiar atunci, primesc un mesaj pe telefon. E de la Elliot.

Vii la concert?

Mă uit la punctişoarele care urcă şi coboară pe ecran, nerăbdătoare să aflu ce o să zică mai departe, dar apoi punctele se opresc şi dispar. Răsuflu uşurată.

— Să-i dăm drumul, îi zic lui Will şi îmi închid telefonul.

* * *

Will vrea să se îndepărteze cât mai mult cu putinţă de lumea noastră de zi cu zi, aşa că pornim spre partea de nord a oraşului Malibu şi ne oprim la complexul comercial Malibu să ne facem provizii. E unul dintre locurile mele preferate când vine vorba de mâncare – butoiaşe pline cu tot felul de snackuri, un perete plin cu bomboane şi sandvişuri care îţi lasă gura apă. Abia în drum spre ieşire văd biscuiţii cu ciocolată.

— Sunt cât capul meu! exclam eu.

— Ia şi tu unul, spune Will.

— O să dureze prea mult, spun eu, uitându-mă la coada care şerpuieşte prin magazin. Nu merită.

— A, nu aşa, Annabelle. *Ia* şi tu unul, repetă Will pe un ton conspirativ.

Fac ochii mari.

— Ne exersăm liberul arbitru! Nu furăm! protestez eu.

— Nu-i decât un biscuit, Annabelle! şopteşte Will. îi costă şaizeci de cenţi să-l facă şi îl dau cu şase dolari. îmi închipui că n-ai furat nici măcar o bucată de aţă dentară în

viața ta. Așa că fă-o şi gata.

Înghit în sec, trag aer în piept, apoi strecor repede biscuitul uriaş sub puloverul pe care îl țin în mână.

După care o luăm la fugă, iar eu țip până ajungem la maşină. Nu-mi aduc aminte când am mai fost atât de euforică. împart biscuitul în două şi luăm fiecare câte o gură uriaşă.

— *Mmm*, are gust de răzvrătire, spune Will, chicotind cu gura plină, iar eu râd mai tare ca el.

Ne continuăm plimbarea în susul coastei, iar casele de pe partea vestică a bulevardului Pacific devin tot mai rare, lăsând locul tarabelor montate de fermierii locali, dunelor şi tufelor cu flori roz. Douăzeci de minute mai târziu, când ajungem în parcarea plajei, Will se pregăteşte să scoată cardul de credit ca să plătească la chioşcul de la intrare, dar îl opresc şi îl întreb:

— Şi dacă nu plăteşti?

— Dar trebuie, se încruntă el.

— De ce?

— Pentru că aşa spune indicatorul. Pentru că aşa e legea. Pentru că tata habar n-are că am plecat în Malibu cu Cadillac-ul lui cumpărat în plină criză a vârstei mijlocie.

Ridic din sprâncene:

— Şi? E joi şi e ora trei după-amiază. Nu e nimeni aici. N-o să verifice nimeni. Care e cel mai grav lucru care ni s-ar putea întâmpla dacă ne prind?

Will încuviințează lent din cap, apoi zâmbeşte şi dă mai repede din cap:

— Ai dreptate. Aşa facem.

Ne apropiem de poteca ce duce spre plajă, cu Pacificul întinzându-se în fața noastră până la orizont. Urcăm o pantă abruptă şi în cele din urmă coborâm pe drumul şerpuitor care duce la plaja aproape pustie. Când mai avem puțin până jos, Will se opreşte pe o stâncă şi se uită spre

apă.

— E foarte frumos, nu-i aşa? spun eu.

— Hai să sărim, se întoarce Will spre mine cu ochii mari.

— Ce? Nu e periculos?

Will îmi arată un semn pe care scrie: „Săriți pe răspunderea dumneavoastră”.

— Exact, spun eu.

— Dacă ar fi periculos, ne-ar spune să nu sărim deloc, protestează el.

Mă foiesc o clipă:

— N-am costum de baie pe mine.

— Perfect, zâmbeşte Will.

Mai stau o clipă pe gânduri şi întreb:

— Oricum, nu ne lasă ea să murim, nu? Doar a zis că a terminat-o cu tragediile.

Will se gândeşte şi el:

— Dar şi-a lăsat un personaj să moară în *Peste mare*.

— Era o altfel de carte, o tragedie, şi moartea aia servea unui scop. N-ar avea niciun sens să murim aici prosteşte. Lucy nu ne-ar lăsa să facem una ca asta, îl asigur eu.

— Chiar ai învățat multe la cursul de scriere creativă, spune Will, evident impresionat.

— Mersi, zâmbesc eu.

— Oricum, la naiba cu Lucy! spune el şi începe să se dezbrace.

Îi urmez exemplul.

— Nu-mi vine să cred că fac asta! strig eu, desfăcându-mi sandalele şi dându-mi jos pantalonii scurți.

Rămânem doar în lenjerie intimă pe marginea stâncii.

— Pregătită? mă întreabă el.

— Cred că da.

Şi sărim.

* * *

Câteva clipe mai târziu, când ieşim la suprafaţă, mă simt atât de plină de energie, că aş putea înota câţiva kilometri. Will îşi scutură părul şi urlă ca un lup.

— A fost incredibil! strigă el.

Râd şi scot şi eu un urlet de lup, apoi hohotim şi urlăm împreună, legănaţi de valuri, în timp ce soarele deja şi-a început coborâşul spre orizont. Nu m-am simţit niciodată atât de liberă. Şi atât de... aproape de Will.

— A fost o zi foarte frumoasă, spune Will după ce ieşim din apă şi ne întindem pe nisip.

Sunt bucuroasă că n-am lenjerie albă, dar nu că mi-ar păsa prea tare. Şi nu mă pot împiedica să observ pielea catifelată şi bronzată a lui Will.

— Aşa e, spun eu zâmbind, scuturându-mi apa sărată de pe faţă. Mulţumită ţie.

— N-am cum să nu mă întreb...

— Ce anume? Dacă nu cumva ar fi bine să chiulim mai des de la şcoală?

Will chicoteşte, gâfâind încă, şi coboară privirea.

— Nu... răspunde el. îţi spun, dar să nu te superi.

— N-am să mă supăr. Promit.

— Mă întreb dacă nu cumva ea a plănuit toate astea?

Zâmbetul îmi dispare de pe buze, şi încep să sap în nisip. Refuz s-o las să ne strice ziua. Refuz să las amintirea lui Lucy Keating să-mi întunece judecata, sentimentele, fericirea. La urma urmelor, asta şi era ideea zilei de azi.

— Ce crezi? insistă el.

— Azi a fost o zi bună, Will. Nu mi-o strica.

Şi Will încuviinţează din cap, uitându-se la cer:

— Bine, Annabelle.

Mă uit la el o clipă, iar apoi, cu mişcări lente, mă întind lângă el şi îmi sprijin capul pe pieptul lui.

— Te deranjează? întreb eu, încă nesigură, până îi simt brațul cald pe după umeri şi mâna strecurându-mi-se tandru în păr.

— Nu mă deranjează, spune el în şoaptă, plimbându-şi uşor mâna prin părul meu, până când ațipim.

22. îmi pare rău că a trebuit să vezi asta

În seara următoare, strecor capul în dormitorul părinților şi o găsesc pe mama citind o carte despre arhitectul italian Palladio.

— Ți-ar plăcea tipul ăsta, îmi spune ea, făcând semn cu degetul spre copertă. În tot ce a făcut a fost ghidat de simetrie şi simplitate.

— Pe astea le-am învățat de la tine, spun eu, băgându-mă în pat lângă ea şi ghemuindu-mă pe o parte.

— Oarecum, spune ea. îmi place simetria, dar nu-s neapărat bună când vine vorba s-o pun în practică. Ai moştenit dragostea pentru simetrie de la mine, iar intensitatea de la tatăl tău. Nu ştiu cum, dar am reuşit să creăm copilul perfect.

Mă crispez şi mă uit în tavan.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea închizând cartea şi punând-o deoparte.

— În ultima vreme, nu mă simt tocmai perfectă. Dimpotrivă, simt că am pierdut controlul asupra vieții mele. Ca şi când mi-aş fi pierdut echilibrul undeva şi nu mi-l mai pot recăpăta.

— Dintre toate persoanele pe care le cunosc, tu eşti cea care deține cel mai bine controlul asupra propriei vieți,

îmi răspunde mama.

— Asta e o parte din problemă. Nu mai vreau să fiu acea persoană. Însă pare că întotdeauna virez către extreme. Nu vreau decât să mă găsesc pe mine *însămi*.

— Uneori, trebuie să faci ceva cu adevărat înfricoşător ca să te găseşti pe tine însuți, spune ea, ducându-şi un braț sub cap să-l sprijine mai bine.

— Ieri, am chiulit de la şcoală şi am sărit de pe o stânca în Malibu. Asta se pune? întreb eu. Dar tot mă simt confuză.

Cele mai multe mame mi-ar interzice să mai ies din casă. Dar mama se mulțumeşte să dea din cap şi să mă întrebe:

— Cu cine ai făcut asta? Cu Elliot?

Clatin din cap:

— Cu Will.

— Surprinzător. E iubitul tău?

— Mi-e doar prieten, spun eu. Cred...

— Te duci în seara asta la concertul lui Elliot şi Sam?

— Nu m-am hotărât... şovăi eu.

— Pentru că s-a întors Clara? strâmbă mama din nas.

Îi arunc o privire, iritată de cât de uşor înțelege totul.

— Da, e tot ce spun, apoi mă ridic şi pornesc spre uşă.

— Ştii ce cred, AB? mă întreabă mama. Cred că lucrurile se schimbă. Oamenii se schimbă. Nu ştii niciodată ce urmează. Cred că trebuie să te străduieşti din răsputeri să-ți descoperi adevăratul sine şi persoana care te face să fii sinele tău cel mai bun. Ştiu asta mai bine ca oricine. O vreme, tatăl tău şi cu mine am fost acea persoană unul pentru celălalt. Dar s-ar putea să nu mai fim, şi asta încercăm să ne dăm seama.

O ascult din uşă.

— Dar mai cred şi că ai şaptesprezece ani şi mai ai mult timp să găseşti acea persoană. Acum, ce trebuie să faci

e să-ți trăiești viața. Să crești. Deseori, crești făcând greșeli. Ai putea să mai faci și alte greșeli în afară de săritura de pe stâncă.

Mă întorc la pat și mă aplec s-o sărut pe obraz.

— Mersi, mamă. N-ai idee cât mă ajută ce mi-ai spus.

Când mă îndrept de spate, observ mișcare sub pătura de la picioarele ei.

— Cumva e...? încep eu.

Dar, înainte să termin, Napoleon scoate capul de sub ea.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, spune ea.

— Eu credeam că ne urăște pe toți.

— Cum ziceam, lumea e capabilă de schimbare, ridică mama din umeri. Chiar și Napoleon. îi place să se ghemuiască la picioarele mele.

* * *

Cizme Mici e unul dintre puținele localuri decente din vestul Los Angelesului în care poți asculta muzică live. Este mic și, în funcție de cine cântă, sufocant, ceea ce sporește disconfortul de a mă afla aici ca să-i ascult cântând împreună pe Elliot și Clara. Din fericire, îi am alături pe Ava și Navid.

— Mișto loc, spune el, aranjându-și ochelarii și uitându-se încântat în jur. Amintește de o bodegă din anii douăzeci.

— E cel mai tont dintre toți tipii cu care ai fost combinată, îi șoptesc eu Avei când Navid se uită în altă parte.

Ava zâmbește și își trece drăgăstos o mână pe după mijlocul lui. Iar el îi răspunde cu un zâmbet și se apleacă s-o sărute pe creștet.

— Și, de unde îi cunoaștem pe ăștia care cântă? o

întreabă Navid.

— Fratele Annabellei e chitaristul formației, iar bateristul e...

— Nu e nimeni, o întrerup eu.

Navid îi aruncă o privire Avei.

— Deci e cineva important pentru Annabelle, spune el, iar Ava ridică din umeri. Credeam că tu ieşi cu Will, adaugă el, întorcându-se spre mine.

— Nu ştiu ce fac, mormăi eu, şi, chiar în clipa aceea, luminile se sting şi *Priveşte-mă*, *Priveşte-mă* urcă pe scenă.

Sam e în culmea fericirii când îşi pune pe umăr cureaua chitarei. Lenny îşi ia basul şi ciupeşte de câteva ori coardele, reglându-şi amplificatorul, iar Clara se apropie de microfon. Poartă o rochie retro impecabilă, iar părul îi e despletit la spate şi împletit în două cozi subțiri la tâmple.

Şi, chiar în spatele ei, cu o mină serioasă şi concentrată, Elliot se aşază pe scaunul bateriei.

Elliot se uită în mulțime şi pare că mă fixează cu privirea. Zâmbeşte, şi mă trec fiori. Apoi ridică brațele deasupra capului şi începe să numere, lovind bețele între ele. *1, 2, 3*.

Nenumăratele repetiții din garaj n-au fost de prisos, pentru că sună impecabil. Cu toții sunt perfect sincronizați, până şi Clara. Aproape că îmi pot închipui că nu e pe scenă, sau că nu e ea. Că nu mă uit la tipul pentru care am avut nişte sentimente şi la fosta lui prietenă, reuniți într-o armonie perfectă. Ci că mă uit la o formație excelentă care cântă la Cizme Mici.

Asta până la ultima piesă, când Clara ia microfonul.

— Mulți dintre voi nu ştiu, dar am fost plecată o vreme, spunea ea cu voce gravă şi catifelată. A trebuit să mă gândesc la nişte lucruri. Dar când mareea te duce departe, întotdeauna te şi aduce înapoi.

Mulțimea fluieră încântată, iar Ava şi cu mine

schimbăm o privire.

— Sunt sigură că a furat replica asta dintr-o reclamă la cafeaua Folgers, pufneşte ea.

Clara se îmbujorează şi îşi dă părul peste umăr.

— În fine, piesa care urmează, am scris-o după ce m-am întors, spune ea, aruncând o privire în spate spre Elliot, care se uită sceptic la ea. Sper să vă placă.

Ritmul scade, iar Clara se apropie de microfon ca şi când ar vrea să-l seducă.

Am rătăcit prin deşert, am rătăcit pe pământ.

Te-am căutat peste tot, de mână iar să te țin.

Mi-am închipuit că-mi doresc ceva mai mult.

Dar, până la urmă, tot la uşa ta am să vin.

Bătând un ritm lent, Elliot priveşte spre public cu o expresie indescifrabilă, dar singura persoană la care nu se uită e Clara. Probabil pentru că e stânjenit de prezența mea.

Iar Clara continuă să cânte.

Înapoi în brațele tale, ține-mă strâns la piept, Spune-mi că mă iubeşti, am să te prețuiesc.

Tu, doar tu eşti alesul meu şi vei fi mereu.

Perfect, o, perfect, pentru sufletul meu.

Mă simt copleşită şi, fără să mă gândesc prea mult la ce se întâmplă, pornesc direct spre uşă. Nu vreau să aud următoarele versuri. Ce dezvăluie ele despre iubirea lor perfectă. De ce am venit? Trebuia să-mi dau seama că asta o să se întâmple.

Ava vine afară după mine, cu o expresie compătimitoare.

— Unde e Navid? întreb eu, cu capul sprijinit de tencuiala grunjoasă a zidului şi cu privirea ridicată spre cer.

— Şi-a dat seama că avem nevoie să vorbim între patru ochi, spune ea şi se sprijină cu un umăr de zid, uitându-se la mine. Chiar îți place de el.

Întorc capul spre ea:

— Şi?

— De ce ți-e atât de greu să recunoşti?

— Pentru că e cu Clara.

— Ei, na, răspunde Ava. Habar n-ai dacă e cu Clara.

— Şi pentru că mă scoate din minți! pufnesc eu. Şi nu e deloc potrivit pentru mine. Eu trebuie să fiu cu cineva ca Will. Cineva care ajunge la timp la întâlnire şi se poartă ca şi când chiar ar vrea să fie cu mine. Cineva care să nu mă rănească aşa cum poate s-o facă Elliot.

— Nici eu nu sunt punctuală, Annabelle. Sunt cam dezordonată. Iar Navid mă place aşa cum sunt.

— Dar Navid îți poate încredința inima lui.

Ava se încruntă:

— Şi de ce crezi că tu nu poți să i-o încredințezi pe a ta lui Elliot?

— Pentru că, din moment ce Elliot nu e sigur de nimic, nu ştiu cum poate fi sigur de mine.

Ava dă uşor din cap:

— Înțeleg. De asta te temi. Te temi că s-ar putea să te îndrăgosteşti cu adevărat de el şi de-aia nu te simți în siguranță.

Cobor privirea:

— Oricum, nu contează. O are pe Clara.

— Ba n-o are pe Clara, spune Ava. Ascultă-mă, eu sunt personajul secundar unidimensional, deci ştiu mai bine. Şi îți spun: eşti fraieră.

Ava dă să se întoarcă în club, dar când deschide uşa, în prag apare Elliot. Mi se taie respirația.

— Hei, o salută el.

— A! răspunde Ava. Tocmai voiam să... A fost un concert...

Îl loveşte uşor pe umăr când trece pe lângă el, apoi, cu gura căscată, îmi aruncă o privire şi chicoteşte, închizând uşa în urma ei.

— Eram pe picior de plecare, spun eu.

— Annabelle... începe el, dar uşa clubului se deschide din nou şi în prag apare un grup de fete care se uită la Elliot.

— Se pare că te aşteaptă lumea, îl întrerup eu şi dau să fug, dar Elliot mă apucă de braț.

— *Stai*! spune el. Mă înnebuneşti de cap. Încă eşti supărată pe mine pentru ce s-a întâmplat pe plajă?

Mă uit la el şi îmi vine să plâng. Dacă îmi pune întrebarea asta, atunci e limpede că seara aia n-a însemnat mare lucru pentru el. În clipa asta, mi-e prea teamă să vorbesc, aşa că nu spun nimic.

— Annabelle, ascultă-mă. Da, ne-am certat atunci. Dar certurile sunt făcute ca să discuți despre ele şi să înțelegi ce s-a întâmplat. Însă tu nu mă laşi să-ți explic. Sau poate că e vorba de mai mult de atât. Poate că regreți tot ce s-a întâmplat. Şi dacă e aşa, asta e... E nasol, dar pot să accept. Dar nu te purta ciudat cu mine, da? Nu-mi place viața când nu faci parte din ea.

Uşa de deschide din nou şi, de data asta, în prag apare Clara.

— Ai zis că am fost o mâncărime care trebuia scărpinată, reuşesc eu să spun.

— Vii, E? strigă Clara, după care închide uşa la loc.

— Eram supărat, spune Elliot, care n-a arătat niciodată atât de serios ca acum. Şi... am greşit. îmi pare foarte rău, Annabelle.

Uşa se deschide din nou şi câțiva oameni ies în stradă.

— Pentru tine asta a fost? a spus Elliot. O mâncărime?

Chiar când mă pregătesc să deschid gura, un străin îl bate uşor pe umăr. E mai în vârstă, în jur de treizeci de ani, şi e îmbrăcat cu o haină de piele, cămaşă în carouri şi blugi albaştri.

— Salut, Elliot. Excelent concert, frate, începe tipul.

— Mersi, răspunde Elliot fără să se uite la el, aşteptând încă răspunsul meu.

— Ai câteva clipe? întreabă străinul.

— Vrem să rămânem un pic singuri, spune Elliot, uitându-se în continuare la mine.

— Sigur, scuze, se dă tipul înapoi. Apropo, sunt Jay Jermaine. Voiam doar să-ți spun că sunt un mare fan al vostru.

Elliot întoarce brusc capul:

— JJ Jermaine? JJ Jermaine de la KCRW?

Jay zâmbeşte:

— Mare fan, cum am zis. Aş vrea să stau de vorbă cu tine când o să ai nişte timp liber.

— Emisiunea ta de la radio e viața mea, şopteşte Elliot.

JJ izbucneşte în râs:

— Uite, îmi dau seama că eşti ocupat, dar aş vrea să stăm de vorbă pentru că tocmai am semnat un contract să fac coloana sonoră pentru un blockbuster. O ecranizare după un roman de Lucy Keating, nu ştiu dacă ai auzit de ea. Se cheamă *Peste Mare*, şi producătorii vor ceva cu adevărat original. Iar eu cred că voi ați fi o bună alegere pentru cel puțin două piese.

Elliot se uită neajutorat la mine, dar nu pe el sunt furioasă în clipa asta. Ci pe ea.

23. Ei, **vă** distra**ţ**i?

Până în acest moment, se poate spune că relația mea cu Lucy Keating a fost complicată. îi purtam pică pentru că se amesteca în viața mea, dar n-o uram din tot sufletul.

Dar acum am de gând s-o fac să plătească.

Cât de bolnav la cap trebuie să fii ca să manipulezi viața unei adolescente altminteri perfect fericite şi s-o faci

harcea-parcea numai pentru propriul tău interes profesional? Vrea să mă facă fericită, zice ea, dar tot ce reuşeşte e să-mi pricinuiască suferinţă. Continuă să iste conflict după conflict, făcându-mă să trec prin nenumărate... coborâşuri emoţionale, şi toate astea pentru ce? Numai ca să-şi facă ea povestea mai bună?

E aproape miezul nopţii şi stau în maşina lui Sam, pe care am împrumutat-o în ciuda protestelor lui. Am parcat în faţa casei lui Will şi îl aştept să iasă. I-am dat un mesaj acum cincisprezece minute şi i-am cerut să ne întâlnim, iar în timp ce îl aştept, îmi las mintea să se gândească la ce-ar putea să se întâmple acum la Cizme Mici. Elliot e înconjurat de fete, iar Clara e lipită de el. Probabil că face pe inaccesibilul, dar se simt foarte bine – sunt bucuroşi că o să le fie cumpărate două piese pentru filmul lui Lucy. Iar Clara o să se aplece spre el şi o să-l felicite cu o îmbrăţişare. O îmbrăţişare care va dura o clipă prea mult. Şi când o să plece, euforici şi plini de bere, o să se uite unul la altul...

Poate că nu-s chiar aşa de slabă la scriere creativă, îmi spun în sinea mea, apoi mă aplec în faţă şi îmi sprijin capul de volan.

Chestia e că, atâta timp cât Lucy Keating se amestecă în viaţa mea, întotdeauna o să apară ba un băţ de tobă, ba o Clara, ba un căutător de talente de la o casă de producţie sau o maşină stricată. Am de gând să pun capăt acestei poveşti o dată pentru totdeauna, şi n-o să-mi stea nimeni în cale.

— M-am săturat de individa asta, spun eu când deschid portiera şi văd faţa adorabilă a lui Will, care pare frânt de oboseală.

— Ce-i? mă întreabă el, frecându-se la ochi după ce urcă în maşină.

— Pornim într-o aventură.

— Ah, da? încotro?

— O să scăpăm de această Lucy Keating o dată pentru totdeauna. O să ne întâlnim cu ea personal. Pentru că, oricât ne-am strădui să ne schimbăm poveştile, oricâte sărituri de pe stânci am face şi oricâte discuţii am avea în baie, există o singură persoană care poate să îndrepte situaţia.

— Sună bine, răspunde Will. Dar chiar trebuie să mergem în noaptea asta?
— Trebuie să mergem acum. E posibil să doarmă. Şi dacă doarme, n-are cum să afle că venim.
— Genial, şopteşte Will. Mergem să luăm o cafea mai întâi?

* * *

Ne oprim la un restaurant deschis non-stop să-şi ia Will cafea, iar eu, un milkshake. Deşi e unu noaptea, sunt atât de activată de adrenalină, că nu-mi mai trebuie nimic altceva. O să rezolvăm, în sfârşit, problema asta, o simt.
— Încă o întrebare, spune Will după ce ne întoarcem în maşină şi ne punem centurile. Un detaliu minor.
— Ce anume? întreb eu, după care iau o ultimă gură din milkshake-ul de ciocolată şi îl pun în suportul pentru pahare, simţindu-mă ca un supererou care funcţionează pe bază de îngheţată.
— Cum o să ajungem acolo? întreabă el. I-ai cerut lui Epstein adresa ei?
Clatin din cap:
— N-am avut timp pentru aşa ceva şi nici n-am vrut să risc să înţeleagă ce se întâmplă.
— Aşa că...

— Aşa că o să mă bazez pe instinct.

— Annabelle Burns, cea mai practică persoană din lume, o să-şi lase instinctul s-o ducă la o destinaţie unde n-a mai fost niciodată... spune Will, fără să-şi ascundă scepticismul.

— Ea ne-a făcut, Will. Eu sunt personajul ei principal. Tu eşti preferatul ei. Simt povestea asta până în măduva oaselor. Nu pot să-ţi spun strada sau numărul, dar adresa e undeva aici, spun eu, lovindu-mi uşor craniul. Trebuie doar să-mi urmez instinctul.

— OK, atunci o să am încredere în tine. Numai să ajung la ora de mate mâine la nouă.

Îi fac cu ochiul.

— Aha, spun eu, pornind motorul, deci mai ai de lucru până devii băiat rău.

Will ridică din umeri, luând o gură de cafea:

— Sunt aşa cum m-a făcut Lucy.

* * *

La ora asta, străzile sunt foarte libere, un miracol după standardul din Los Angeles, şi chiar am o idee încotro să merg. O vom găsi pe Lucy undeva în Laurel Canyon[5]. Totul merge conform planului.

Opresc la semafor şi aştept să virez la dreapta pe bulevardul Sunset, dar semaforul, în loc să se facă verde, se face portocaliu.

— Ciudat, spun eu. Semaforul nu se face niciodată portocaliu după roşu.

— Probabil e stricat, îmi spune Will. Virează oricum, dar cu grijă. Portocaliul înseamnă tot *conduceţi prudent*, chiar dacă nu vine după verde şi chiar dacă nu e nicio

---

[5] Canion şi cartier din vestul Los Angelesului. (N.t.)

maşină pe stradă.

Dar, chiar când dau să pornesc, semaforul îşi schimbă din nou culoarea. De data asta în albastru.

— Ce naiba? se miră Will, iar eu opresc maşina de tot. Albastrul nici măcar nu e culoare de semafor.

Apoi, din senin, albastrul se transformă în violet, după care începe să pâlpâie în toate culorile curcubeului, ca becurile de pe un ring pentru patine cu rotile. Amândoi rămânem înmărmuriţi.

— S-a trezit, trag eu concluzia în cele din urmă, iar Will îşi sprijină capul în mâini. Şi ne chinuieşte.

— Bine, la naiba, spune Will, ridicând capul cu hotărâre. Ne face toate astea pentru că jucăm după reguli. Ştie că suntem singurii doi oameni care ar sta la un semafor multicolor şi n-ar trece mai departe numai pentru că nu e verde. Arată-i că nu-i aşa, Annabelle!

Ezit.

— Annabelle! mă îndeamnă Will. Poţi s-o faci!

Şi pornesc, virând la dreapta pe bulevardul Melrose pe sub luminile ca de discotecă, iar Will scoate un chiuit.

— Dar ştii ce înseamnă asta, îi spun lui Will.

— Ce? întreabă el, redevenind brusc neliniştit.

— O să fie tot mai greu de aici înainte.

* * *

Şi Lucy are grijă să fie exact aşa. Următoarele patru ore le petrecem dând ocoluri prin Los Angeles, opriţi de tot felul de obstacole, de la muncitori în construcţii care apar de nicăieri până la semne de circulaţie care nici măcar nu au forma care trebuie, darămite să indice ce trebuie. Pe un stop roz scrie: BUNĂ!, iar pe unul care indică accesul spre autostrada 10: EI, VĂ DISTRAŢI!

În cele din urmă, când vrem s-o luăm pe bulevardul

Crescent Highs, care duce spre Hollywood Hills[6], strada pur şi simplu nu e acolo.

Adică nu există.

— Nu se poate aşa ceva, spun eu. E ridicol. Cum să elimine geografia şi monumentele istorice din Los Angeles? Nu e genul ăla de scriitoare. N-ar face una ca asta poveştii ei.

Şi, ca şi când Lucy m-ar auzi şi ar fi de acord cu mine, zidul de cărămidă din stânga mea dispare şi Crescent Highs apare acolo unde ar trebui să fie, întinzându-se până la canioane.

* * *

Zece minute mai târziu, Will şi cu mine mergem cu maşina însoțiți de foarte probabil, cel mai lung răsărit din toate timpurile. Will mi-a luat locul la volan, pentru că mă simțeam obosită. De vreo douăzeci de minute, deasupra noastră cerul este de un roz-intens.

— Încearcă să ne îmbuneze, spun eu de pe scaunul pasagerului. Construieşte un decor romantic.

Will mă ascultă cu o mină calmă. Conduce frumos şi calm, fără frâne şi accelerări bruşte, croindu-şi drum cu îndemânare printre celelalte maşini.

— N-am de ce să mă plâng, spune el. E destul de impresionant.

— Cei mai mulți cred că apusurile la Los Angeles sunt atât de frumoase din cauza smogului, spun eu. Dar, de fapt, nu-i adevărat.

— Explică-mi, spune Will, virând la dreapta pe bulevardul Fountain.

---

[6] Cartier din centrul Los Angelesului. (N.t.)

— Ei bine, când soarele e sus pe cer, vedem toate lungimile de undă în mod egal: roşu, portocaliu, galben, albastru, violet. Dar, pe măsură ce soarele coboară, se îndepărtează tot mai mult, iar atmosfera reflectă în mai mare măsură undele răspunzătoare de culorile albastru şi violet, aşa că vedem mai mult roşu, portocaliu şi galben.

Îi arunc o privire lui Will şi îmi dau seama că mă ascultă cu atenţie. îmi place asta la el. Nu se plictiseşte repede şi nu e nerăbdător să facă altceva. Vrea să discute.

— Iar când apune, soarele se îndepărtează cel mai mult de Pământ. Albastrul şi violetul sunt reflectate aproape complet şi nu mai rămân decât culorile cele mai calde.

— Şi ce legătura are asta cu smogul? întreabă Will.

— Lumea crede că gazele din smog reflectă suplimentar undele mai scurte şi astfel se produc apusuri mai roz. Dar adevărul e că, deşi gazele naturale reflectă undele, smogul produs de oameni nu face decât să blocheze tot. Deci tonurile mai calde pe care le vezi nu au nicio legătură cu activitatea umană.

Văzând că Will nu spune nimic, mă uit iarăşi la el, temându-mă ca nu cumva să fi adormit la volan. Însă îl văd zâmbind.

— Da, sunt o tocilară, recunosc eu.

— Eşti nemaipomenită, spune Will, întinzând mâna dreaptă şi aşezând-o la baza gâtului meu.

Simţind că mă crispez sub atingerea lui, îşi retrage mâna şi oftează:

— Annabelle...

Dar atenţia îi e distrasă de becul de pe bord care îi semnalizează că benzina e pe terminate.

— Ai făcut plinul acum trei ore, spune el, dând ochii peste cap. Abia dacă am consumat şase litri.

Scot un mormăit de frustrare şi cobor geamul să strig spre cer:

— Fă tot ce poți tu mai rău! Nu ne poți opri!

În dreapta, două bătrânele într-un Mercedes auriu se holbează la mine.

— Succes, scumpo! îmi striga una dintre ele. îi vorbesc lui Dumnezeu de ani de zile. Încă nu m-a ascultat.

Ridic geamul cu ochii mari, mă uit la Will şi izbucnim amândoi în râs.

— Ştii, are dreptate, răspund eu. M-am purtat ca şi când Lucy Keating ar fi Dumnezeu.

— E numai vina ei, spune Will. Chiar se joacă de-a Dumnezeu cu tine.

Oprim la o benzinărie să facem plinul, după care trec strada să cumpăr câțiva covrigi. Când dau să traversez înapoi strada pustie, îl aud pe Will strigându-mă pe nume şi, din senin, apare un scuter care vine spre mine cu toată viteza, gata să mă doboare. Dar, până să mă dumiresc, Will mă trage de pe stradă şi mă strânge la pieptul lui.

Ridic lent privirea spre el, căldura şi mirosul lui de cedru învăluindu-mă ca un fel de drog.

— Te simți bine? mă întreabă Will cu voce gravă.

Mă retrag din îmbrățişarea lui.

— Să mergem, spun eu, fără să mă uit în ochii lui minunați, şi urc înapoi în maşină.

Mergem în tăcere o vreme, până ajungem pe străzile pitoreşti din Hollywoodul de Vest. Brusc, se face incredibil de frig în maşină, deşi căldura e pornită. Mă ia cu tremurat.

— Vrei puloverul meu? spune Will, apoi şi-l trage peste cap şi mi-l întinde.

Mă uit la pulover de parcă ar fi în flăcări.

— Ce-i? întreabă el.

— Nu pot.

— De ce? E doar un pulover, Annabelle, nu un inel de logodnă.

Mă uit pe geam o clipă.

— Ce se întâmplă? insistă el.

— Miroase prea bine, recunosc eu.

Îl aud pe Will pufnind:

— Ei, haide.

Mă întorc şi mă uit la el cu faţa împietrită:

— Vorbesc serios, Will. E ca şi când porii tăi ar degaja un drog. Ca opiumul. Dacă îl pun pe mine, sunt pierdută.

— Taci din gură şi pune-l pe tine, Annabelle.

Surprinsă de tonul lui şi tremurând de frig, mă supun.

Şi am dreptate. Mirosul lui Will mi se impregnează în piept. Mă face să mă gândesc la un foc binefăcător şi la umerii lui Will.

— N-ai fost niciodată atât de ferm cu mine, spun eu.

— Poate că până acum ţi-am arătat doar partea mea cea mai bună, spune Will. Poate că nu-s cel mai drăguţ băiat din lume.

Rămânem în tăcere o clipă, apoi spun:

— Ba eşti.

— Ei bine, nu vreau să fiu mereu, răspunde el calm.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să fiu întotdeauna perfect, ridică el din umeri. Ştii, am mai încercat s-o dau în bară. Nu învăţ pentru un test, dar nu ştiu cum se face că ştiu toate răspunsurile. Ies pe furiş din casă, dar nimeni nu bagă de seamă. Am încercat să-mi cumpăr şi eu o maşină veche cool, cum are Elliot, nu porcăria mea de hibrid eco, alegerea raţională, dar n-a vrut nimeni să-mi vândă una. Uneori vreau să mint sau să înşel lumea, alteori vreau să-i dau un pumn în faţă unui tip pentru că e idiot pe terenul de fotbal. Dar când încerc s-o fac, pur şi simplu... nu pot.

Mărturisirea lui mă ia prin surprindere:

— Will, cred că tocmai ai zis ceva foarte important.

— În ce sens?

— Deci nu e o noutate că îţi doreşti să fii mai rebel şi

faci eforturi în sensul ăsta, spun eu şi nu pot să nu-mi aduc aminte că până şi Napoleon cel mititel şi ciudat e capabil de schimbare. Dar cred că e foarte important că poţi s-o recunoşti în felul ăsta. Că amândoi putem. Cred că înseamnă că avem o şansă. Avem o şansă să preluăm controlul asupra poveştilor noastre. Să nu acceptăm lucrurile aşa cum sunt.

— Chiar sper să ai dreptate, răspunde Will. Nu vreau să-mi trăiesc aşa toată viaţa.

Dintr-odată, simt că ard în puloverul lui, care pare să cântărească o mie de kilograme. Dau să-l scot de pe mine, dar, deşi îmi e cu şase numere mai mare, mi se blochează în jurul capului.

— Ăă, un pic de ajutor? îl rog eu, cu vocea estompată de lână.

De cealaltă parte a puloverului, îl aud pe Will chicotind, şi puloverul începe să mi se desprindă de cap. Dar apoi, în mod inexplicabil, tot trăgând şi împingând, puloverul pare să se blochează şi în jurul capului *lui Will*. Şi iată-ne blocaţi în faţa unui indicator de stop în Laurel Canyon, cu stelele scânteind deasupra noastră, cu străzi secundare ceţoase de o parte şi de alta şi cu faţa lui Will la cinci centimetri de a mea.

— Ea face toate astea, spun eu cu glas scăzut.

— Nu-mi pasă, răspunde el cu voce răguşită.

Se apleacă spre mine şi îi simt respiraţia. Şi, o clipă, mă gândesc cât de uşor ar fi. Nu trebuie să însemne nimic. Ar putea fi doar un sărut.

Dar apoi mă gândesc la Elliot. La ce mi-a zis în faţă la Cizme Mici. La vorbele care mi-au întărit sentimentele pentru el. Şi îmi scot brusc capul din pulover.

— Cred că e în faţă şi pe dreapta, spun eu.

Fără o vorbă, Will bagă în viteză şi plecăm.

24. Ai vrea să schimbi ceva?

Casa de pe bulevardul Laurel Canyon, numărul 1250, e ascunsă într-o curbă, în spatele unei porți mari de lemn. Apăsăm pe butonul soneriei, dar nu răspunde nimeni.

Will sare de câteva ori, încercând să arunce o privire peste poartă.

— E o maşină în fața casei, spune el. E acasă, dar ne ignoră.

Mă sprijin exasperată de gard şi ceva de deasupra capetelor noastre îmi atrage atenția.

— Când au răsărit stelele? întreb eu. N-ar trebui să fie zece dimineața?

— Iar se joacă cu noi, spune Will. Speră că în felul ăsta o să ne oprească.

Îmi aruncă o privire cu coada ochiului. Trebuie să fiu nebună din moment ce am refuzat un băiat atât de frumos, de generos, de nemaipomenit precum Will Hale. Dar se pare că nu aşa merge dragostea.

— Mi se pare mie sau stelele sunt neobişnuit de strălucitoare? întreb eu.

— Ai dreptate, pare că cerul e împodobit cu beteală de Crăciun, spune Will, ridicând şi el privirea spre cer.

Şi, chiar în clipa aceea, se vede o stea căzătoare deasupra noastră.

— Ai văzut-o? ne întrebăm unul pe altul în acelaşi timp, apoi izbucnim în râs.

Will se uită la tastatura de pe stâlpul porții:

— Dacă am şti codul... N-ar mai avea cum să scape.

Mă gândesc câteva clipe.

— Încearcă ziua ei de naştere, zece octombrie, îi propun eu, uitându-mă pe telefon la pagina ei de Wikipedia.

— Unu, zero, unu, zero. Nu merge, spune Will.

— Încearcă anul ei de naştere, 1984.

— Nici asta.

— Încearcă MORTY. E numele primului ei câine.

— Nici cu Morty n-avem mai mult noroc.

Mă mai gândesc o clipă:

— Încearcă FERICITĂ.

Will se uită ciudat la mine, dar tastează numerele respective şi, ca prin minune, uşile se deschid... dar numai ca să dea la iveală alte porţi.

— Nu se poate! E ridicol! strig eu. Acuma chiar că eşti copilăroasă.

La început, nu se întâmplă nimic, dar apoi, ca şi când Lucy ar fi dispusă să admită din nou că lucrurile i-au scăpat de sub control, se deschid şi aceste uşi, tot fără tragere de inimă. Will şi cu mine ne uităm surprinşi unul la altul şi intrăm în curte.

— Crezi că ar fi în stare să ne facă rău? întreabă Will brusc.

— În niciun caz. Dacă păţim ceva, rămâne fără carte, plus că romanul ăsta nu e o tragedie.

Intrăm pe proprietatea lui Lucy şi simt imediat că ceva e în neregulă. În partea dreaptă, câteva maşini vechi sunt îngrămădite una peste alta, ca şi când ar fi fost aruncate la gunoi. Le recunosc pe toate din atelierul auto al tatălui lui Elliot. Dar ce caută aici? în celălalt capăt, proprietatea e mărginită de stânci precum cele din Malibu, ceea ce e cât se poate de bizar. Iar acum, că mă uit mai cu atenţie la casa lui Lucy, bucăţi din ea seamănă foarte mult cu a mea. Şi cu a lui Will. Şi cu liceul Cedar Spring.

Când ne apropiem de intrare, uşa se deschide singură şi Mathilda Forsythe iese cu paşi iuţi în grădină, cu mapa ei neagră la subsuoară şi, ca de obicei, cu reportofonul în mână. Când mă vede, nu pare surprinsă, ci doar mă salută din cap şi iese pe poartă.

— Cine era? întreabă Will.

O urmăresc cu privirea pe Mathilda, cu o expresie profund nedumerită:

— Asta e femeia care s-ar putea să ne cumpere casa.

— E mult mai ciudat decât mă aşteptam, mormăie Will când Lucy Keating apare în pragul casei.

E îmbrăcată cu blugi şi un pulover de caşmir şi e însoțită de trei câini flocosi.

— Annabelle, William, ne salută ea cu răceală, făcându-ne semn să intrăm. Mathilda a venit să discutăm despre personajul ei. M-a întrebat dacă nu i-aş putea găsi un alt rol în carte. I-am spus că am să mă mai gândesc. Unora dintre personaje chiar le place să li se spună ce să facă, ne explică ea, punându-şi o mână în şold.

Înaintăm câțiva paşi pe hol, păşind pe podeaua lucioasă de stejar. Lumina se revarsă printr-o fereastră uriaşă din capătul îndepărtat al livingului, pe deasupra unui morman de haine, care par să fie parte din garderoba mea. În vârful teancului văd fusta mea preferată, cea azurie, iar perechea mea albă de pantofi Vans e un pic ieşită de sub canapea.

— De ce ai hainele mele? întreb eu.

— Sincer, Annabelle, am obosit să-ți explic tot, spune Lucy nerăbdătoare. Am un termen limită de respectat şi deja sunt în urmă. Hainele tale sunt aici pentru că eu le-am inventat, aşa cum te-am inventat şi pe tine. Tot ce am în minte, toate lucrurile la care mă gândesc se învârt în jurul meu în casa asta. Aşa merge treaba.

Lucy e mai stresată decât ultima oară când am văzut-o. Acum, că mă uit mai cu atenție la ea, are cearcăne şi părul un pic slinos. Detaliile astea mă bucură un pic.

— Bine, atunci o să fiu succintă. Vrem să te opreşti din ce faci.

Lucy înclină capul:

— Atunci am să fiu şi eu succintă: nu.

— Poți să scrii că îmi iese fum pe urechi? o întreb eu. Pentru că așa mă simt în clipa asta.

Lucy chicotește:

— Mă surprinde că ești mai amuzantă decât intenționam. Nu știam că am atâta umor.

Dar asta mă înfurie și mai tare.

— Vezi? bombăne Will. Chiar se crede Dumnezeu.

Lucy se uită la el și dă ochii peste cap.

— Will și cu mine am venit aici pentru că ne vrem viețile înapoi, spun eu. Toată tărășenia asta e cea mai bizară și mai disfuncțională chestie pe care am trăit-o vreodată și ar trebui să-ți fie rușine. Vrem să ieșim din povestea asta!

Lucy se uită rugător la Will:

— Chiar asta vrei, Will? Să mă opresc din scris povestea asta?

Will și-a pierdut un pic culoarea din obraji.

— E cel mai ciudat moment din viața mea, e tot ce spune el.

— Care e răspunsul tău? insistă Lucy, dar tonul ei încă e calm.

— O vreau pe Annabelle, mărturisește Will.

Scrâșnesc din dinți. Nu mi-e deloc de ajutor.

— Te rog, este a ta, spune Lucy.

— Dar vreau să știu că o aleg pe Annabelle pentru că vreau eu. Și că ea mă alege pe mine de bunăvoie. Și vreau să fac lucrurile normale pe care le fac de obicei adolescenții. Vreau să am necazuri pentru că îmi fac un piercing sau pentru că îmi tatuez ceva. Vreau să nu trec un examen. Vreau să-mi las camera vraiște și să n-o găsesc în mod magic curată când mă întorc din bucătărie.

Lucy izbucnește în râs:

— Voi vă auziți? în viețile voastre, totul e perfect. Așa am hotărât eu. Știți, ați putea s-o duceți mult mai rău.

— Viața mea nu e perfectă! spun eu. îi desparți pe ai

mei numai ca să creezi tensiune în cartea ta stupidă, iar eu simt că nu mai controlez nimic. Acum îmi place de Elliot, în clipa următoare, de Will. Acum unul dintre ei face ceva drăguț, în clipa următoare mă trezesc că țipă la mine într-un foişor de salvamar.

— Elliot, expiră Lucy pe nas. Nici măcar nu trebuia să fie unul dintre personajele principale. Şi-a tot extins rolul, dar inițial trebuia să fie doar prietenul enervant al lui Sam, o sursă de umor când erai pe acasă...

— De ce? intervine Will.

— Pentru că Elliot nu e băiatul potrivit pentru ea, spune Lucy. Tu eşti.

Will face ochii mari.

— De unde ştii? aproape că țip eu.

Nu m-am simțit niciodată atât de neînțeleasă. Nu m-am simțit niciodată atât de... captivă.

— Pentru că ştiu, crede-mă, spune ea. Elliot nu e potrivit pentru tine. Nici măcar nu deține controlul asupra propriei lui vieți. Un personaj ca Elliot...

Lucy face o pauză şi oftează:

— Annabelle, Elliot doar o să-ți frângă inima.

Asta mă pune pe gânduri o clipă, pentru că, din tot ce a zis Lucy până acum, e primul lucru care pare să fie în acord cu experiența mea de viață. Pentru că, dacă sunt sinceră cu mine însămi, întotdeauna am bănuit că asta va face.

Lucy înaintează cu un pas spre noi:

— Crede-mă, Annabelle. Ştiu despre ce vorbesc. Ai încredere în cineva care a ales o dată tipul greşit. Povestea ta cu Elliot nu se termină bine.

Inima mi se strânge şi cobor privirea.

— Poate că o să se termine totuşi bine, încerc eu să protestez.

— Ba nu, clatină ea din cap. Ascultă cum vorbeşti. Nici măcar nu crezi că va fi aşa. Iar eu sunt aici să te asigur că o să se sfârşească rău. Lasă-mă să-ți ofer Finalul Fericit pe care îl meriți.

În spatele lui Lucy, îl văd pe Napoleon ieşind din bucătărie, uitându-se la mine, apoi sărind pe canapea. În hol sunt atârnate ghirlande luminoase de la gelateria Sare de Mare. Pe măsuța de cafea e o farfurie cu biscuiți din complexul comercial Malibu şi cred că placa de surfing a tatii e sprijinită de frigider.

— Iubirea nu trebuie să fie dificilă, Annabelle, spune Lucy.

— Cine zice asta?

— Lasă-mă să-ți ofer finalul corect, insistă ea.

— Şi de unde ştii care este?

— Pentru că eu te-am creat, răspunde ea fără ezitare.

— Nu mai încape niciun dubiu că se crede Dumnezeu, intervine Will.

— Of, *taci*, Will! spune Lucy exasperată.

— Elliot este cel pe care îl vreau, îi spun eu, pentru că asta cred, asta simt în adâncul ființei mele.

Mă întorc spre Will:

— Chiar eşti perfect, Will. Şi pentru mine, şi în general. Chiar eşti tot ce credeam că îmi doresc, dar îmi închipuiam că nu există în realitate. O altă fată va fi foarte norocoasă să fie cu tine.

Will zâmbeşte, dar e un zâmbet trist.

Acum îmi întorc atenția către Lucy:

— Nu l-am ales pe Elliot. Într-o zi, pur şi simplu m-am simțit irezistibil atrasă de el. Nu-ți alegi oamenii de care te îndrăgosteşti. Ştii mai bine decât oricine. Şi n-ai să alegi tu în locul meu.

Mai arunc o privire prin casa lui Lucy şi văd că toate

numele prietenilor şi celor din familia mea sunt scrise pe o tablă albă deasupra biroului ei. Aceste nume, cândva doar cuvinte scrise cu markerul, sunt acum oameni reali pentru mine. Vieţile lor chiar înseamnă ceva.

Mă gândesc la părinţii mei şi mi se umezesc ochii:

— Iar faptul că un lucru se termină nu înseamnă că n-a însemnat nimic. Uneori, trebuie să-ţi asumi riscul.

Lucy stă nemişcată şi se uită ţintă la mine, continuând să scarpine cu un aer absent creştetul unuia dintre câini.

— Dacă ai avea ocazia să reiei totul de la început, ai face-o? întreb eu.

— Ce să reiau? întreabă Lucy suspicioasă.

— Relaţia cu Edwin.

Lucy mă săgetează cu privirea şi mă întreabă:

— De unde ştii despre el?

— Nu contează, spun eu. Chiar ai face lucrurile diferit? Sau ai face totul la fel, deşi ştii că până la urmă tot o să vă despărţiţi?

Lucy îşi pune câinele jos, şi îşi înfăşoară strâns braţele în jurul pieptului.

— Pierderea lui a fost cea mai dureroasă experienţă a vieţii mele, spune ea cu glas scăzut.

— Dar ai schimba ceva? insist eu.

Lucy înghite în sec, dar după o clipă pare să-şi revină:

— Trebuie să plecaţi. Acum.

— Nu plecăm până nu accepţi să ne laşi să luăm decizii pentru noi înşine, spun eu cu încăpăţânare, întrucât simt că e la un pas să cedeze.

— Bine! spune Lucy, ridicând tonul. Dacă asta vrei, Annabelle, asta o să primeşti.

Apoi porneşte cu pas apăsat spre uşa de la intrare şi ne-o deschide.

— Stai puţin, spune Will cu îngrijorare în ochi.

— Bine! ridic şi eu tonul, ieşind pe uşă.

— Aşteaptă, insistă Will.

— Dacă asta vrei, Annabelle, am să încetez să-ți mai scriu viața.

Şi ridică din umeri, uitându-se la noi din prag.

— De ce mi se pare dintr-odată că e o idee proastă? întreabă Will, mergând în urma mea.

— Să mergem, Will, spun eu, apoi îl iau de braț şi îl trag să meargă mai repede.

Când traversăm curtea din fața casei, văd valuri spărgându-se de zidul care înconjoară proprietatea.

— Să vedem dacă o să-ți placă! e ultimul lucru pe care ni-l strigă Lucy înainte ca poarta să se închidă în urma noastră.

25. În sertar

În drum spre casă, şerpuind prin Laurel Canyon şi prin vestul Los Angelesului, mă simt ca şi când mi s-ar fi luat de pe umeri o greutate uriaşă. Nu m-am mai simțit aşa relaxată de câteva săptămâni, dinainte să apară Lucy în viața mea. Am în sfârşit drum liber în viață. De acum înainte, deciziile mele vor fi numai ale mele, şi nimeni nu-mi va mai sta în cale.

Aşa că îmi ia o vreme să-mi dau seama că Will nu scoate o vorbă. Se uită drept înainte, dar lumina din ochi i s-a stins, iar fața îi este inexpresivă.

— Îmi pare rău, Will, spun eu în cele din urmă, când ieşim de pe bulevardul Venice şi intrăm pe strada mea. Dar chiar cred ce am zis. Şi tu meriți ceva mai bun decât mine.

— Nu există nimic mai bun decât tine, spune el, ca şi când s-ar fi dat bătut. Mă simt deznădăjduit. Mă simt ca un vârcolac din *Saga Amurg* care nu poate fi împreună cu sufletul lui pereche.

Pufnesc:

— Ai citit Saga Amurg?

— Am făcut un pic de cercetare, ce credeai? Doar m-am uitat la filme. Lumea chiar s-a dat în vânt după seria asta? Jacob e alegerea evidentă. Edward e atât de... serios.

Îmi muşc buza, încercând să nu zâmbesc.

— Ce-i? se încruntă Will. Ce-i aşa de amuzant?

— Îmi pare rău să ți-o zic, dar în cartea asta, în scenariul creat de Lucy Keating, tu eşti... Edward.

— Nu. Dat fiind că tu îl alegi pe Elliot, înseamnă că eu sunt Jacob.

— Ba nu, clatin eu din cap cu o mină compătimitoare, în concepția lui Lucy, tu eşti Edward, iar Elliot e Jacob. Nici măcar nu se ridică la înălțimea lui Jacob. Dar tu eşti cel căruia se presupune că îi sunt predestinată.

— Dar, în situația de acum, am devenit Jacob, nu-i aşa? mă întreabă Will, uitându-se la mine cu o expresie uşor disperată.

Îl bat uşor pe braț:

— Da. Acum poți fi Jacob.

Will pare satisfăcut.

Când oprim în fața casei mele, îmi iau mâna de pe brațul lui Will şi observ că degetele mele arată ciudat. Au căpătat o neclaritate bizară, ca şi când m-aş uita la ele printr-un geam deformat. Mă frec la ochi, clipesc şi mă uit din nou, dar nu mă ajută. Imaginea nu are adâncime, nici umbre. Toată mâna mea pare plată, ca şi când ar fi de hârtie. Observă şi Will schimbarea.

— Will, ce se întâmplă? întreb eu, ridicând mâna ca să mă uit la ea mai de aproape.

Nu mai am încheieturi la degete, nici cute de piele acolo unde mâna se îmbină cu antebrațul. Mi se taie respirația când îmi dau seama că dintr-odată nu mai am nici unghii.

— O, nu, spune Will cu o expresie înspăimântată. Exact de asta mă temeam. Dar nu ştiam că o să se întâmple aşa.

— De ce te temeai?

Marginile mâinilor mele încep să se estompeze şi să-şi piardă pigmentul.

— Arăți ca un... personaj de benzi desenate, îmi spun el. Eşti... bidimensională. Ca Omul Animal.

Iar când ridic privirea spre el, înțeleg ce vrea să spună, pentru că şi el arată la fel. Părul lasă impresia că ar fi pictat şi e aspru la atingere, iar ochii îi seamănă cu două cercuri mari în mijlocul feței. Iar când se întoarce într-o parte, aproape că dispare cu totul. Pare că stau lângă o păpuşă de hârtie.

În afara maşinii, peste tot în jurul nostru, lumea pare să devină mai luminoasă, ca şi când cineva ar edita o fotografie cu noi pe telefon, crescând la maximum nivelul de expunere. îmi acopăr ochii cu o mână.

— De ce dispare totul? strig eu, dar îmi aud vocea înăbuşită.

— A încetat să ne mai scrie, Annabelle, spune Will, uitându-se în jur, iar vocea lui pare mai îndepărtată decât ar trebui. Lumea noastră încetează să existe, iar noi dispărem odată cu ea.

— Nu dispare. Nu se poate să disp... dau eu să spun, dar când mă întorc spre Will, văd că a dispărut, la fel ca maşina în care stăm.

Nu mai rămâne decât un colț de stradă decolorat, întorc capul şi, acolo unde ar trebui să fie Casă, văd doar o schiță asemănătoare proiectelor mamei mele. Atâta că e o schiță în mărime naturală, care înfățişează doar conturul casei în care am copilărit – totul desenat cu creionul pe un fundal de un alb-strălucitor. Mă cuprinde un val de frică. Dau fuga la uşa de la intrare şi o deschid.

— Mamă? Tată? Sam? strig eu, însă dincolo de cadrul uşii nu văd decât albeaţă.

Mi se pare că aud voci de foarte departe, dar nu văd nimic. Apoi vocile se sting. Acum, n-a mai rămas nici măcar conturul casei. Totul a dispărut.

Fac câţiva paşi într-o direcţie, după care o iau la fugă în altă direcţie şi alerg cât mă ţin picioarele vreo douăzeci de minute – sau poate doar trei, nu-mi dau seama. E greu să-ţi dai seama de ceva când în jurul tău nu există nimic pe care să-l poţi folosi drept cadru de referinţă. Tot sper să văd ceva în depărtare, o fărâmă familiară de realitate, dar nu apare nimic. Totul e gol.

Neştiind încotro s-o apuc sau ce să fac, mă aşez pe suprafaţa albă. Nu e tare, aşa cum te-ai aştepta să fie podeaua unei case, dar nu e nici moale. E catifelată şi mată, ca şi când aş sta pe o coală de foaie velină din mapa mamei. îmi cuprind genunchii cu braţele şi încerc să gândesc. Inima îmi bate repede şi am mintea înceţoşată. Nu sunt în stare să-mi duc niciun gând până la capăt.

Trag aer în piept, străduindu-mă să-mi recapăt concentrarea.

— Încearcă, Annabelle! mă îndemn singură, cu voce tare. Poţi s-o faci.

Închid ochii, legănându-mă în faţă şi în spate, luptând din răsputeri să mă agăţ de ceva, apoi aud vocea lui Elliot, şi mai hârâită decât de obicei. E ca şi când m-ar fi sunat cineva de la mare distanţă şi aş asculta în receptor o înregistrare cu Elliot de la cearta noastră de pe plajă, îmi spune că poate îmi place ca viaţa să-mi fie scrisă de altcineva, ca să am o scuză pentru situaţiile când lucrurile nu merg potrivit planului meu, pentru când pierd controlul.

— Nu e adevărat, şoptesc eu. Nu mai vreau asta.

În minte îmi apare ca o fotografie decolorată imaginea lui stând în faţă la Cizme Mici şi întrebându-mă ce se

întâmplă între noi. Dispar încetul cu încetul şi ultimul lucru la care mă gândesc este că nu voi apuca niciodată să-i spun lui Elliot ce simt cu adevărat.

Apoi îmi vine în minte o altă imagine şi o văd pe Lucy stând în fața mea în parcarea liceului, sprijinită de maşina ei. „Unele dintre personajele mele au nevoie să fie ascultate, o aud eu spunându-mi. Altele stau cuminți într-un sertar, aşteptând momentul potrivit”.

Îmi sprijin fruntea de genunchi, dându-mi seama că lumea nu încetează să existe, ci pur şi simplu sunt băgată „într-un sertar”, ca un manuscris abandonat. Cine ştie cât aş putea sta înăuntru, aşteptând ca Lucy să decidă că merit să-mi mai dea o şansă. Acum îi înțeleg ultimele cuvinte pe care ni le-a strigat când am plecat de la ea: *Să vedem dacă o să-ți placă*! Ştia foarte bine că aici o să ajung după ce ieşeam pe poarta ei. A zis că va înceta să scrie, dar n-a avut nicio clipă de gând să ne elibereze.

— Nu intru în sertar, protestez eu în şoaptă, adunându-mi ultimele puteri. Încerc să-mi scriu povestea.

Îmi desfac brațele din jurul genunchilor, iar când mă sprijin să mă ridic, mâna mea atinge ceva tare şi rece.

E un pix. Un pix gros şi lucios. îl iau cu grijă şi îl ridic în dreptul ochilor să-l studiez. îmi place greutatea lui în mână.

Şi îmi amintesc dintr-odată de Ava. Care mi-a zis că ce mă sperie pe mine e ambiguitatea. Că ar trebui s-o accept şi să iau lucrurile uşor. Plec capul, închizând ochii, şi trec în revistă toate lucrurile de care m-am temut atât de mult. Ce se va întâmpla dacă nu-mi respect programul pentru duminică? Ce se va întâmpla dacă voi da frâu liber sentimentelor mele pentru Elliot? Ce se va întâmpla la anul, când mă voi întoarce în Venice şi voi sta în altă casă, cu doar un părinte în ea?

Şi ceea ce înțeleg încetul cu încetul este că, deşi se vor

întâmpla multe lucruri între timp şi că niciunul nu va fi uşor, totuşi niciunul nu va însemna sfârşitul a nimic şi cu atât mai puţin sfârşitul meu. Pentru că eu sunt Annabelle şi întotdeauna voi şti cine sunt, deşi nu ştiu întotdeauna ce vreau.

Dar acum ştiu ce vreau. îl vreau pe Elliot Apfel.

Şi, mai presus de orice, îmi doresc să dorm, dar ştiu că nu pot. Nu încă. Mă gândesc întruna la Elliot, la cât de bine mă simt cu el, la cum ne-am simţit în noaptea aceea, când ne-am plimbat cu bicicletele prin Venice pe sub stâlpii de iluminat, la cum am stat în foişorul de salvamar, ghemuită în braţele lui. Şi îmi dau seama că acolo vreau să fiu.

Mă aşez în genunchi şi scot capacul pixului. Mă sprijin într-o mână, iar cu cealaltă pun uşor vârful pixului pe suprafaţa albă care se întinde în faţa mea, bucurându-mă de alunecarea lui, de dâra de cerneală pe care o lasă în urmă. Şi încep să scriu.

Acum am puterea.

Cuvânt după cuvânt, scena pe care o scriu începe să prindă formă în jurul meu. Din albul înconjurător, ca şi când ar ieşi din ceaţă, aud valurile de pe plaja Venice spărgându-se la mal şi pescăruşi deasupra capului, şi simt nisipul sub mine. În faţa mea apare linia ţărmului şi, cu placa sub braţ, iese din apă dându-şi părul de pe faţă, Elliot.

26. Eu sunt Elliot, iar tu eşti Annabelle

— Stai să văd dacă am înţeles bine, spune Elliot. Ne-am întors în foişorul de salvamar şi suntem înveliţi cu nişte pături. A trecut aproape o oră de când a apărut din vidul

alb, care s-a transformat într-o ceață deasupra oceanului, iar până acum, nimic n-a mers prost. De fapt, nimic n-ar fi putut merge mai bine. O simt în adâncul ființei mele – m-am eliberat de ea. Mă întreb unde o fi Will şi dacă a aflat şi el că e liber. Mă întreb dacă a încercat să treacă pe roşu sau să lase o temă nefăcută şi chiar a reuşit. Mă întreb dacă ştie că acum el îşi decide soarta. Va trebui să-i scriu un mesaj mai încolo, dar în clipa asta sunt ocupată.

Capul lui Elliot se sprijină de scânduri, iar bărbia mea, de umărul lui. îmi mângâie absent creştetul cu o mână şi mă întreabă cu o încruntătură:

— Deci ți-ai dat seama că această Lucy Keating îți scria viața?

— Da.

— Şi ți-o scria în aşa fel, încât să fii cu Will.

— Da, încuviințez eu, dând o dată din cap.

— Nu cu mine.

— Nu cu tine, clatin eu din cap.

— Şi de ce naiba *nu*? strigă el. Mersi din suflet, Lisa Keating, sau cum te-o fi chemând.

Chicotesc, fără să mă sinchisesc să-l corectez. Oricum, sunt sigură că i-a stâlcit numele înadins.

— Deci te-ai dus până în Laurel Canyon să-ți aperi sentimentele pentru mine? mă întreabă el.

Ridic din umeri:

— Mă rog, şi ca să lupt pentru libertatea mea, dar da.

Elliot mă sărută pe frunte.

— Mă bucur că ai făcut-o, spune el.

Mă simt cu adevărat fericită. Calmă. Nu mă gândesc la următoarele sarcini din agenda mea sau la planurile pe care trebuie să le fac. În clipa asta, se poate întâmpla orice şi nu m-ar deranja. Sunt cu Elliot şi aşa trebuie să fie. Sinceră să fiu, nici măcar nu ştiu ce zi e astăzi.

— Dar, zău aşa, putem să ne întoarcem la mine o clipă? Ce greşeli am făcut? De ce sunt atât de nedemn de Annabelle Buricel Burns? se lamentează Elliot.

— Cred... încerc eu să-mi găsesc cuvintele, înghițind în sec. Cred că nu era sigură că eşti potrivit pentru mine.

Elliot îşi înclină capul într-o parte şi îmi aruncă o privire:

— Ea nu era sigură sau tu?

Oftez:

— Elliot, de când te ştiu, te-a interesat oricine altcineva în afară de mine. Am văzut fată după fată stând în garaj şi sorbindu-te din priviri în timpul repetițiilor. A mai fost şi povestea cu Clara. Plus că eu n-am avut niciodată un iubit. Niciodată. Şi nu suntem tocmai compatibili. Iar când ai început să mă curtezi, nici tu nu erai foarte convins.

Elliot se întoarce şi dă să se ridice, iar mie mi se face teamă. Am zis prea mult. Ar fi trebuit să fiu mai moderată.

Dar tot ce face Elliot e să îngenuncheze şi să se uite în ochii mei.

— Annabelle, întotdeauna am fost interesat de *tine*. Chiar dacă mi-a luat ceva vreme să-mi dau seama. Veneam în garajul vostru. Stăteam pe canapeaua aia a ta de câte ori aveam ocazia. Rămâneam la voi în bucătărie de fiecare dată când îl convingeam pe fratele tău să mă lase să rămân cu voi la masă. Credeai că fac asta pentru altcineva decât pentru tine?

Ridic din umeri.

— Da, cam aşa, recunosc eu şi chicotesc.

Elliot râde:

— Ei bine, nu. Annabelle, pentru mine eşti mai reală decât personajele din toate cărțile pe care le-am citit. Decât orice persoană pe care am cunoscut-o în viața reală. îmi place că te iei în serios. Că uneori spui cu voce tare lucruri pe care poate că ar trebui să le păstrezi pentru tine. Că te

interesează totul şi că ştii detalii ciudate la care nimeni altcineva nu stă să se gândească. La naiba cu planul lui Lucy şi la naiba cu poveştile ei de dragoste născocite! Eu sunt Elliot, iar tu eşti Annabelle. Poate că nu sunt sortit să fiu cu tine, dar asta nu mă împiedică să fiu nebun după tine.

Ştiam că îmi va face bine să fiu onestă cu Elliot, dar nu ştiam că este capabil să-mi spună *mie* asemenea lucruri. îmi doream toate astea înainte să-mi dau seama că mi-o doresc. Elliot pe canapeaua mea, distrăgându-mă în timp ce îmi făceam temele. Elliot trecând cu skateboardul pe lângă mine la şcoală şi trăgându-mă uşor de păr. Elliot bătând la tobe ca şi când nimic altceva n-ar conta pe lumea asta.

— Dar tu ce o să faci la anul? întreb eu.

Elliot oftează:

— Nu ştiu ce o să fac la anul, Annabelle. Abia suntem la început. Ce ştiu e că *acum* vreau să fiu cu tine zi de zi, clipă de clipă. Ştiu că te vreau în povestea mea.

Se apleacă şi îmi cuprinde bărbia cu mâna.

— Şi ce o să se întâmple dacă într-o dimineață o să te trezeşti şi o să-ți dai seama că nu mă mai vrei? Sau dacă n-o să te mai vreau eu? Ce-o să se întâmple atunci?

Elliot se uită în adâncul ochilor mei:

— Nu poți să-ți trăieşti viața făcându-ți tot timpul griji pentru ce o să se întâmple zece paşi mai încolo. Nu te poți aştepta să ți se întâmple ceva real sau extraordinar dacă nu-ți asumi riscuri.

Elliot îmi susține privirea, aşteptând răspunsul meu.

Încuviințez din cap.

— Şi eu te vreau în povestea mea, spun eu, iar Elliot se apleacă şi mă sărută.

* * *

În noaptea aceea, stau în patul meu gândindu-mă la tot ce s-a întâmplat în ultimele douăzeci şi patru de ore. Că era cât pe ce să pierd tot, chiar şi pe mine însămi. Dar că am luptat şi am reuşit să câştig atât de mult.

Spre surprinderea mea, îmi dau seama că s-ar putea s-o înțeleg pe Lucy Keating mai bine decât am crezut că aş putea vreodată. Pentru că acum, când ştiu ce înseamnă iubirea, când mă bucur atât de mult de ea, înțeleg cât de dureros ar fi s-o pierd. N-o învinovățesc că vrea să schimbe lucrurile pentru mine. Dacă mă uit în adâncul sufletului meu, mă întreb dacă nu cumva aş fi făcut şi eu acelaşi lucru.

Telefonul meu vibrează sub fundul lui Napoleon, care mârâie în somn. E prima oară când adoarme în patul meu şi n-am de gând să mă opun.

Mesajul e de la Elliot – o melodie. Aceeaşi pe care mi-a trimis-o când ne certam, dar pe care n-am ascultat-o. De data asta, apăs PLAY.

Ştiu că am mai auzit piesa asta, dar cred că n-am ascultat-o niciodată cu adevărat. Urechile îmi sunt învăluite mai întâi de nişte acorduri de chitară superbe, după care Van Morrison cântă iar şi iar două cuvinte: „scumpa mea”. E un cântec de dragoste autentic.

AB: îmi place.

EA: îmi aminteşte de tine.

Îmi acopăr fața cu o mână, bucuroasă că nu mă poate vedea roşind. După care urmează versurile:

Cu caleaşca voi veni pe strada ta şi-am să strig:

Hei, sunt eu, sunt Dinamită, şi nu înțeleg de ce.

Ştiu ce vrea să spună, pentru că aşa mă simt şi eu în clipa asta. Simt că aş putea să sar peste gardurile vii, să alerg țipând pe străzi, strigând că totul e minunat, pentru că aşa este. Pentru că îl am pe Elliot.

EA: Hai s-o ascultăm împreună.

AB: Cum?

Iar în clipa următoare aud o mică pocnitură în fereastră. Mă duc să mă uit şi îl văd pe Elliot stând pe peluza din fața casei şi aruncând cu pietricele.

— Ce faci? întreb eu.

— E suficient de romantic pentru tine? strigă el în şoaptă, desfăcându-şi larg brațele.

Sunt recunoscătoare, pentru o dată, că tata doarme în bârlogul lui şi că mama doarme buştean. Dintr-odată, începe să plouă.

— De unde ai învățat să faci asta? îl întreb eu, tot în şoaptă.

— M-am enervat că lui Lucy i se părea că nu sunt bun pentru tine. Şi am căutat pe Google filme de dragoste pentru adolescenți. Mi-au apărut o mulțime de chestii clasice din anii optzeci. Acuma lasă-mă să intru. M-am udat leoarcă. Şi vreau să ascult „Scumpa mea” cu tine.

Dau din cap cu un zâmbet, iar Elliot se cațără pe veranda de la parter şi pe burlanul de scurgere.

După ce intră pe fereastra dormitorului meu, ne uităm unul la altul o clipă. Toate astea chiar se întâmplă.

Îmi dau seama că tremur uşor. N-am fost niciodată atât de

emoționată. Ador şi, în acelaşi timp, detest clipele astea.

— Eşti ud, spun eu şi mă duc să iau un prosop din baie. Când mă întorc, cămaşa lui Elliot e pe podea. Mă opresc în prag.

— E OK? mă întreabă el.

— Da, spun eu cu vocea subțiată.

AB, *păstrează-ți cumpătul*, îmi spun în sinea mea. Mă apropii de el cu prosopul, iar el, asemenea unui ponei care

aşteaptă să-i fie pieptănată coama, îşi aplecă spre mine claia de păr ud şi ciufulit.

Râzând uşor, îi acopăr capul cu prosopul şi încep să-i frec părul. Apoi i-l trag pe umeri şi îi şterg uşor brațele. Fiecare celulă din corpul meu e cuprinsă de frenezie, şi încă nu m-am uitat în ochii lui. Când, în cele din urmă, mă uit, sunt pe jumătate închişi, dar ațintiți asupra mea.

— Bună, Annabelle.

— Bună, Elliot, răspund eu şi înghit în sec.

Apoi îmi ia prosopul din mâini şi îi dă drumul pe podea. îmi cuprinde fața în palme şi mă sărută.

Ne sărutăm şi iar ne sărutăm, până când, în cele din urmă, ajungem pe canapea.

— Mă străduiesc de ani de zile să ajung cu tine pe canapeaua asta, spune vocea răguşită a lui Elliot, iar eu îl lovesc în joacă peste umăr.

— Ai avut un mod ciudat de a mi-o arăta, spun eu.

Sunt deasupra lui, privindu-i fața, şi îmi plimb degetele pe la marginea părului său. Când ajung la urechile lui, începe să toarcă precum o pisică.

— Am avut o strategie pe termen lung, spune el simplu, iar eu chicotesc.

Apoi izbucnim amândoi în râs, iar Elliot se întoarce în aşa fel, încât acum stăm amândoi întinşi, unul cu fața spre celălalt, eu ghemuită la pieptul lui. Respirația i se domoleşte.

Stăm o vreme îmbrățişați, iar notele piesei lui Van Morrison, pe care am setat-o să se repete, se revarsă în valuri peste noi, viorile amestecându-se cu acordurile chitarei. Nu ştiu dacă are sau nu sens ce spun, dar „Scumpa mea” sună a piesă pe care să te îndrăgosteşti.

— E perfect, spun eu, lăsându-mi tot corpul să se relaxeze.

Îmi sprijin capul pe umărul lui şi îmi spun: *Nu e ceva*

sigur. Nu mi-a făcut nicio promisiune. Dar am şaptesprezece ani şi singurul loc din lume unde aş vrea să fiu e canapeaua asta, cu băiatul ăsta, ascultând la nesfârşit piesa asta. Şi poate că mâine va fi altfel. Dar nu-mi pasă.

27. Mulţumesc că eşti parte din povestea mea

— Trezeşte-te, Annabelle.

Deschid ochii şi îl găsesc pe Sam aplecat deasupra patului meu, cu costumul termoizolant pe braț. Nu văd mare lucru, dar îmi dau seama că abia dacă s-a crăpat de ziuă.

— Ce vrei? mormăi eu.

— Azi ai absolvirea. Aşa că mergem să facem surfing. Chiar acum.

— Ce oră e? întreb eu.

— Şase dimineață.

— Şi dacă n-am chef?

— Tocmai de-aia trebuie să mergem, spune el, făcând un pas în spate să se uite prin cameră.

Peste tot sunt împrăştiate haine, cărți şi tot felul de alte lucruri.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? întreabă el.

— Tu vorbeşti? ripostez eu, ridicându-mă în capul oaselor. Camera ta arată aşa *după* ce faci curat.

— Mda, cam aşa e, spune Sam, luând de jos câteva cutii goale de cola dietetică şi aruncându-le la gunoi.

— Poate că experimentez ceva nou, ridic eu din umeri.

— Eu zic să te opreşti, spune Sam. E groaznic.

Rămân pe pat uitându-mă cu încăpățânare la el.

— Nu mă face să te car cu forța, mă previne el. Ştii că am s-o fac.

Problema e că sigur o va face. Aşa că, dând ochii peste cap, mă urnesc din pat să-mi pun pe mine costumul termoizolant.

* * *

În maşina fratelui meu, în timp ce ne îndreptăm spre plajă cu soarele la orizont, îmi sprijin capul de speteaza scaunului şi închid ochii.

— Dacă faci asta pentru că te-au rugat mama şi tata, spun eu, chiar n-ar fi trebuit să te deranjezi.

— Nu m-au rugat, spune Sam, privind înainte.

— Atunci, spun eu în cele din urmă, dacă m-ai scos ca să vorbeşti cu mine despre Elliot sau despre divorț, te rog să te abții.

Mi-e greu să vorbesc despre subiectele astea. E un teritoriu nefamiliar pentru noi doi şi, în plus, chiar n-am chef de discuții.

— Nu vreau să vorbim despre Elliot, e tot ce-mi răspunde Sam. Vreau doar s-o scot pe sora mea mai mică la surfing ca în vremurile bune.

Acum câteva zile, la micul dejun, am spus întregii familii că Elliot şi cu mine suntem împreună. Am pus totul în scenă cu multă grijă. Ba chiar am cumpărat Cafele Bune. Sinceră să fiu, abia aşteptam să-i şochez. Dar, spre marea mea dezamăgire, părinții mei doar au zâmbit, iar Sam a ridicat din umeri în timp ce îşi înfuleca ouăle jumări – n-a fost încântat, dar nici surprins.

Plaja e aproape goală în dimineața asta şi în valuri se mai văd doar câțiva oameni. Soarele s-a ridicat de tot deasupra orizontului şi luminează partea noastră de lume. Petrecem aproape două ore minunate în ocean. Simt că mi-a obosit fiecare muşchi, dar mă distrez prea bine ca să ies.

Mă ridic în picioare pe placă şi călăresc un val până aproape de ţărm, iar după ce se sparge şi ies la suprafaţă, îl văd pe Sam luând placa între picioare şi uitându-se la mine cu o mină ciudată.

— Vai de mine, spun eu.

Ştiu expresia asta. Urmează să-mi spună ceva serios.

— Ascultă-mă, începe el. Am să fiu succint.

Dau ochii peste cap, dar îl ascult.

Sam trage aer în piept:

— Ştii că n-aş permite niciodată să ţi se întâmple ceva rău, da?

Fac o grimasă:

— Unde? Aici, în apă? Sam, nu-mi mai e teamă de rechini din clasa a patra, dar mersi oricum.

Sam clatină din cap.

— Aici, acolo, face el semn cu mâna spre ţărm. Ce încerc să spun, AB, e că, deşi mama şi tata se despart, asta nu înseamnă că eşti singură. Sunt fratele tău mai mare. E treaba mea să am grijă de tine.

Dintr-odată, îmi vine să plâng. Nu doar pentru că Sam nu mi-a mai spus niciodată ceva asemănător sau pentru că îmi prinde bine să ştiu că mă susţine. Ci pentru că, în clipa asta, pot să recunosc pentru prima oară cât de frică îmi este. Am presupus, deşi n-am spus-o niciodată cu voce tare, că atunci când Lucy a încetat să-mi scrie viaţa, părinţii mei, în mod magic, vor fi din nou împreună. Ca şi când totul ar fi fost un vis urât. Dar asta nu s-a întâmplat. Tata încă doarme în casa de oaspeţi, iar mama merge apatică mai departe, evident mai fragilă decât înainte, încercând să ia lucrurile pas cu pas. Poate că, la fel cum Elliot a trebuit să lupte împotriva poveştii sale ca să fie cu mine, la fel şi ai mei chiar vor să treacă prin experienţa divorţului.

— Şi dacă nu vei putea avea grijă de mine? întreb eu. Dacă pleci într-un turneu sau mai ştiu eu unde, iar eu vin

acasă de Ziua Recunoştinţei şi o petrec singură, doar cu mama sau cu tata? Ar fi îngrozitor.

— N-o să se întâmple asta.

— De unde ştii? insist eu, ştergându-mi o lacrimă, recunoscătoare că suntem amândoi uzi leoarcă.

— Pentru că mama şi tata sunt ciudaţi şi probabil o vor petrece tot împreună, dar chiar dacă n-ar fi aşa, eu tot am să fiu mereu alături de tine. Oriunde aş fi, am să vin.

Cobor privirea:

— Promiţi?

— Promit, AB. Jur pe viaţa lui Napoleon.

Suspin şi chicotesc. Fratele meu mă priveşte zâmbind din colţul gurii, cu tristeţe în ochi.

— Atunci promit şi eu, îi spun şi zâmbesc printre lacrimi.

* * *

Când ajungem înapoi acasă, tata tocmai scoate generalul la o plimbare.

— V-aţi distrat? ne întreabă el.

— AB fost în mare formă, spune Sam, descărcând plăcile. E din ce în ce mai bună, tată.

— Mai bună decât taică-su? întreabă tata.

— Mai are un pic şi te ajunge din urmă.

— Bună, AB, îmi strigă tata când ajunge la gard, cu Napoleon în urma lui. Azi-dimineaţă, când am ieşit din casă, am găsit ceva în prag. Un plic. Ţi l-am pus pe pat.

— Mersi, tată, spun eu şi mă duc să-mi pun la uscat costumul impermeabil.

— Şi încă ceva, Annabelle, îmi mai strigă tata.

— Da?

— N-am crezut că o să ajung să ţi-o cer vreodată, dar pentru numele lui Dumnezeu, fă-ţi curat în cameră! spune

el ferm, apoi zâmbeşte.

* * *

Mă duc la mine în dormitor cu energii proaspete şi mă pun imediat pe treabă: îmi strâng grămadă hainele împrăştiate peste tot, stivuiesc cărţile pe birou şi arunc gunoaiele la coş. Abia când dau să-mi fac patul văd plicul aşezat pe pătură, iar pe faţa lui, scrisul pe care am ajuns să-l cunosc atât de bine:

Domnişoara Annabelle Burns: bd. Oakwood, nr. 732, Venice, CA.

Respirând dintr-odată mai repede, rup plicul şi din el cade o scrisoare pe obişnuita ei hârtie albastră cu antet: DE LA BIROUL LUI LUCY HARRISON KEATING.

Annabelle.

Vreau să-ţi spun că îmi pare rău pentru multe lucruri, îmi pare rău că am preluat controlul asupra vieţii tale. îmi pare rău că nu te-am ascultat când m-ai rugat să mă opresc. îmi pare rău că mi-am lăsat durerea sufletească să-ţi contamineze lumea. Dar cel mai rău îmi pare pentru ce v-am făcut ţie şi lui Elliot. Ştiu că îl iubeşti.

Legat de asta, pot să-ţi spun două lucruri. Unu, şi el te iubeşte – crede-mă. Şi doi, legătura dintre voi e cât se poate de reală. Nu am creat-o eu. Elliot era doar un personaj secundar, dar a luptat din răsputeri să ajungă în povestea ta, să fie cu tine.

Iar tu, AB, eşti un personaj extraordinar, însă mi-e teamă că nu-mi pot asuma toate meritele pentru asta. Se prea poate să fii creaţia mea, dar ai fost întotdeauna tu însăţi. Aşa eşti tu cu adevărat; că-ţi place sau nu.

Finalul depinde de tine, Annabelle. Ai să-ţi găseşti singură Finalul Fericit, care nu are de-a face cu ce băiat o să fii până la urmă. Abia acum încep să-mi dau seama de

asta.

Pe data viitoare.

Lucy Keating îmi ia o clipă până să mă aşez pe pat, uitându-mă la scrisoarea din faţa mea. O scrisoare de scuze de la Lucy Keating? Nu credeam că e în stare de aşa ceva.

Însă mai important e că are dreptate. Elliot şi cu mine ne-am luptat ca să fim împreună şi ceea ce avem acum e real.

Iar lucrul cel mai important e că îl iubesc.

* * *

N-am avut niciodată dificultăţi să vorbesc în public. Am văzut oameni pierzându-se complet cu firea numai la gândul de a sta în picioare în faţa unor străini, sau alţii ţinându-şi cu mâini tremurânde discursul scris cu grijă. Dar pentru mine, ca atâtea alte lucruri în viaţă, e un lucru pe care pur şi simplu îl faci când ţi se cere. La ce-ţi foloseşte să ai emoţii?

Acum, când stau în faţa colegilor, profesorilor, prietenilor şi familiei mele în calitate de şefă de promoţie, întrebarea care mă frământă e ce să fac cu acest moment. Probabil nu e surprinzător faptul că mi-am scris discursul încă de la începutul anului. Aveam de gând să mă refer la Diane Sawyer, la talentul şi la hotărârea ei, la sfatul ei pentru tinerii ca mine: „Ţintiţi cât mai sus".

Dar când mă uit la însemnările scrise frumos pe cartoane, ceva nu-mi mai place la el. Iar când deschid gura, vorbesc despre cu totul altcineva. Despre o femeie la care nimeni nu se aştepta, nici măcar eu.

— Cei care mă cunosc ştiu foarte bine că mă gândesc la viitorul meu aproape de când m-am născut, încep eu zâmbind şi dinspre mulţime se aud râsete. De foarte mică, o parte importantă a acestor gânduri despre viitor a fost

dorința mea de a fi jurnalistă. îmi place să explorez poveşti din prezent şi chiar din trecut, să le descopăr sensul măreț pe care îl au pentru lumea noastră. La începutul acestui an, am dat peste povestea celei care a ajuns să fie cunoscută drept Fata din Egtved, spun eu, plimbându-mi privirea peste mulțime. Fata din Egtved a fost descoperită în anii 1920 într-o zonă acoperită cu muşchi din Danemarca. Era adolescentă când a murit, dar în momentul exhumării avea aproape patru mii de ani.

Las ca numărul să se aştearnă în mintea celor prezenți, apoi continui:

— Cercetătorii au stabilit că fata era mai degrabă scundă, avea un metru şaizeci, şi purta o ținută surprinzător de modernă: un fel de fustă mini şi un tricou de lână. Au stat bilit şi că avea păr blond, tuns scurt. Şi mi-am dat seama că Fata din Egtved semăna mult cu *mine*.

După cum am anticipat, audienței îi place această comparație.

— În ultima lună, m-am tot gândit la această fată. Când au deshumat-o, istoricii au presupus că era originară din zonă. Dar, aproape o sută de ani mai târziu, oamenii de ştiință i-au analizat unghiile şi fibrele din haine, precum şi alte obiecte îngropate împreună cu ea, şi au descoperit că de fapt călătorise foarte mult. Poate pe jos, poate cu barca, poate cu amândouă. M-am întrebat: oare cum a fost de fapt viața ei? Şi, murind atât de tânără, care a fost sensul vieții ei? Peste patru mii de ani, dacă Pământul va mai fi aici, ce vor spune oamenii despre mine?

Înghit în sec, alegându-mi cu grijă următoarele cuvinte.

— Cred că mesajul pe care vreau să-l transmit colegilor mei este acesta: ni se întâmplă deseori să simțim un pic de presiune pe umerii noştri, iar uneori nici măcar nu ne dăm seama de asta. De aceea aş vrea să vă ofer

următorul sfat: nu vă fie teamă să vă surprindeți pe voi înșivă. Lumea credea că a înțeles cine e Fata din Egtved. Și-au închipuit că e o adolescentă din regiune care nu văzuse mare lucru din lume. Până la urmă, s-a dovedit că văzuse foarte multe. Ba chiar e posibil să fi fost cineva cu adevărat important. Poate că a fost cineva care, în ciuda vieții ei scurte, a fost la originea unor schimbări.

— Planurile mele au rămas aceleași, continui eu. Am de gând în continuare ca în toamnă să merg la Columbia să studiez jurnalismul. Nu fac asta pentru așa am plănuit, ci am plănuit așa pentru îmi place jurnalismul. Dar am de gând să nu țin cu dinții de el. Habar n-am ce surprize îmi rezervă viitorul. Acum, planul meu e să-mi urmez visele și să-mi scriu propria poveste. Și sper ca, orice vârstă ați avea, cu toții să faceți la fel. Mulțumesc.

Cobor de pe podium în aplauzele asurzitoare ale audienței și, în timp ce îmi croiesc drum spre locul meu, văd o singură persoană care nu aplaudă. Elliot. Doar se uită la mine și zâmbește.

* * *

Tocmai când înfulec o bucată de negresă, cu tichia de absolvire la subsuoară, dau peste Ruth Epstein.

— Sunt tare mândră de tine, mă felicită ea, împreunându-și mâinile și zornăindu-și brățările.

— Serios? mă mir eu.

— Serios. Ai ales o poveste minunată și surprinzătoare, spune ea, dând din cap. O să ajungi o mare jurnalistă într-o bună zi, Annabelle Burns.

— Mulțumesc, înseamnă mult pentru mine, domnișoară Epstein, răspund eu, luând-o în brațe.

— Și proiectul tău de final a fost excelent, îmi spune ea la ureche, strângându-mă cu putere. O să vă dau notele

peste o săptămână, dar te-ai descurcat de minune. Habar n-am de unde ți-a venit ideea unui personaj care se războieşte cu autoarea lui, dar m-ai dat pe spate.

O strâng şi mai tare. Nu trebuie să ştie că am inventat foarte puțin. Că iarăşi am spus o poveste care exista deja. Dar, sincer, nu-mi pasă. Nu poți fi perfect în toate. Uneori, trebuie doar să dai tot ce ai mai bun. Şi o mică parte din mine se bucură că, după tot ce mi-a făcut Lucy, am reuşit să întorc experiența asta în avantajul meu.

— Annabelle, hei, aud o voce familiară, iar când mă întorc, îl văd pe Will aşteptând răbdător. Ai fost grozavă!

— Mersi, Will, spun eu şi, după ce tăcerea dintre noi durează o clipă prea mult, întreb: Ce mai faci?

După ce l-am anunțat că sunt cu Elliot, am hotărât de comun acord că cel mai bine ar fi să ne distanțăm un pic unul de altul, astfel încât Will să-şi poată da seama cine este şi ce-şi doreşte cu adevărat.

— Ia uită-te aici, îmi zâmbeşte el ştrengăreşte şi se întoarce cu spatele.

Îşi ridică marginea cămăşii cu guler impecabil şi văd că, pe spate, chiar sub omoplat, are un tatuaj. E mic, dar de efect.

— E un model Hawaiian, îmi explică el entuziasmat. L-am găsit într-un album vechi, moştenire de familie. M-am dus la salonul de tatuaj şi nici măcar n-a încercat să mă oprească cineva. A fost nemaipomenit!

— Ce mă bucur, spun eu şi îl iau în brațe.

— Şi, eşti nerăbdătoare să mergi la New York în toamnă? mă întreabă el.

— Abia aştept. Tu unde mergi?

— Păi, pleacă el privirea şi se înroşeşte, se pare că n-o să fim prea departe unul de altul. Am fost acceptat la Yale acum câteva zile.

— Will, e *minunat*, spun eu. Felicitări. Poate ne vedem cândva la New York.

— Chiar mi-ar plăcea, Annabelle, spune Will sincer. Cine ştie, poate că într-o bună zi o să ajungem din nou amândoi în aceeaşi poveste.

Cu zâmbetul lui mereu strălucitor, se duce s-o îmbrăţişeze pe mama lui. îl urmăresc cu privirea o clipă, apoi dau fuga după el.

— Hei, spun eu, apucându-l de umăr.

Will se întoarce:

— Da?

— Voiam doar... să-ţi spun mulţumesc.

— Pentru ce? întreabă el, încântat şi nedumerit în egală măsură.

— Pentru că ai făcut parte din povestea mea. N-aş fi reuşit fără tine.

— Ba ai fi reuşit, îşi înclină el capul.

— OK, poate că aş fi reuşit, dar a fost mult mai distractiv aşa.

* * *

— Mişcă-ţi fundu' la mine acasă în treizeci de minute, că altfel plecăm în Palm Springs fără tine! îmi strigă Ava în telefon, apoi o aud pe Lee ţipând în receptor.

— Ce se întâmplă? întreb eu, aruncându-mi pe pat pelerina şi chipiul. De ce ţipaţi tot timpul?

— Nu-ţi spunem până nu vii încoace! strigă Ava şi mai tare.

Şi închide telefonul chiar în timp ce îi spun că vin imediat. Mergem în deşert pentru un weekend, numai noi fetele. Plănuim ieşirea din decembrie. Sunt atât de nerăbdătoare, încât îmi vine să plec fără să-mi mai fac bagajul.

Tocmai de aceea îmi ia un minut şi jumătate să-mi dau seama că Elliot stă pe canapea, uitându-se la tavan.

— O, bună! spun eu.

— Sper că e OK că te-am aşteptat aici, spune el. Mi-a dat voie mama ta.

— Bineînțeles că e OK, spun eu, cu aerul că e o întrebare caraghioasă, dar tot nu mă apropii de el.

— Te porți ciudat, spune el. Nu mi-ai răspuns la toate mesajele. Ştiu că faci asta când ai o problemă pe care nu ştii cum s-o rezolvi.

Dau din cap şi recunosc:

— Ai dreptate.

— Discursul tău... începe el.

— Surprinzător? întreb eu.

— Grozav! spune el şi se ridică în capul oaselor, trecându-şi o mână prin păr. Nu încetezi niciodată să mă surprinzi, Buricel.

Ezit, trecând de pe un picior pe altul, dar nu-mi pot stăpâni impulsul de a mă aşeza pe canapea. Fără să scot o vorbă, îi cuprind talia cu brațele, iar el mă ia pe după umeri, şi ne lăsăm pe spate, îmbrățişați.

Scot un oftat prelung:

— Sunt speriată.

— Ştiu, spune Elliot.

— Şi dacă n-o să reuşim? întreb eu.

Elliot îşi sprijină bărbia pe creştetul meu:

— Aş vrea să-ți spun că o să reuşim, dar ştim amândoi că nu pot face asta. Nu mai suntem într-o carte de Lisa Keating.

Chicotesc pe gâtul lui. Elliot refuză să-i spună lui Lucy altcumva decât Lisa. E modul lui de a riposta, mica lui agresiune față de felul în care ne-a tratat. Mi se pare foarte amuzant.

— Ai putea veni cu mine? întreb eu. La New York.

— Aş putea, spune Elliot, oferindu-mi o undă de speranță. Şi chiar s-ar putea să vin într-o bună zi. Dar nu acum. Formația noastră şi-a făcut deja un nume în Los Angeles. În momentul ăsta, ar fi o greşeală să ne strângem lucrurile şi să plecăm.

— Dar... dacă ai să cunoşti o tipă mişto într-o seară, la o petrecere şi, spre deosebire de mine, ea *ştie* să cânte bine de tot la un instrument? Dar bine de tot. Şi dacă o să-ți placă de ea mai mult decât de mine?

Astea sunt întrebările la care m-am tot gândit. Care m-au ținut trează noaptea în ultima vreme.

— N-o să se întâmple asta, clatină el din cap.

— Dacă o să fiu repartizată la cel mai sexy consilier studențesc din tot campusul Columbiei, care o să fie un fel de prinț al unui mic ținut şi care o să-mi tot dea târcoale şi...

— În primul rând, mă întrerupe Elliot, să nu mă mai iei niciodată cu situații din astea ipotetice. În al doilea rând, o să avem parte de schimbări în viețile noastre. Ştim amândoi asta şi putem să fim pregătiți. Nu ştiu ce o să ni se întâmple, dar ştiu că nu vreau să te pierd.

Închid ochii, pentru că are dreptate. Nu vreau să fiu vulnerabilă. Dar îmi spun că, măcar de data asta, mi-ar putea prinde bine să mă relaxez.

— Nici eu nu vreau să te pierd, recunosc eu.

— Ştiu că poate să ți se pară o nebunie, mărturiseşte Elliot, dar vreau să ştiu că pot veni să stau aici. Canapeaua asta e importantă pentru mine.

Îi aud inima bătând în piept.

— Şi pentru mine e importantă canapeaua asta, spun eu, deşi ştim amândoi că nu despre canapea e vorba – canapeaua nici n-o să mă fie aici multă vreme.

Rămânem îmbrățişați o vreme, eu cu capul sprijinit de gâtul lui Elliot. În cameră nu se aude „Scumpa mea” – dacă

ar scrie Lucy scena asta, s-ar auzi –, dar în mintea mea răsună acordurile de vioară ale piesei.

— Te iubesc, Annabelle, spune Elliot, apoi înclină capul şi se uită în ochii mei, iar eu îi mângâi pistruii de sub ochi, ca de fiecare dată, şi ne sărutăm.

După câteva minute, spun:

— Vei fi întotdeauna prima mea iubire, Elliot. Deşi, întrucât nu m-am mai întâlnit cu niciun băiat până la tine, presupun că asta nu spune mare lucru.

Elliot tace o clipă:

— Şi tu vei fi întotdeauna prima mea iubire. Şi, ca unul care s-a întâlnit cu destule fete, pot să-ți spun că înseamnă foarte mult.

28. Nu asta înseamnă cuvântul

E ora trei într-o marți după-amiază şi ar trebui să fiu la cursul de literatură engleză de la Columbia. Aşa scrie în calendarul meu, cu albastru. Dar nu sunt. Ci stau în culise la Warner Bros., pe platourile pentru *Peste mare*, urmărindu-l pe Elliot în timp ce e machiat înainte să înceapă filmarea.

Da, pentru adaptarea romanului *Peste mare* de Lucy Keating.

Până la urmă, JJ Jermaine s-a dovedit a fi unul dintre cei mai mari fani ai lui Elliot, şi *Priveşte-mă*, *Priveşte-mă* nu doar că a fost aleasă pentru coloana sonoră a filmului, ci a şi fost selectată să cânte live în scena romantică de la balul de absolvire. Clara e îmbrăcată cu o rochie de tafta cu crinolină şi toți băieții poartă fracuri azurii cu brâuri încrețite. Ar trebui să arate ridicol, dar de fapt arată grozav. Mai ales Elliot, care îmi aruncă o privire şi îmi face cu ochiul, în timp ce buretele roz îi împrăştie pudra pe obraji. Zâmbesc şi cobor privirea. După atâta timp, încă mă face să

mă ruşinez.

— Nu-i acoperiți toți pistruii, îi spun eu machieuzei, care se uită la mine şi dă ochii peste cap.

Elliot m-a invitat să vin pe platou pentru acest moment important şi am hotărât să zbor la Los Angeles pentru câteva zile. Ceea ce nu înseamnă că nu-mi iau în serios studiile sau viitorul. Asta face parte din ADN-ul meu. Dar am învățat să şi trăiesc un pic. Să agit un pic lucrurile, cum ar zice tata. În plus, pot să iau zece la literatură engleză şi cu ochii închişi, aşa că nu-mi fac griji din cauza asta.

Îmi chiorăie stomacul şi mă îndrept spre bufetul platoului, să văd dacă nu cumva găsesc nişte biscuiți cu ciocolată. Dar, chiar în clipa aceea, mă izbesc de Diane Sawyer, care apare de după colț. Poartă pantaloni pană negri cu obişnuita ei cămaşă şi, ca de obicei, arată incredibil.

— Scuze! spune Diane, ducând o mână la piept, ca şi când tocmai ar fi văzut o fantomă, înainte să dispară pe hol.

Rămân pe loc cu gura căscată şi în minte mi se învălmăşesc toate lucrurile pe care aş fi vrut să i le spun.

— Eşti un pic năucită? mă întreabă o asistentă de producție care poartă căşti cu microfon.

— Sunt cea mai mare fană a ei, şoptesc eu.

Asistenta rămâne pe loc.

— Nu eşti cam tânără ca să fii o fană a lui Diane? îmi face ea cu ochiul.

— Ce face aici? întreb eu, alegând să ignor gluma.

— Îi ia un interviu lui Lucy Keating, autoarea care a scris...

— Ştiu cine e, răspund eu scurt.

Asistenta dă din cap:

— Ei bine, e şi ea pe platou, iar Diane a venit în oraş pentru o ceremonie de premiere. Au hotărât să facă interviul

chiar aici. Dacă te duci repede, s-ar putea să mai prinzi ceva din el.

Ezit, pentru că nu vreau să pierd momentul cel mare al lui Sam şi Elliot.

— Mergi, spune Elliot, apărând din spatele meu şi dându-mi o sărutare pe obraz înainte să întindă mâna după un covrig cu cremă. Oricum, abia peste o oră începe filmarea.

— Te iubesc, îi spun eu şi o iau la fugă.

* * *

— E o onoare să te avem astăzi în emisiunea noastră, îi spune Diane Sawyer invitatei. Felicitări pentru succesul romanului tău, *Peste mare*. Toată lumea e încântată că se ecranizează. Cred că am consumat o cutie întreagă de şervetele când am citit cartea.

— Mă bucur să fiu aici, Diane, spune Lucy Keating, frumoasă şi sigură pe ea într-o bluză gri elegantă şi cu obişnuitul ei ruj roşu.

Observ că are ochelari noi, cu ramă care imită carcasa de broască ţestoasă.

— Înainte să vorbim despre film, ştiu că toată lumea care ne urmăreşte are o mare curiozitate: lucrezi la ceva nou?

Cu gesturi elegante, Diane îşi pune picior peste picior, aşezându-şi o mână în poală. S-*ar putea scrie cărţi despre calmul ei*, îmi spun în sinea mea.

— Da, am un nou proiect, spune Lucy. Încă nu pot vorbi despre el, dar pot să spun că personajele sunt mai în vârstă. Acţiunea se desfăşoară la facultate.

Un fior familiar începe să-mi şerpuiască pe spate.

— Foarte interesant! exclamă Diane. O să fie şi o poveste de dragoste?

Lucy zâmbeşte din colţul gurii.

Dau ochii peste cap. Pe lângă mine trece o fată care vorbeşte tare la mobil.

— E literalmente cel mai sexy tip pe care l-am văzut vreodată, spune ea.

Şi îmi vine să-i atrag atenţia că nu foloseşte tocmai corect cuvântul „literalmente”, dar mă abţin. Oricum, toată generaţia noastră îl foloseşte greşit. Ce e rău în a nu respecta întotdeauna regulile?

Mulţumiri

Editorilor mei, Sara Shandler, Hayley Wagreich, Jocelyn Davies – această carte este a voastră la fel de mult pe cât este a mea. Mulţumesc că m-aţi însoţit de-a lungul acestui proces şi că aţi abordat fiecare formă preliminară cu un entuziasm autentic, oricât de tare ne durea pe toţi capul. Am de învăţat din fiecare însemnare pe care o faceţi pe paginile mele, chiar şi atunci când, la început, mă opun (mai ales când nu mi-am băut cafeaua – scuze!).

Partenerilor mei de gândire: lui Josh Bank – ciudatule –, pentru că a avut un vis în care îmi răpeam unul dintre personaje, punctul de pornire al acestei nebunii; şi lui Joelle Hobeika pentru că ne-a adus, ca de obicei, cu picioarele pe pământ.

Agentului meu, Pete Knapp, pentru că şi-a făcut apariţia în viaţa mea şi a făcut ca totul să fie mai bine, într-un moment în care nu-i puteam oferi la schimb decât îngheţată. Şi, bineînţeles, pentru că mi-a făcut cunoştinţă cu Louis, sursa de inspiraţie pentru Napoleon.

Colegei mele de apartament, Zala Lawrence, pentru că mi-a fost aproape şi pentru că mi-a amintit că toţi ne străduim să dăm ce avem mai bun.

Părinţilor mei, Marty şi Mike, care mi-au spus că, ştii,

uneori e OK să predai o lucrare cu întârziere.

Celulei mele familiale – mama, tata, Mike, Andy, Shannon, Laura –, pentru că nu mi-au reproşat că mi-am petrecut vacanțele la bibliotecă, în loc să fac ce-mi doream: să văd filme pe canapea cu ei.

Prietenilor mei. Se ştiu ei. Pentru iertarea şi înțelepciunea lor, pentru iubirea lor necondiționată.

Lui Dave Ferino, pentru că mi-a făcut cunoştință cu Omul Animal!

Primei mele profesoare de literatură din liceu, Meredith Price, care a făcut ca liceul Andover să pară un loc mult mai puțin înfricoşător.

Hoților inimii mele: celor care m-au făcut să zâmbesc şi să plâng, celor care au venit la mine în frac de Sfântul Valentin, celor care n-au vrut să se urce niciodată într-un avion şi celor care s-au urcat până la urmă.

Şi lui Emie Bear, cea mai mititică şi mai drăgălaşă jivină dintre toate.

LUCY KEATING

YOUNG 14+

Ce este viața? O poveste care se spune despre tine sau una pe care o spui tu?

Viața Annabellei a fost dintotdeauna Perfectă – cu majusculă – dar, într-o bună zi, faimoasa Lucy Keating, autoare de literatură pentru adolescenți, anunță că scrie un nou roman, a cărui eroină este Annabelle.

Și, într-adevăr, se dovedește că Annabelle chiar este un personaj creat de Lucy Keating, care deja a conceput un plan pentru ea.

Însă Annabelle nu vrea să trăiască o viață în care tot ce face e stabilit de altcineva. Oare va găsi o cale să-și scrie propria poveste sau tot Lucy Keating va avea ultimul cuvânt?

Încântătoarea poveste de dragoste scrisă de Lucy Keating – cea adevărată, nu personajul din carte – șterge granița dintre realitate și ficțiune, fiind o continuare perfectă pentru cititorii romanului ei de debut, Arta visării.

www.edituratrei.ro

TREI

